Marius ONICA

EPILOG

Ca să se răzbune, pictorul a desfăşurat pe geamul ferestrei tabloul unui covor de zăpadă. S-a lăsat pe urmă să îngheţe încet, acolo, pe scaunul din mijlocul încăperii. Toţi presupun că aşa s-ar fi întâmplat.

Aş vrea ca acesta să fie un caiet de însemnări, de mărturisiri, de scrisori, un jurnal al sentimentelor nepalpabile, ceva mut şi sfânt. Poate în acest fel vorbele nu vor mai ascunde gânduri.

Cuprins

Prefață **2**

Capitolul 1 ..... **3**

Capitolul 2 ..... **5**

Capitolul 3 ..... **8**

Capitolul 4 ..... **11**

Capitolul 5 ..... **13**

Capitolul 6 ..... **26**

Capitolul 7 ..... **25**

Capitolul 8 ..... **29**

Capitolul 9 ..... **30**

Capitolul 10 ..... **35**

Capitolul 11 ..... **42**

Capitolul 12 ..... **47**

Capitolul 14 ..... **71**

Capitolul 15 ..... **89**

Capitolul 16 ..... **102**

Capitolul 17 ..... **112**

Capitolul 18 ..... **114**

Epilog, ca o scrisoare **120**

Epitaf **124**

"Trăim ca să cuprindem totul şi să ne pierdem într-o zi…"
Dedicat lui Epa2, Buzău, 29.03.2004

Prefaţă

Nu ştiu pentru cine scriu, dar ştiu de ce scriu. Scriu ca să mă justific. În ochii cui? Am spus-o deja, dar înfrunt ridicolul de a o mai spune o dată: în ochii copilului care am fost.
– Bernanos –

"Look into thy heart and write, says the Muse to me…". Mi se pare că Sidney a spus chestia asta… O să-i urmez exemplul. Că, de fapt, la asta se rezumă totul: acceptaţi totul sau nu acceptaţi nimic. Cale de mijloc nu există. Dar ce se întâmplă atunci când nu îţi dai seama că ai totul şi ajungi să te uiţi în urmă şi realizezi că acum ai nimic, şi că ai ajuns într-un stadiu al vieţii tale în care nu ştii încotro să o iei şi ce vei face în ziua de mâine, când până în momentul de faţă nu trăiai decât pentru clipa eternă? Eternă era atunci când tu credeai în ea.

Acest roman şi-a început povestirea cu mult timp în urmă, acum câteva luni. Multe din întâmplări sunt trăite cu puţine minute înainte de a începe să scriu unele pagini din istorisirea mea. Multe pagini au fost scrise cu sufletul atât de îngreunat de lacrimi, încât au dat, poate, o tentă pesimistă şi o exprimare nu tocmai pitorească a sentimentelor. Dar de fiecare dată, fiecare cuvânt se rupea din sufletul meu şi aveam impresia că rândurile sângerau şi cuvintele aveau deseori o tentă cangrenară.

Am încercat în acest roman să îmi pun tot sufletul meu. Am vrut ca prin el să închei o perioadă importantă a vieţii mele: câteva luni de la începutul lui ianuarie până la sfârşitul lui iunie. O perioadă care a însemnat în desfăşurarea firească a vieţii mele un moment de cotitură; eram aflat în faţa unei răscruci. Pe unde să o iau? Încotro să mă îndrept? În braţele cui să cad? Unii au fost mai norocoşi decât mine… alţii, poate şi-au găsit sfârşitul într-o sticlă de vin sau poate într-o mare învolburată. Unii au încercat să vadă dacă o asemenea suferinţă le dă aripi şi şi-au încercat norocul sărind de pe un bloc sau pod.

Aş fi vrut în momentele acestea ca iubita mea să intre pe uşă şi să-mi spună: "Neaţa, ai terminat romanul? Ăsta despre ce mai e? Ce ţi-a mai dibuit mintea acum?" şi eu să o sărut încet pe umăr şi să îi spun că e o altă poveste siropoasa de dragoste. Dar sunt nevoit să spun prezenţei angelice din tocul uşii, închipuită de imaginaţia mea bolnavă, că faptul acesta e unul real şi că prezintă o poveste al cărei actant am fost şi al cărei final încerc să îl descopăr… închipuirea dispare la fel de repede cum a apărut… ca un vis… întocmai ca un vis…

Orice om pe care nu pot să-l iubesc este pentru mine un prilej de adâncă tristeţe. Orice om pe care l-am iubit şi nu pot să-l mai iubesc înseamnă pentru mine un pas spre moarte. Atunci când n-am să mai pot iubi pe nimeni am să mor. Voi, cei care ştiţi că meritaţi dragostea mea, aveţi grijă să nu mă ucideţi. – Geo Bogza –

Acest roman a fost conceput iniţial ca o declaraţie de dragoste. Voiam să fie finalizat în noaptea nunţii şi să fie jurământul meu de dragoste eternă fiinţei iubite. Visam să îl scriem amândoi şi să avem puterea de a-l finaliza. Nu credeam că povestea se va întrerupe brusc, la un moment dat, şi că meritul de a-l fi terminat va fi doar al meu. Dar se pare că întotdeauna raţiuni mult mai pure decât cea a lui Kant conduc lumea – mi-am permis să fiu ironic, doar mă definesc prin asta.

Aşa că iată-mă aici, scriind ultimele cuvinte despre ceea ce avea să fie un epilog al unei povestiri. Ultime cuvinte care, paradoxal, apar la începutul cărţii. Suntem construiţi şi dominaţi de contraste. Iar paradoxul ne e un alter ego. Ce mai contează unul în plus? Suntem construiţi după sindromul dublei personalităţi: ne dedublăm şi

singularizăm în funcţie de situaţie, iar rareori avem şansa să păstram în noi acea scânteie pură a fiinţei noastre: copilul din noi. Eu l-am pierdut… şi acum încerc să îl renasc, ca o altă pasăre Phoenix.

Acum am să te introduc într-o lume în care, atunci când vei ieşi, să îţi pui întrebarea: ceea ce tocmai am citit şi am simţit şi am văzut cu ochii minţii mele… a fost aievea sau doar o povestire născocită de o minte bolnavă? Deci, pregăteşte-te să începi să te îndoieşti – despre asta e toată cartea. Oare merită să crezi? Să speri? Să vrei să iubeşti? Să simţi că eşti în al nouălea cer fără să-ţi pese că la un moment dat vei cădea şi poate nu vei avea curajul să te ridici? După cum personajul povestirii mele va spune la un moment dat: *nu ne defineşte ceea ce suntem, ci modul în care ne ridicăm după ce am căzut*. Oare merită? Pune-ţi ochelarii, dacă eşti trecut de vârsta amăgirilor iubirii; ia-ţi un bol cu floricele, dacă tu crezi că ceea ce vei citi în următoarele rânduri e doar o născocire; stai în colţul patului şi plânge, dacă ai puterea să crezi că ceea ce urmează s-a întâmplat cu adevărat şi intră în lumea mea!!!

Capitolul 1

Să-mi pun ordine în amintiri? Poate că o s-o fac într-o zi dacă mă voi bucura de răgazul necesar şi voi avea liniştea care-mi lipseşte acum. Deocamdată m-ar interesa altceva. De la contradicţia că regretele îţi permit să te crezi mai bun decât eşti până la convingerea că toate nereuşitele se explică prin faptul că nu ţi-ai utilizat cum se cuvine calităţile nu e decât un pas mic. Pe care eu l-am făcut. La urma urmei lumea e plină de rataţi. Câţi ar putea spune că şi-au văzut împlinite toate aşteptările? Poate e chiar o lipsă de modestie să declari: sunt un ratat! Ca să devii ratat trebuie să fi avut nişte visuri înalte, nişte ambiţii mari. Le-am avut? N-as putea să jur! Chiar dacă nu mi-am dat viaţa la câini, mă tem că am avut o idee greşită despre mine, prea romantică şi mai ales îmbâcsită de prejudecăţi. Am supravieţuit propriei mele morţi şi lumea reală nu mai are nevoie de mine, ceea ce ar trebui să mă elibereze de orice reţinere.

– Octavian Paler –

Să vrei să crezi că se întâmplă cu adevărat, să vrei să crezi că ceea ce este aproape să se întâmple o trăieşti cu adevărat tu, şi nimeni altcineva şi că nu este o născocire a minţii tale într-o noapte când dorinţele tale şi tot ceea ce ai visat sau ai sperat vreodată sunt atât de nerăbdătoare să se transpună în realitate încât să producă un vis atât de real şi atât de tangibil încât, atunci când te-ai trezit, te uiţi lângă tine să vezi dacă mai poţi simţi mireasma trupului ei.

Nu am avut curajul să deschid ochii, nu am avut curajul să încerc să simt cu oricare din organele mele de simţ. Mi-am înăbuşit orice impuls care ducea la creier, fiindu-mi frică de ceea ce aveam să descopăr. Nu voiam ca ceea ce s-a întâmplat să fi fost doar un vis. Era atât de real. Puţin câte puţin încerc să mă dezmeticesc. Ochii mei se întredeschid şi simt deasupra mea pe cineva. Doamne!, sper să nu visez din nou. Ada stătea peste mine, goală, sub plapumă. Îi simţeam părul pe pieptul meu, sânii striviţi de corpul ei şi picioarele ei peste mine. Era atât de uşoară; 1.64 m, cu un păr şaten deschis, cu şuviţe blonde, tuns până pe umeri, despletit. O văd peste mine şi aş vrea să strig de bucurie. Colegii de cameră erau deja treji. Ăsta a fost motivul pentru care m-am trezit în primă instanţă. Visam atât de frumos. Şi parcă nu voiam să se termine atât de brusc. Mă mişc puţin, că mâna îmi amorţise peste trupul ei. Îmi aminteam frânturi de vise din seara trecută:

- Noapte bună iubire. Să mă strângi bine în braţe. Să nu mă laşi să cobor jos de pe tine. Şi să nu uiţi să mă înveleşti. Vreau să te simt în braţele mele şi să-ţi simt mâinile pe spatele meu. Strânge-mă tare şi nu mă lăsa să plec. Aşa vreau să mă trezesc mâine dimineaţă…

Îmi aşez mâinile pe spatele ei, încercând să o strâng cât de tare pot eu, dar în acelaşi timp încercând să o cuprind atât de mult încât să nu o doară. Îi şoptesc la ureche:

- Noapte bună iubire. E bine aşa? Te doare? Vrei să strâng mai încet?
- Nu, e foarte bine aşa. Mai mult nu vreau. Vreau să dorm în braţele tale aşa până mâine dimineaţă. Şi când mă trezesc, să te găsesc tot lângă mine.
- O să fiu aici iubire. Şi o să te ţin aşa până când o să te trezesc cu un sărut.
- Mersic iubire. Să nu mă uiţi până mâine dimineaţă, da? Şi ce visezi să strângi în braţe.
- Nu mai e nevoie să visez, Ada. Acum visul mi s-a împlinit. Nu mai am nevoie de nimic. De absolut nimic.
- Te iubesc. Să ai grijă de mine în noaptea asta. Să nu mă dezveleşti, ca să nu mă vadă colegii tăi de cameră dimineaţă dezbrăcată. Da?
- Stai fără grijă, iubire. Am eu grijă de tine. Te iubesc.
- Şi eu te iubesc. Somn uşor iubire. Să nu mă uiţi până mâine dimineaţă. K?
- Nu o să te uit. Somn uşor.

Mă sărută dulce pe buze, având încă pe limbă gustul ciocolatei pe care o mâncase cu vreo 2 ore înainte. O strâng bine în braţe şi trag pătura mai sus, punându-i capul pe umărul meu, şi o las să adoarmă.

Mângâind-o pe spate, în timp ce-mi aduceam aminte de toate astea, am reuşit să o trezesc. Deschise doi ochi căprui mari, în care se reflecta toată fiinţa sa: bunătate, dorinţă, putere, iubire, sacrificiu. Puteai citi toate astea doar încercând să-i pătrunzi dincolo de cenuşiul retinei şi descifrând secretul ce se ascundea în sufletul ei. Puse mâna pe după gâtul meu şi, sărutându-mă uşor, buzele ei încă având miros şi gust de ciocolată, îmi spuse, văzându-mă cu ochii mari deschişi şi care o priveau minunaţi:
- `Neaţa iubire. Ai dormit bine?
- `Neaţa… am dormit foarte bine… spune-mi că nu visez.

Deschise larg ochii şi mă sărută din nou. Cu un zâmbet pe faţă, coborî puţin până ce am intrat în ea.
- Spune-mi că visezi acum iubire. Sau vrei să-ţi mai demonstrez?

Neştiind ce să fac, cu colegii pe o parte, cu Ada pe altă parte, adică peste mine, vrând să facă dragoste cu mine, am spus cu jumătate de gură:
- Nu, nu vreau… adică vreau… dar acum nu cred că se poate. Te iubesc urâto! De ce eşti rea? De ce mă chinui?
- Eu? Te chinui? Cum te chinui? Aşa? spuse ea, mişcându-se peste mine, făcându-mă să regret că eram nevoit să stau cu 4 colegi în cameră.
- Da, aşa. Fuck! Stai, opreşte-te! Că nu mai pot rezista. Eşti o urâtă! Dar te iubesc! am spus eu şi am strâns-o iar în braţe aplecându-i capul peste umărul meu.
- Bine iubire. Sunt cuminte. Cum ai dormit?
- Am dormit bine. Ştii, când m-am trezit, am crezut că visez. Am crezut că încă mai sunt în visul ăla frumos şi că mintea mea e atât de sadică încât să mă facă să am un vis în vis.
- Nu a fost vis iubire. Nu a fost deloc vis. E pură realitate, aşa cum e şi iubirea noastră. Mă mai iubeşti? Sigur nu m-ai uitat?
- Te iubesc Ada! Te iubesc. Te-am strâns în braţe aşa cum mi-ai cerut.
- Melsic ubile, spuse ea alintându-se. Melsi mut. Tânge-ma în baţe şi lasă-mă să mai dom 2 minuţi. Mă laşi?
- Iubire, dormi. Şi stai aici lângă mine şi nu mai pleca deloc.

Eram fericit. Viaţa mea luase o nouă întorsătură. O întorsătură care m-a maturizat într-o oarecare măsură. O vedeam lângă mine şi nu credeam că poate fi ea, că pot să iubesc, că pot să o ţin în braţe. Să fac dragoste cu ea. Era minunat. Era cel mai minunat sentiment si, în acelaşi timp, cea mai minunată perioadă a vieţii mele, după noile standarde impuse de relativa vârstă a maturităţii. Aveam 20 de ani şi credeam că aflasem până atunci cam tot ce se poate în legătură cu viaţa şi cu relaţiile interumane. Am crezut că timpul petrecut în umbră, ca şi observator, mi-a dat un oarecare avânt faţă

de restul semenilor mei. Credeam că reuşisem să înţeleg mai bine decât majoritatea că încă mai există iubire, că merită, până la urmă, să speri că într-o zi, fără să îţi dai seama, EA va trece pe lângă tine, şi tu o vei opri, strângând-o de mână. Credeam că reuşisem să înţeleg femeile şi să înţeleg principiile după care se conduc şi ceea ce caută. Aveam, în fond, atâţia ani de observare şi de studiu, nevoind să mă implic direct, obsedat şi înfricoşat de ideea că dacă o voi face prea devreme, îmi voi arde aripile. Voisem să mai păstrez puţin în mine copilul care se zbătea cu înfrigurare să cedeze locul unei raţiuni mature şi responsabile.

Stăteam lângă ea şi încercam să-mi amintesc cum a luat naştere totul. Să îmi amintesc fiecare detaliu şi să încerc să îmi fac mintea să accepte realitatea. Inima deja o simţea.

Capitolul 2

Toată viaţa m-am apărat, m-am ferit, am pus între mine şi ceilalţi o barieră, am stat la pândă. Nu m-am dăruit în întregime, mi-am păstrat căi de retragere, mi-am protejat singurătatea. Chiar mai rău decât atât, încarcerat în mine însumi, am preferat de multe ori să-mi drămuiesc pasiunile, decât să nu le pot controla. Mi-a plăcut să mă cred un animal afectiv, şi chiar am fost, dar am pus lângă el ca gardian un animal raţional. Probabil aici s-a aflat sursa eşecurilor mele. N-am putut fi un cerebral pur, nici nu mi-am lăsat sensibilitatea neîngrădită. – Octavian Paler –

Zi de noiembrie friguroasă, bla, bla, bla… Cred că nu te încântă ideea unei descrieri amănunţite a peisajelor şi a locurilor despre care vorbesc. Aşa ca nu o să îţi încarc memoria sau o să-ţi obosesc ochii cu descrieri inutile. Era doar o după-amiază ca oricare alta. M-am dus la net cu gândul să-mi fac un cont de sms. Sms-urile de pe telefon sunt scumpe, aşa că netul ajută foarte mult. Era un site: www.sms.ac, de pe care puteai trimite sms oriunde în lume, două gratuite pe zi. Şi ca să am mai multe credite, am completat un profil de pe site. Nu mai ţin minte exact despre ce era vorba, că am şters de mult contul ăla. Ştiu doar că spuneam la un moment dat că iubirea e veşnică şi că vreau să demonstrez asta. Şi pentru a putea, aveam nevoie de ajutor.

După vreo două săptămâni primesc un mesaj pe telefon. Spunea ceva de genul că sunt un copil şi că aşa ceva nu există şi că dragostea nu poate fi eternă. Ne-am trimis câteva mesaje şi apoi am început să ne scriem mailuri. Numele ei îl aflasem de la identul mailului. Pe al meu încă nu îl ştia.

Wow... se pare că vrei să mă pui la cazne... tu vrei nişte răspunsuri pe care nu ştiu dacă ţi le pot da. Cred că răspunsul diferă în funcţie de fiecare dintre noi. Fiecare avem un răspuns care se potriveşte nouă şi numai nouă. Acum o să încerc să-ţi dau răspunsul meu… apoi o să cutez să ţi-l cer şi pe al tău. Primul mesaj pe care l-am primit de la tine a fost ceva de genul dacă ştiu ce e iubirea şi cum capătă ea eternitate. măi... să fiu sincer, acum două luni am cunoscut şi eu iubirea şi în acelaşi timp, la puţin după aceea, am cunoscut şi durerea pe care ţi-o lasă în suflet iubirea neîmplinită. Eu cred că iubirea e veşnică. De ce? Pentru că porneşte de la suflet. E singurul sentiment care implică în totalitate trup şi suflet… şi asta o face veşnică. Orice iubire lasă o urmă pe sufletul tău care va creşte odată cu tine… nu o poţi îndepărta şi nu i poţi aduce nici o modificare. Chiar dacă tipa de care m-am îndrăgostit m-a făcut să sufăr, nu o pot urî. Asta e iubirea... nici măcar ură nu se poate face deoarece odată ce ai iubit, sentimentul rămâne până ce sufletul se va disipa în eternitate. Cum capătă eternitate? E de ajuns să se aprindă o scânteie, să se întreţină, să devină foc şi apoi singură devine eternă. Eternitatea poate durea dacă nu eşti iubit... dar poate deveni şi paradis dacă iubirea este împlinită şi obiectul iubirii te iubeşte la rândul lui. Referitor la mailul tău... "Vrei să-mi spui că iubirea ne mistuie? Şi dacă n-am avea puterea de a iubi chiar crezi că

vom trăi veşnic? Cum se face că, în general, oamenii iubesc, şi unii cu toată fiinţa lor? Nu sunt înspăimântaţi de moarte? Sau suferinţa, ca rezultat al iubirilor neîmplinite, aduce finalul tragic al celor care au crezut cu desăvârşire în magia dragostei?" Da, iubirea ne mistuie pentru că ne consumă pe noi înşine. Prin iubire ne dăruim celuilalt. Dacă iubirea ne este împărtăşită, ne hrănim cu ceea ce ne dăruie celălalt. Dar dacă iubim doar noi, ne dăruim fiinţa celuilalt iar noi rămânem goi... şi ne mistuim pe zi ce trece... poate ca am trai veşnic fără iubire... dar mă gândesc… fără iubire ar mai exista comuniune între oameni? Ar mai vrea omul să trăiască unul cu altul? Ar mai vrea ca fiinţa lui să se perpetueze în timp şi spaţiu? Nu... ar trăi doar pentru el... ar trăi poate mai mult, dar luat cumulat, când fiecare va muri, nu va mai exista viaţă pe pământ... deci NU, nu trăim veşnic fără iubire... însăşi iubirea ne face să trăim veşnic prin urmaşii noştri... se spune că un om e mort dacă nimeni nu îşi mai aminteşte de el... şi ăsta e atributul dragostei... ne face să ne amintim de cei pe care i-am iubit odată. Iubesc pentru că ei cred că vor primi ceva în schimb... dar de multe ori ne înşelăm... ne amăgim cu vise şi apoi ne mistuim... dar merită... acum, că am trecut prin asta, zic că merită. Chiar dacă suferim, merită să fi iubit odată... suferinţa te face ca a doua oară când iubeşti să alegi mai bine obiectul dragostei tale... aşa până când dai de jumătatea ta... şi până când iubirea ta se va împlini şi îţi vei da seama că nu ai alergat degeaba până acum... şi ca a meritat totuşi şuturile în fund de până acum... şi totuşi... erau doar încă nişte paşi înainte... să ne auzim cu bine... pa Ada.

După vreo câteva zile primesc răspuns şi scriu alt mail:

Salutare Ada. În primul rând eu sunt Marius. Nu vreau să mi te adresezi cu "Braşov". Nu sunt eu exponentul speciei mele sau al oraşului în care locuiesc temporar. Acum să ne apucăm să puricăm mailul pe care mi l-ai trimis. Iubirea e motivul existenţei noastre? Asta spui tu? Atunci noi ne-am născut pentru a iubi? Iar după ce iubim trebuie să murim? Dar cum se face că mulţi mor fără să fi apucat să iubească odată, sau să fie iubiţi, sau ambele în acelaşi timp? Ar însemna că viaţa e doar un alt stadiu în evoluţia noastră sufletească... asta ar însemna că a fost ceva înaintea vieţii acesteia şi va mai fi şi după... or, nu ştiu cât de adevărat poate fi. Cred în viaţa de după moarte... dar nu ca evoluţie, ci cred doar în sensul religios, de tărâm al fericirii sau al groazei. Câţi dintre noi ştim să dăruim? Aşa e... nu cred că mulţi pot afirma lucrul ăsta... fiecare dintre noi ştim că avem ceva al nostru, pe care nu-l mai are nimeni altcineva... şi asta ne face speciali... pentru că nu există o fiinţă perfectă… aceasta ar fi un om care să aibă trăsăturile tuturor celor din viaţă. Dar acesta va fi un monstru. Şi tocmai că nu suntem perfecţi ne face să ne căutam unul pe altul. Ştim să dăruim. Dar dăruim atunci când ştim că darul nostru este bine primit şi păstrat aşa cum se cuvine. Ne dăruim pe noi înşine, dar deseori nu primim nimic în schimb... şi rămânem goi. Da, e adevărat... dacă iubeşti pe cineva, lasă-l să plece… dacă se va întoarce, înseamnă că te iubeşte. Aici îmi place ce ai afirmat... deseori uit lucrul ăsta şi am de suferit de pe urma lui. Ştiu că atunci când iubesc îmi doresc cu ardoare să fiu şi eu iubit la rândul meu... dar nu mereu se întâmplă aşa... sau cel puţin nu foarte des... şi asta ne macină puţin câte puţin... animalul când îl alungi nu se mai întoarce... dar suntem oameni şi ştim că trebuie să ne întoarcem chiar dacă suntem alungaţi. Stă în formaţia noastră sufletească, să fim alături de cei ca noi şi să încercăm să ne integrăm în turmă. Nu ştiu dacă ţi-am spus, dar am iubit o singură dată. Şi nu am reuşit să văd cum este să fii iubit de persoana iubită. Dar ştiu că iubirea mea pentru ea va rămâne veşnică. Pentru că pur şi simplul fapt că iubesc m-a făcut să-i dau ceva din făptura mea... iar când conştientizez faptul că îmi lipseşte ceva, mă gândesc la ea... şi asta conferă eternitate iubirii... eternitatea care se numeşte viaţa omului... că nu putem percepe eternitatea dincolo de materialul în care ne limitam cu toţii... suntem o bucata

ruptă din divinitatea care ne-a creat. Şi am fost înzestraţi cu o părticică din ceea ce face ca divinitatea să fie atotputernică: iubire. Singurul lucru care ne dă viaţă şi care ne ridică până la stele este iubirea... aşa cum bine spunea cineva... iubirea ne-a fost dată de Dumnezeu pentru a ne putea ridica până la El...
Toate cele bune Ada... dacă treci până pe 20 decembrie prin Braşov, poate avem ocazia să ne vedem... dacă nu... să rămânem doar două proiecţii virtuale. Pa

Cine este tipa pe care am iubit-o şi care nu a vrut să-mi primească iubirea? Pe scurt, era o tipă super de treabă, super inteligentă şi simpatică. Avea doar 16 ani, dar a reuşit să-mi fure inima. După vreo 6 luni de chin, am primit în sfârşit răspunsul că nu poate să fie cu mine şi că nu merită să mai alerg. Când a plecat, mi-a spus: *"Marius, dacă cineva nu te iubeşte aşa cum vrei tu, asta nu înseamnă că nu te iubeşte cu toată fiinţa lui"*. Cam asta a fost tot… a fost poate o iubire. Sau după cum spunea cineva, *"a total insanity"*?! Cine ştie?! Acum să vedem ce spune firul povestirii…

Pe data de 3 decembrie, trimit un alt mail… îmi povestise câte puţin despre prima ei iubire şi despre faptul că ea nu-l iubeşte pe Ionuţ, actualul ei prieten şi tipul cu care stătea de aproape 4 ani. Cândva, în perioada asta, am vorbit pe net o noapte întreagă, un calup de 8 ore, şi atunci am simţit primele scântei a ceea ce avea să devină o iubire magică şi adevărată, o iubire totală. În seara aceea eu venisem pe net ca să caut nişte cărţi pentru limba engleză, povestite, bineînţeles. E o plictiseală. Ştiţi şi voi, cei care sunteţi la litere sau care încercaţi să vă bateţi capul cu bibliografia "obligatorie" impusă în scoli şi licee, fără să vă insufle şi plăcerea de a le citi. Vă spune să citiţi, vă obliga să faceţi asta, dar nu vă spune că acolo găsiţi o lume în care de multe ori puteţi evada şi visa…

Să vă spun ceva despre mine. Am făcut un liceu economic. Acum sunt student la litere, cu chiu cu vai, şi mă confrunt de multe ori cu bibliografii obligatorii. Cărţi plictisitoare, sau cel puţin aparent plictisitoare, pe care profesorii nu ştiu să le facă accesibile şi interesante. Ne batem capul în teorii şi decriptări de text şi am uitat care e plăcerea textului: aceea de a evada, de a da un nou sens viselor şi trăirilor. Până în clasa a 12-a nu ştiam ce e aia o carte. În clasa a treia aveam media generala puţin sub 7. Eram o ruşine pentru părinţii mei. Până în liceu, când am reuşit să înţeleg că sunt la şcoală, iar şcoala este făcută să încerci să-ţi umpli spaţiile goale din cap nu cu jocuri pe calculator sau ieşiri inutile la o bere în timpul orelor de curs, ci cu informaţii ce odată şi odată or să-ţi trebuiască, eram un pierde-vară. În clasa a 11-a am avut o profesoară de română care a reuşit pentru prima dată să ne pună cartea în mână şi să ne facă să înţelegem că ceea ce citim e ceea ce suntem. A reuşit să ne facă să înţelegem că, citind ceva, suntem parte din lumea aceea şi personajele iau rând pe rând înfăţişarea şi personalitatea noastră.

Dar de ajuns despre mine. Cartea asta nu este despre mine. Este despre EA… spuneţi-i cum vreţi: iubire, pasiune, total insanity, Ada. Acum, în momentul de faţă, eu nu-i pot da nume… tot ce văd sunt doar umbre, rămăşiţe de vise şi chipuri fără formă.

Ajunsesem pe la 3 decembrie, nu? Ei bine… o să transcriu mailul pe care mi l-a trimis în dimineaţa aceea, la ceva timp după prima noapte în care am vorbit deschis şi ne-am împărtăşit gânduri şi impresii şi vise. Nu o să redau discuţiile din primele nopţi. Vreau ca această lucrare să fie conformă cu realitatea. Dar ca orice operă de ficţiune, există şi anumite părţi care nu au scăpat de mirajul beletristic.

Am citit gândurile tale... da... pot să spun că e chiar dificil... dacă vrei un sfat, ti-l pot da... tu nu-l iubeşti pe Ionuţ dar îl iubeşti pe celălalt! Ce îţi spune inima? Eu zic să ţi-o urmezi... să îl laşi pe Ionuţ şi să reiei relaţia cu celălalt... dar mă gândesc şi la el... te iubeşte şi eşti cu el de ceva timp... şi o să-i frângi inima... dar ştii şi tu... nothing is fair in love and war... aşa că... URMEAZĂ-ŢI INIMA... dacă celalalt te primeşte

înapoi... de ce să nu te duci la el şi să fii fericită? Sau poate celălalt nu e demn de tine? Poate că te va dezamăgi şi apoi o să regreţi ... sau poate că o să regreţi dacă nu o să-l părăseşti... te-am pus în ceaţă...? da, pentru că cea care hotărăşte eşti tu... eu am vrut doar să îţi zic că indiferent ce decizie ai lua, trebuie să ştii că nu exista cale de întoarcere şi trebuie să fii foarte sigură de ceea ce faci... nu ştiu ce pot să-ţi zic mai mult... doar că nu are rost să-l mai minţi în continuare... are şi el demnitatea lui... şi să afle că atâta amar de timp nu a fost dorit ci doar te-ai complăcut într-o relaţie... aşa că doar tu decizi... şi sper să faci alegerea corectă... pe curând Ada... şi sper să faci ceea ce e bine pentru tine... că asta contează... nu că scopul ar scuza mijloacele... ci că înainte de toate trebuie să ne facem noi bine şi să facem rău cât de puţin posibil aproapelui... că nu ne putem sacrifica la infinit... toate cele bune Ada...

Am încercat să o ajut să se decidă. Nu merita ca Ionuţ să sufere, şi mai ales să nu ştie că ea nu-l iubeşte. Am încercat să o fac să ia o decizie, ascultându-şi inima. Pe atunci nu ştiam că ea şi-a călcat întotdeauna pe inimă. Sfatul meu era al unei terţe persoane. Dar ce chin să te afli în locul uneia din persoanele implicate în acest triunghi!

Capitolul 3

> *Tăcerea are farmecul iluziei, iluzia farmecul viselor şi visele te fura realităţii. Rămân aşa ore în şir, suspendată între cer şi pământ, cu speranţa într-o mână şi cu visele în cealaltă, aştept… să înceapă visul în care eu nu-mi recunosc nici o vină şi, dac-ar fi, aceea-i c-am iubit şi oameni, şi păduri, şi munţi, şi ochi de copil înlăcrimaţi… doar de asta vinovată sunt la nesfârşit…*

Ce faci străine? Astăzi sunt mai tristă ca niciodată. Totul e confuz şi lipsit de viaţă în jurul meu şi nu-mi rămâne decât să mă ascund pentru o vreme în locul care mă cheamă de fiecare dată… sufletul meu, aici mai păstrez, ca pe o comoară, o lume străină celorlalţi, frumoasă, fără păcat.

Aş vrea să plouă. Să mă înec în ploaie şi lacrimi, să mă sfâşie vântul şi când mă voi trezi, nimic din ce am fost să nu mai existe, să-mi culeg bucăţile din făptura mea şi să încerc să le pun la loc în aceeaşi ordine şi atunci redevin ce-am fost.

Străine, mă îndrăgostesc de visele tale, de gândurile tale şi în final de tine, pentru că nu te pot separa de ele şi nu ai puterea de a mă opri şi apoi vei vedea ca nimic în jurul tău nu mai există pentru că te-am acoperit în întregime. S-ar putea să regreţi că mi-ai dat şansa de a-ţi citi visele… La fel de bine s-ar putea să nu-ţi pese, dar vreau să ştii că-ţi voi folosi visele fără a le strivi.

E târziu şi în liniştea nopţii strâng singurătatea în braţe, într-un colţ pe care nu-l voi părăsi niciodată. Închid ochii… ``tăcerea are farmecul iluziei, iluzia farmecul viselor şi visele te fură realităţii``. Rămân aşa ore în şir, suspendată între cer şi pământ, cu speranţa într-o mână şi cu visele în cealaltă, aştept… să înceapă visul în care eu nu-mi recunosc nici o vina şi, dac-ar fi, aceea-i c-am iubit şi oameni, şi păduri, şi munţi, şi ochi de copil înlăcrimaţi… doar de asta vinovată sunt la nesfârşit; în care eu alerg prin livezi nesfârşite pline de flori, în care eu, obosită, mă întind pe iarbă şi privesc cerul care parcă niciodată nu a fost atât de frumos; visul în care eu sunt fericită cu toată aşteptarea şi suferinţa pentru că nimeni nu mă poate răni. E visul în care ştiu să plâng, iubirea e atât de frumoasă dar în acelaşi timp atât de intangibilă. ``Îngerii îşi păstrează locurile străvechi, de mişti o piatră, doar fâlfâie o aripă. Voi, cei cu feţele înstrăinate pierdeţi acest moment splendid!`` la fel cum pierdeţi şi farmecul iubirii. Nu te întrebi niciodată cum ai fi fost dacă nu ai fi simţit iubirea? Nici măcar nu-mi amintesc dacă existam înainte de a o cunoaşte, chiar dacă implică mai mult iluzie decât realitate, mă simt bine când am ce iubi chiar dacă am fost totdeauna judecată pentru simplul fapt că mai cred în Feţi-frumoşi, zâne şi palate. E ca şi cum o parte din mine

refuză realitatea dar, dacă n-ar fi atât de limitată şi rea, poate că aş iubi-o…chiar şi tu ai spus că mă umilesc; eu nu văd lucrurile chiar aşa… e chiar atât de ieşit din comun să-ţi mulţumesc şi să-mi cer scuze că ţi-am furat clipe din existenţă? Nimeni nu te-a obligat să comunici cu mine şi cred că te considerai cumva dator să-mi ridici moralul (ca să nu zic că ţi-era milă). Mi se pare normal să-ţi spun măcar atât. Nu ştii cât de mult înseamnă pentru mine oamenii care visează şi care încă mai cred în iubire.

Cândva, cu şase ani în urmă, m-am îndrăgostit… da, eram o puştoaică atunci numai că aveam adânc înrădăcinate în mine iluziile iubirii… le-am moştenit de la tatăl meu şi eram fericită; dar nici o clipa nu am uitat că iubirea în doi nu e veşnică. Ne-am cunoscut la jumătatea unui octombrie cu gust de gutui şi m-am îndrăgostit de el din prima clipă. Sufeream pe atunci cumplit pentru că vara dispăruse un om care nu a meritat moartea şi îmi plăcea să mă plimb noaptea aiurea, fără nici o ţintă. Alteori mă aşezam în mijlocul unui cerc desenat pe asfalt privind printre lacrimi cerul. Încercam să înţeleg de ce unii oameni nu pot fi veşnici. Învinovăţeam întreaga lume pentru ce se întâmplase, chiar şi pe Dumnezeu. Într-o astfel de seară l-am întâlnit şi m-am îndrăgostit fără să pot controla ceva; îmi plăcea pur şi simplu… se citea multă tristeţe în privirea lui cenuşie şi semăna cu un zeu. Ieşeam în fiecare seara, împărţeam frânturi din dezamăgirile fiecăruia, îl iubeam fără ca el să fi ştiut, mi-era suficientă existenţa lui; uneori îi atingeam mâna, ca din greşeală, să-l simt aproape şi cald. Ne-am sărutat pentru prima data mult mai târziu şi mă rugam să oprească timpul cumva sau să-l mai fur realităţii pentru încă câteva clipe. Ştiam că voi suferi, ştiam că nu va dura o veşnicie, dar nu aveam puterea să plec, era totul pentru mine: trăiam prin el, visam pentru el şi aş fi mers până la capătul lumii, dacă ar fi existat, doar ca să-l văd. Plângeam nopţi întregi, plângeam zile nesfârşite, pentru că îl iubeam. Ne-am despărţit după câteva zile, simţeam că aşa se va întâmpla, cred că îi era teamă că-l voi sufoca. Nu mi-am dorit să nu mai exist, dar voiam să plec undeva departe şi să mă liniştesc, sa-mi spun că totul va fi bine, să întreb singurătatea "de ce?" Ne-am întâlnit după câteva zile şi mi-a dat un fel de plic, pe care nu am avut curaj să-l desfac decât la mai multe ore după aceea. M-am aşezat pe pământ şi am îndrăznit să-l deschid. Era o poezie frumoasă, dar nu ştiam ce vrea, aşa că l-am căutat. Era trist… m-a privit de parcă nu mă văzuse de mult şi m-a luat în braţe… mă strângea la piept, simţeam că nu ar fi vrut să mă lase să plec niciodată. Am rămas aşa mult timp…Şi apoi a început să ningă liniştit, ningea pe străzi, ningea peste noi, totul radia în jurul nostru. Nu am vorbit nimic… ne priveam şi atât; ştiam că vom rămâne împreună. Am dormit liniştită în acea seara. A urmat o iarna în care ne-am iubit şi fiecare clipa era unică, primăvara a trecut prin noi ca o scânteie… nu vreau să-mi amintesc. A venit vara şi iubirea a rămas în noi, dar încă mai plângeam nopţile pentru că simţeam că se va sfârşi; încercam să mă concentrez la prezent, dar noaptea totul devenea crâncen, rămâneam singură. Am rămas împreună şi până în următorul octombrie, care în acest an avea gust de tristeţe. A plecat şi ne întâlneam foarte rar… îmi doream să mă sfâşii în două; o parte să poată pleca cu el şi cealaltă să rămân la şcoală…eram din ce în ce mai tristă… nimic nu mă încânta, nimic nu conta în afara prezenţei lui, priveam dezinteresată şi cerul. Mă plimbam prin ploaie, voiam să mă topească, să-mi alunge durerea, să-mi acopere lacrimile, să mă facă să uit. L-aş fi urmat şi dincolo de moarte. În ultima perioada era din ce în ce mai trist, şi într-o seara m-a luat pe genunchi, ca pe un copil, şi a început să plângă. Chiar nu ştiam ce să fac, simţeam că vrea să-mi spună ceva important şi cumplit pentru mine. Mă strângea în braţe ca pentru ultima dată. A început să vorbească şoptit, nu înţelegeam nimic… a ridicat privirea spre mine şi era cel mai trist om pe care l-am văzut vreodată. Mi-a spus atunci că şi-a întâlnit prima iubire şi că nu mai putem fi împreună. Eram pregătită pentru astfel de lucruri şi nu am schiţat nici un gest, nici un muşchi nu s-a mişcat… doar sufletul meu s-a sfărâmat în milioane de cioburi. Îşi dorea să-i reproşez ceva, să ţip, să mă descarc, dar în acelaşi timp ştia că

nu am să fac asta vreodată. Ştiam că ţine la mine şi, dacă ar fi putut, m-ar fi furat lumii şi singurătăţii, dar l-am lăsat să plece fără să mă gândesc la mine… îl iubeam prea mult ca să-l ţin lângă mine… ştiam că nu ar fi fericit. A plecat şi nu ne-am mai văzut câteva zile. Nu mai aveam nici lacrimi, nu mai aveam nimic… totul pierise odată cu el. Eram mulţumită că este fericit, că se iubesc… nu puteam să-i cer să mă iubească pe mine… ciudat, dar nu m-am simţit trădată… doar cumplit de singură. A trecut într-o seară, voia să mă vadă, voia să mă ţină în braţe şi să nu mai sufăr, îl priveam în tăcere... mi-a recitat o poezie despre dragoste… nu-mi mai amintesc decât un vers ``te-am căutat în piaţa de flori dar / acolo nu era decât inima mea în lanţuri``. Voiam să plece, dar fără să-l gonesc, mai bine se deschidea pământul şi mă înghiţea. Liniştită, l-am ascultat când îmi spunea să am grijă de mine şi să nu-l iubesc, pentru că nu merita. Nu asta am vrut… pot să-l iubesc şi fără ca el să fie lângă mine… nu-i ceream nimic, nu voiam nimic de la el, doar să mă lase să-l iubesc…Simţeam că-i pare rău că m-a rănit, chiar dacă nu i-am spus-o… ştiam că e nefericit acum, dar nu puteam să mă întorc la el. S-au certat mai târziu cred, după o lună, şi m-am întâlnit cu el …era trist… mi-a spus ca ea nu-l iubeşte …nu a reuşit să mă rănească... puteam fi împreună din nou, dar nu am putut…suferisem prea mult, deja mă obişnuisem cu absenţa lui şi am ales să rămân singură. Aşa era mai bine pentru mine. Ne-am întâlnit după doi ani… nici nu aveam curaj să ne atingem… încercam să discutăm lucruri banale dar nu reuşeam... nu se schimbase deloc, ne-am plimbat şi am ajuns la el, unde, bineînţeles, s-a produs ceea ce ne doream amândoi. În acea noapte am trăit doi ani: ne-am iubit, am plâns, şi în zori ne-am pierdut. A fost unic. Ne-am întors fiecare pe drumul său… L-am mai văzut, dar îl evit… cred ca e mai bine ca unele lucruri să nu aibă final…ştie ca îl voi iubi mereu. Papa".

Eram acasă când am primit mailul asta. Ştiu ca imediat după ce am citit mailul, am fost şi i l-am arătat surorii mele. Mi-a plăcut atât de mult, încât am vrut să îl vadă şi ea. Evident, i-a plăcut. Se citea atâta suferinţă în el, în cuvintele ei. Mai târziu îmi spunea ca e doar un inginer, nu un scriitor. Se pare unii pot fi mult mai mult decât se vede pe faţa lor. Daca te uiţi în ochii ei, simţi mirosul de teamă a veşniciei. Un mail la al cărui sfârşit am lăcrimat. Pe bune! Am simţit puterea sacrificiului, am simţit durerea de a fi învins, am simţit iubirea în totalitatea ei perversa. În cuvintele de mai sus am simţit adevărata Ada, de care, peste puţin timp, aveam să mă îndrăgostesc pentru veşnicie.

> *Ce rost mai are cântecul păsărilor când poţi să auzi lângă tine glasul iubitei? Ce rost mai au bătăile orologiului ce anunţă trecerea timpului când poţi să auzi bătăile inimii iubitei ce măsoară imensa dragoste ce-i porţi? Ce rost mai au frigul, ploaia, furtuna, vântul când căldura iubitei te face să te simţi întotdeauna bine şi la adăpost de forţele răului? Ce rost mai are moartea, când ştii că ea va fi mereu lângă tine, uniţi de-o dragoste curată şi sinceră, ca două suflete pereche ce au străbătut intemperiile timpului şi care s-au regăsit după o lungă şi obositoare căutare?*

Mă întreba odată ce urmează după veşnicie, ce urmează după ce aceasta veşnicie se va termina. Nu am ştiut ce să răspund atunci. Poate pentru ca atunci când eram lângă ea, sau doar cu ea, doar simţeam… inima poseda cugetul şi eram doar doi îndrăgostiţi iubindu-şi propriile vise. Acum ştiu ce urmează… acum îţi pot răspunde Ada: urmează o nouă veşnicie. Şi dacă asta se va termina, va urma alta… şi alta… şi alta… până ce sufletul ne va fi pierdut într-una din cămăruţele neantului. Sau poate până ce veşnicia pe care o visam la momentul acela se va dovedi, într-o seară cu doar două stele pe cer şi cu o lună muribundă, doar câteva clipe care ne-au furat realităţii. Sau poate până ce nu voi mai avea puterea de a visa şi de a îmi creea propria realitate căreia să mă subjug. Şi poate atunci nu va mai durea tăcerea solitară a paşilor mei.

Capitolul 4

Îngerii îşi păstrează locurile străvechi, de mişti o piatra, doar fâlfâie o aripa. Voi, cei cu feţele înstrăinate, pierdeţi acest moment splendid!

Aş fi vrut ca oricare din noi să fi simţit o astfel de iubire măcar o singura data în viaţa lui. Să fiu sincer, nu cred ca se poate muri din iubire. Asta se întâmplă doar în poveşti. Doar acolo iubirea e atât de pasională şi de fierbinte încât acaparează tot sufletul, încât te retragi într-un colţ al tău, îţi iei perna în braţe şi aştepţi să mori. În viaţa cea de toate zilele te consolezi. Fiecare din noi am avut partea noastră de suferinţe. Fiecare din noi am avut iubiri înflăcărate şi pasiuni pierdute măcar o data în viaţă. Fiecare din noi am ales un colţ al nostru, şi când nu se uită nimeni şi nu ne bagă nimeni în seamă, simţind că trebuie să fim lăsaţi în pace, strângem perna în braţe, şi cu pumnii strânşi plângem. Plângem după zile întregi de suferinţe şi întrebări sfredelitoare, întrebând singurătatea "De ce?". Plângem uitându-ne în depărtare şi aşteptând ca ea să dea un semn de viaţă… un telefon… un mesaj… un sărut de "noapte bună"… ceva… să simţi că nu e chiar totul pierdut. Şi totuşi, viaţa e o curvă, aşa că trebuie futută. There`s only one way in and only one way out. Mai mult nu există şi mai mult nu putem cere…

Evident, cursul povestirii noastre nu trebuie curmat, aşa ca o să continui dacă îmi dai voie să nu mai vorbesc alandala şi să îmi expun punctul meu de vedere cu privire la experienţe existenţiale. Nu sunt aici ca să le comentez, ci să le expun aşa cum simţurilor mele le-au fost revelate faptele. Că tot veni vorba de continuitate, zilele trecute, am văzut un film pe Hallmark despre indieni. Filmul se numea *"Dreamkeeper"*, traducerea fiind *"Păzitorul viselor"*. Era vorba despre un bătrân indian, unul dintre ultimii povestitori rămaşi în viaţă care face o călătorie cu nepotul său, pentru a îl împăca cu tatăl sau. Bunicul moare şi nepotul preia rolul de povestitor al legendelor străvechi. Ceea ce m-a marcat a fost formula de început a fiecărei poveşti*: "Eu vă spun povestea aşa cum mi-a fost mie povestită de bunicul meu, iar lui de bunicul lui, căruia la rândul lui i-a fost povestită de bunicul lui, care, de fapt, a fost primul povestitor…"*. Aşa fac şi eu acum: vă transmit povestea pe care simţurile mele au simţit-o şi destinul mi-a făcut-o cunoscută, dar sper să îmi iertaţi interpelările de rigoare, deoarece nu mă pot abţine să comentez unele fapte.

Şi aşa am ajuns undeva în jurul sărbătorilor Crăciunului, moment de bucurie şi de împăcare a tuturor, moment de odihnă şi relaxare. Fiind din Buzău, student în Braşov, venise vremea ca eu să mă car acasă. Voiam doar să mai vorbesc o noapte cu ea, să îi mai aud vocea măcar pentru o clipă, să o mai simt în spatele monitorului rece şi neînsufleţit, pentru că ştiam că dacă ajung în Buzău, nu mai puteam petrece ore în şir în faţa calculatorului conectat la internet. Nu de alta, dar nu aveam net acasă, şi ai mei nu îşi puteau închipui că băiatul lor drag şi iubit stătea atâtea ore în faţa calculatorului vorbind cu străinii. Aşa că trebuia să mă reduc la o oră, poate chiar două pe săptămână. Urma să fie o perioadă dificilă. Dar nu mai dificilă ca cele care urmau să vină. Eram doar două proiecţii virtuale care îşi împărtăşeau visele şi trăirile de zi cu zi şi încercau să găsească fiecare în celălalt un prieten de nădejde. Asta până într-o zi, când am aşteptat-o la gară şi urma să sosească de la Iaşi. Dar asta într-un capitol viitor. Până atunci, ai de suportat câteva săptămâni de vacanţă cititorule.

Aşa că am stabilit să vorbim într-o miercuri, înainte de sărbătoarea Crăciunului, când eu aveam să plec acasă. Dar a intervenit ceva. Luni, la şcoală, o colegă s-a hotărât să plece mai devreme cu o zi, şi fiindcă trebuia să călătoresc vreo 8 ore cu personalul până în Buzău, cu schimbare în Ploieşti, am încercat să aduc discuţia cu o zi înainte. Aşadar, intru în cameră hotărât, şi pun mâna pe telefon, deoarece era la încărcat. Formez numărul şi sun. Gabi, colegul de cameră, mă vede că sun şi întreabă:

- Opa, ai dat de bani? Cum de suni pe cineva?

- Poi, ea merită, Gabi. Chiar merită…

După câteva secunde, Ada răspunde:

- Alo?
- Da. Ce faci? Sunt Marius.
- Ştiu ca eşti tu! Ce faci? De ce ai sunat? mă întrebă ea mirată.
- Am vrut să îţi cer… dacă poţi… să vii azi pe net, în seara asta la 23:00, în loc de mâine… deoarece s-ar putea ca mâine să plec la Buzău şi să nu apucam să mai vorbim.
- Da, cum să nu?! Ne vedem la 23:00 străine.
- Bine, atunci ne auzim deseară. Să ai grija de tine şi să nu întârzii, da?
- Da, bine străine. O să ne vedem deseară. Pa.
- Pa Ada.

Şi am închis. După câteva clipe mi-am dat seama că vocea ei era foarte schimbată. De fapt, nici nu ştiam cum poate să sune vocea ei, nu o auzisem niciodată. Niciodată nu cutezasem să cred că vreodată o să fie ceva mai mult decât o discuţie pe net, când fiecare din noi căuta un vis fugar de care să se lege. Pentru prima oară îi auzisem glasul. Şi era ceva straniu la ea. Avea un fel de aer de timiditate, o voce tremurândă şi nesigură. Ca un copil care vorbeşte pentru prima oară cu cineva pe care nu-l cunoaşte. Să fiu sincer, nici eu nu eram mai presus. Aveam şi eu inima la fel de strânsă ca şi ea. Dar am reuşit să îmi menţin calmul, şi nu ştiu dacă ea a sesizat senzaţia de teamă din vocea mea. Nu am întrebat-o niciodată. De fapt de ce am sunat? Puteam la fel de bine să-i trimit un mesaj sau să îmi amân plecarea. Că puteam să fac asta. Dacă nu reuşeam să vorbesc cu ea în seara aceea, nu aş fi plecat ziua următoare la Buzău, şi aş fi convins-o pe colega de grupă să vină şi ea tot atunci. Dar poate că am vrut să o aud, poate că am vrut să îi simt vocea în urechea mea. Sau poate… poate era ceva mai presus de mine şi de ceea ce trebuia să fac eu, pentru că de telefonul ăsta a depins toată evoluţia relaţiei noastre viitoare, care, de fapt, din momentul ăsta a început să se înfiripe.

Da, primele săruturi, primele jurăminte
Pe care două fiinţe muritoare le schimbară între ele pe pământ,
Se petrecură la poalele unui copac desfrunzit de vânturi
Pe-o stâncă dezagregată.
Luară ca martor al bucuriei lor trecătoare
Un cer mereu înnorat care se schimbă în fiecare clipă
Şi stele fără nume pe care propria lor lumină
Le devora neîncetat.

Vine seara, şi vorbesc cu ea. Şase ore de conversaţie care au trecut ca prin farmec. Printre altele, mi-a spus că dacă nu o sunam eu, ea nu ar fi putut să mă sune. Spunea: *"De multe ori străine am pus mâna pe telefon şi am vrut să te sun. Dar de fiecare dată întrerupeam apelul, înainte de a apuca să sune. Nu am putut, pur şi simplu…"*. Poate pentru că nu a vrut niciodată cu adevărat. De telefonul meu a depins tot ce a urmat. Când să plecăm de la calculatoare, mă întreabă dacă o las să mă sune să îmi spună "Noapte buna!" acum şi în serile ce vor urma. Am acceptat cu mare bucurie.

Ajuns în cămin, primesc telefon de la ea.

- Elop, străine, îmi spuse ea cu o voce caldă.
- Neaţa, răspund eu. Te-ai ţinut de promisiune.
- Am zis că te sun, străine, şi te-am sunat. Am vrut să îţi urez "Noapte bună şi vise plăcute!".
- Mersi mult Ada, mersi mult. Îmi pare bine că ai sunat.
- Străine, ne auzim şi mâine seară, şi în fiecare seară ce va urma de acum înainte. Îmi dai voie, nu?
- Ada, dorinţa ta e lege pentru mine. Îmi pare bine că mă suni. Îmi place să îţi aud glasul.

- O seară plăcută străine. Şi ce visezi, să mă strângi în braţe, da?
- Aşa o să fac Ada. Aşa o să fac. Somnic uşor şi ţie. Vise plăcute…
- Ne auzim mâine străine. Pa!
- Pa Ada.

Cam asta a fost tot. Prima urare de "Noapte bună", prima seară când am adormit cu vocea ei în gând şi cu imaginea ei întipărită pe retină. Prima dată când visele mi-au fost tulburate de o imagine, de o singură imagine… ea, stand cu un genunchi ridicat, aşezată pe jos, cu mâna la tâmplă, îmbrăcată în tricou alb şi pe deasupra o cămaşă în carouri şi cu pantaloni albi. Avea părul prins în creştetul capului cu un elastec roz, ca şi cămaşa, şi stătea în cerdacul casei părinteşti, privind în depărtare. Imaginea aceea m-a bântuit până când am reuşit să o văd pentru prima dată în carne şi oase, pentru prima dată cu rucsacul în spate coborând din tren. Dar asta e o altă poveste, căreia îi va veni rândul odată.

Capitolul 5

Străine, mă îndrăgostesc de visele tale, de gândurile tale şi în final de tine, pentru că nu te pot separa de ele şi nu ai puterea de a mă opri şi apoi vei vedea că nimic în jurul tău nu mai există pentru că te-am acoperit în întregime.

Am în faţă, ca pe un film, viaţa mea trăită alături de Ada până acum. În momentele mele de singurătate, în momentele mele când voiam doar să îmi arunc inima şi să se facă ţăndări şi să nu mai simt niciodată nimic, în momentele astea îmi rula totul în faţa ochilor. Mai dădeam înainte, sau înapoi, mai puneam un stop-cadru când voiam să îmi întipăresc în minte anumite momente sau chipuri, anumite cuvinte sau expresii ale feţei. Vedeam în faţa mea un film neterminat, al cărui regizor, producător şi mai ales unul din personajele principale eram eu, dar al cărui scenarist nu am avut niciodată puterea să întreb cine este. Era mai presus de puterea mea să încerc să schimb anumite lucruri sau fapte, sau să încerc să fac următoarea scenă pe placul meu. Viaţa nu e aşa. Viaţa nu e ca o carte, în care îţi propui ceva, şi tu, ca şi autor, ai în mâinile tale soarta tuturor personajelor. Am încercat întotdeauna să cred că ceea ce mi se întâmplă este în mâinile unei fiinţe care este mai presus de înţelegerea mea. Unii o numesc Noroc, alţii Soartă, alţii îi zic doar simplu Fiinţa Suprema. Eu îi zic Dumnezeu. Aşa am fost învăţat de când eram în scutec şi aşa am procedat până acum, când sunt în faţa calculatorului, într-o zi de 31 martie 2004. Aşa am vrut întotdeauna să cred, pentru că dacă nu crezi că nu totul depinde de tine, că nu totul stă în puterea ta, în mâinile tale, că nu totul îţi aparţine şi se închină voinţei tale, atunci ajungi ca fiecare greşeală, fiecare lucru rău să-l pui pe seama a doi factori: tu sau aproapele tău. Să fim serioşi: fiecare din aceşti factori au şi ei o parte din vină, dar vina nu aparţine numai lor. Am vrut să câştig la loterie, eu am vrut din tot sufletul, dar numerele mele nu au ieşit. Am greşit eu, că nu am sperat mai mult şi că nu am crezut cu destulă tărie că, dacă vreau, pot? A greşit calculatorul că a ales anumite numere pur şi simplu aleatoriu? Sau a fost decis de o fiinţă destul de puternică încât să ne controleze pe amândoi? Aşa că nu totul depinde de noi, dar cea mai mare parte, da. Am crezut întotdeauna că destinul are aceeaşi putere ca liberul arbitru. Destinul ne arată calea de urmat, îţi dă un impuls, îţi arată un semn, dar nu te obligă să te duci acolo. Fiecare decizie pe care o luăm ne aruncă într-un univers paralel. Spre exemplu, sunt într-un bar şi văd o tipă că se uită la mine şi ridică paharul. Fiecare e de acord că ăsta e un semn că este interesată de mine. Ăsta a fost destinul, că ne-a adus pe amândoi în acelaşi loc, în acelaşi timp. Depinde de mine dacă îi răspund la fel şi mă duc la masa ei, sau dacă întorc privirea şi o ignor. În primul caz mă văd peste câţiva ani căsătorit şi cu ceva copii, sau poate că mă văd undeva prin Veneţia cu ea de mână într-o gondolă. Dacă îi refuz avansul, mă văd pe mine în alt bar, cu altă tipă, aceeaşi chestie, sau poate undeva departe, profesor universitar şi burlac convins. Fiecare

decizie pe care o luăm ne schimbă viaţa şi ne aruncă într-o altă lume, în care alte încercări şi alte obstacole sunt de învins. Oare câte am pierdut până acum?

Sper că nu te-am plictisit cu tentativa mea filozofică de a explica de ce ni se întâmplă ceea la care noi suntem martori şi actanţi. Dar cum orice povestire nu poate fi plană şi să decurgă pe făgaşul: început - cuprins - încheiere, deoarece devine plată şi, la sfârşit, plictisitoare, încerc pe cât posibil să condimentez puţin timpul acordat povestirii acestei perioade minunate din viaţa mea cu unele comentarii, gânduri şi fapte ce îmi survin la simpla amintire a ceea ce s-a întâmplat cu o bucată de vreme în urmă.

Poate că povestea este partea cea mai frumoasă a vieţii omeneşti. Cu poveşti ne leagănă lumea, cu poveşti ne adoarme. Ne trezim şi murim cu ele.

Am rămas cu povestirea mea la momentul când trebuia să plec acasă în vacanţă. Nu o să te plictisesc cu fapte sau descrieri ale unor lucruri care nu au legătură cu acţiunea principală a acestei întâmplări, că ştiu că şi eu sunt ca tine, atunci când dau într-o carte de o descriere sau de anumite părţi care consider că nu au nici o relevanţă, ci sunt puse acolo doar de umplutură, să nu plictisească cititorul, ci să îl mai relaxeze şi să îi mai abată atenţia de la pur şi simpla curgere a evenimentelor.

Obişnuit ca în fiecare zi să mă duc să mă plimb sau să fac ceva, să vorbesc cu colegii de cameră sau să plec pur şi simplu la şcoală, cele 2 săptămâni de vacanţă au fost cât de cât plictisitoare. Se apropia sesiunea de examene, şi oricum nu-mi luasem nimic la mine de învăţat, pentru că ştiam că nu o să învăţ nimic, aşa că tot timpul mă uitam la televizor, citeam sau mă jucam pe calculator. Aşa am citit în vacanţa aceea *"Magicianul"* şi *"Mantisa"* de John Fowles, cărţi care mi-au plăcut în mod deosebit. *"Magicianul"*, pentru că prin subiectul ei m-a transpus într-o lume a irealului, a teatrului, ceva gen *"Furtuna"* de Shakespeare. Iar *"Mantisa"*, pentru că era oarecum erotică, despre un… nebun, să-l numim aşa, care avea tot felul de viziuni şi se supusese la un experiment erotic în mintea sa.

Îmi place să citesc, aşa cum am spus ceva mai înainte. Evadezi într-o lume în care numai tu ai acces şi care se conduce după regulile tale. Am avut momente când aveam nevoie de vise, aveam nevoie să îmi fac un scop, să îmi aleg o ţintă, şi luam în mâini o carte şi încercam să mă transpun în mintea unui personaj şi să acţionez după regulile autorului. Poveşti de dragoste, romane cu substrat filozofic, toate mă făceau să visez şi să vreau să fiu altfel decât vedeam normalitatea la vremea aceea.

Apropo de normalitate, am întrebat de curând o amică ce o cunoscusem de curând ce înţelege ea prin normalitate şi nu a ştiut să-mi răspundă. Nu înţelegea întrebarea. Se pare că nu trebuia să fii "normal" ca să poţi pune întrebarea asta sau să răspunzi la ea. Se pare că totuşi făcea parte din categoria principală, a majorităţii, extremele nefiindu-i pe plac. Păcat că sunt atât de mulţi…

În fiecare zi primeam mesaj de la ea şi mă suna în fiecare seară să-mi spună "Noapte bună!". În fiecare zi, aşa cum promisesem, mă duceam la calculator şi îi scriam câteva fraze, încercând să mi-o apropii, să o simt acolo lângă mine, să o iubesc. Şi am sfârşit prin a simţi asta.

O iubeam. Mă îndrăgostisem de ea din prima noapte când am vorbit împreună şi ne-am propus ca acea noapte să fie magică şi să fie singura noapte în care limitele dispar şi timpul nu mai are valoare, şi distanţa nu mai contează. În fond, erau 500 km între noi, dar în noaptea aceea am simţit-o lângă mine, ca şi cum am fi vorbit faţă în faţă, nu prin intermediul unui sistem binar de 1 şi 0 care ne transmitea gândurile, dar luându-le din căldură viului grai. Mă îndrăgostisem de ea şi încercam să o fac să simtă acest lucru şi să îmi răspundă la fel.

Pe parcursul acestei vacanţe i-am trimis câteva mailuri, în fiecare sâmbătă, când vorbeam cu ea două ore, mailuri pe care vei avea ocazia să le citeşti în decursul acestui capitol.

Ea planificase cu familia ei să petreacă sărbătorile Anului Nou la Vatra Dornei, împreună cu sora ei şi cu verişoarele şi verii ei, ca în fiecare an. Cât aş fi vrut să fiu acolo cu ea! Eu mi-am petrecut cu părinţii mei şi cu grupul de prieteni care îmi mai rămăseseră în locul acesta uitat de mult.

Începusem să o iubesc, şi de acum, fiecare lucru pe care îl scria, fiecare cuvânt pe care îl spunea, însemnau pentru mine totul. Aşa că am început să scriu sms-urile pe care mi le trimitea, în agenda mea, atunci când căsuţa era plină. Şi primul sms scris a fost acesta: *"Sunt nedezmembrată deocamdată. Te iubesc străine şi nu mai râde de mine pentru că te muşc! Pupici iubire"*

Mesajul asta a fost trimis după ce s-a dat cu schiurile pe pârtie. Cu vreo oră înainte mă sunase.

- Neaţa iubire. Ce faci?
- Uite, sunt la televizor, mă uitam pe la un film.
- Ahamz, iar vegetezi, plantă ce eşti!
- Altceva nu am în program. Tu?
- Uite, acum sunt pe marginea pârtiei şi urmează să mă dau cu schiurile. Te-am sunat să îţi spun că te iubesc şi că mi-e dor de tine, că s-ar putea să nu apuc să îţi spun după aceea. Mi-e frică. Sper să ajung cu bine jos…

Am început să râd.

- Iubire, stai fără grijă. Daca e să cazi, nu face nimic, că nu are ce să se rupă. Eşti doar piele şi os. Şi dacă vezi că o să cazi, alege şi tu o ţintă, să nu cazi singură.
- Mersi mult. Ce grijă ai de mine! îmi spuse ea cu puţină ironie.
- Dacă nu eu, atunci cine? Ai grijă ce faci, da? Să-mi dai mesaj când ajungi jos, să vedem dacă mai eşti întreagă.
- Da. Te iubesc. Să nu uiţi asta! Ai grijă de tine străine.
- Şi tu iubire. Să nu-ţi rupi picioarele.
- Am pornit. Te iubeeeesc!!!

Şi a închis. Şi primesc apoi mesajul de mai sus. Acum îmi aduc aminte de nişte poze pe care mi le-a trimis mai apoi, în care era pe schiuri în fund, şi pe spatele pozei scria ceva de genul*: "Se pare că asta e singura poziţie în care ştiu să mă dau cu schiurile"*. Asta era unul din motivele pentru care o iubeam. Era amuzantă şi câteodată se comporta ca un copil alintat. Şi îmi plăcea atât de mult… Şi avea 24 de ani.

Pe 3 ianuarie primesc două mesaje. Nu trebuie să mai menţionez că în fiecare zi primeam cel puţin un mesaj şi mă suna de cel puţin o dată. Simţeam că mă iubeşte şi că are nevoie de mine. Ceva ce nu mai simţisem până în zilele acelea.

Încă nu am adormit, aşa că îţi mai pot spune că te iubesc. O să strâng în braţe perna şi o să cred că eşti tu. Somn uşor străine.

Chiar dacă mă uiţi până mâine, să ştii că tot am să te iubesc. Poţi să mă ţii în braţe? Câteva clipe te rog… Cred că cer prea mult acum. Pupici mulţi peste tot.

Îi plăcea să fie ţinută în braţe, îi plăcea să fie alintată, îi plăcea să fie sărutată. Îi plăcea ca să strângă în braţe şi să se simtă în siguranţă. Aşa ştia că nimeni nu va interveni între noi şi nu ne va despărţi. Asta am aflat-o mai târziu.

Când deschid telefonul dimineaţă, mai găsesc două mesaje:

Neaţa iubire! Nu prea pot să dorm. Astăzi, pentru câteva minute, chiar te-am pierdut şi a fost cumplit… de fapt voiam să-ti spun că te iubesc. Muah! Înveleşte-te…

Neaţa. Mulţumesc pentru îmbrăţişarea de aseară. În dimineaţa asta nu mai fac pretenţii aşa mari. Te pupic peste nas, peste tot, ca să te trezeşti. Love you!

Astea erau mesajele pe care le primeam în fiecare dimineaţă, în fiecare dimineaţă altele, dar în care simţeam acelaşi lucru: că mă iubeşte. Şi nu e lucru insignifiant să simţi că cineva te iubeşte şi mai ales să fii sigur că ceea ce simţi e adevărul.

Mă dezlipesc de calculator câteva ore, respiră cât ai timp. Ţi-am spus că te iubesc în ultimele minute? Te iubesc străine. Pa.

Am să-ţi spun noapte bună iubire şi somn liniştit. Să visezi frumos. Te pupic dulce, dulce de tot. Muah. Ai simţit?

Te iubesc chiar dacă nu pot să te ţin în braţe şi nici nu pot să-ţi dau pupici. Poate mâine sunt mai aproape de tine.

Neaţa, de ce nu eşti lângă mine? Dacă te-as fi găsit aici nu mă dezlipeam de pat. Nu eşti, aşa că plec la şcoală. Imaginează-ţi că ţi-am dat pup înainte de a pleca.

Vreau să mă ţii în braţe acum. Să te descurci, dacă nu, plâng. Aici ninge leşinat şi eu vreau la tine. Te iubesc mult. Cine le împarte pe toate? Spune-i să te aducă aici, te rog…

Într-o zi am fost cu sora mea la un simpozion de epigrame cu nişte colege de-ale ei, şi la întoarcere ne-am bătut cu zăpadă. Când am vorbit din nou cu Ada, i-am spus că m-au bătut fetele cu zăpada. Mai târziu îmi spune*: Iubire, îmi pare rău că nu am fost acolo când luai bătaie cu zăpadă! Le-aş fi putut ajuta pe fete. Pupici!* Când am citit mesajul ăsta am început să râd. Era foarte amuzant. Începutul îmi dădea de înţeles că mă compătimeşte şi că este alături de mine, dar de fapt doar voia să fie rea. De asta o iubeam. În fiecare clipă mă surprindea cu ceva şi în fiecare clipă mă făcea să o iubesc mai mult.

> *Un "da" al ei însă ar fi singura mea dorinţă. Acest "da" m-ar lăsa să înţeleg că în sufletul meu trebuie să existe nu doar ascunzătoarea sumbră, unde să mă închid cu melancolia mea, ci şi un loc unde să aduc bucuria atunci când îi voi aparţine.*
>
> *– Kierkegaard –*

Aveam de făcut vreo 4 proiecte pentru vacanţă şi mă cam disperaseră. Erau ele interesante, dar era mult de lucru şi acasă nu aveam chef să lucrez. Dar Ada ştia mereu să aleagă cuvintele potrivite pentru a-mi da putere să continui: *Învingătorul spune totdeauna: poate fi dificil, dar e posibil. Învinsul spune totdeauna: poate e posibil, dar e dificil.* M-a făcut să cred în puterile mele şi să lupt să termin proiectele. A fost întotdeauna acolo lângă mine şi întotdeauna ştia ce să spună pentru a mă motiva. Uneori nu era nevoie de cuvinte pentru a face asta. Pur şi simplu trebuia să se uite la mine cu o privire pe care nu voi putea în vecii vecilor să o descriu, dar care mă făcea să intru în pământ uneori.

Misiune: ţine-mă în braţe câteva clipe şi vor părea o eternitate. Minte-mă că mă îmbrăţişezi şi eu o să te mint că te cred.

Nu mă întreba de ce te iubesc. Asta simt, fără să vreau să ştiu cât o să dureze sau ce va fi. Poate voi iubi totdeauna. Asta a durut. A durut pentru prima oară ceva în relaţia noastră. Nici măcar nu o cunoşteam, nici măcar nu ştiam cum arăta în realitate dar ne iubeam şi nu conta ziua de mâine. Eu nu eram aşa. Nu puteam trăi după regula "carpe diem". Nu puteam face aşa ceva. Pentru mine însemna mult prea mult ca să las viitorul nostru în mâna sorţii. Poate că pentru ea asta conta. Să se simtă bine perioada aceea, fără să conteze şi fără să lupte pentru ceva ce va fi, pentru o ţintă anume. Trebuia să fie fericită atunci când voia, cu riscul de a nu mai fi la fel şi mâine. Pentru mine durată şi eternitate nu îşi aveau rostul. Nu însemnau nimic. Era o iubire pe care o simţeam veşnică, eram în sfârşit FERICIT.

Fericire… ce cuvânt frumos? Oare ce înseamnă? O altă lecţie de filozofie? Nu mă pot abţine. Ce e fericire? Nu ştiu… să vedem ce înseamnă iubire, şi apoi simt că voi răspunde la întrebarea "ce înseamnă fericire?". Am fost întrebat ce simt dacă tot spun ca o iubesc pe Ada. Ce simt când iubesc? Adevărul e ca nu poţi să ştii ce simţi, nu poţi explica. Tot ce îţi vine în minte sunt doar clipe, imagini rătăcite, frânturi de cuvinte. Nu poţi explica TOTUL prin PARTE. Ce simţi când iubeşti? Simţi că nu vrei ca ea să fie departe de tine, simţi că ea este acolo lângă tine, chiar dacă este la sute de kilometri depărtare. Simţi ca trebuie să lupţi, să crezi că vei face totul ca să fie bine şi să meargă bine ceea ce ai început, simţi că vrei să duci totul până la capăt. Oare nu în asta constă iubirea? Să lupţi? Să crezi că va fi veşnic? Să o faci să fie veşnică? Oare faptul de a iubi pe cineva şi de a fi iubit de cineva nu constă oare în a te simţi mereu în legătura cu cineva? Când plânge el, să lăcrimezi tu? Când îl doare pe el, să suferi tu? Când râde el, să-ţi tresalte ţie inima de bucurie? Când doarme el, să închizi tu ochii? Iubiţii mei, uitaţi-vă în mintea voastră şi în inima voastră şi spuneţi-mi dacă nu e adevărat.

Cu câteva zile înainte să ajungă la Braşov, îmi trimite un mesaj: *Aş putea măcar spera că toate vor fi uşor de depăşit? Cred în totul sau nimic. Calea de mijloc nu e satisfăcătoare*. A fost momentul în care m-am speriat cu adevărat. Momentul în care m-am îndoit pentru prima dată că nu avea să fie aşa de uşor cum credeam la început că va fi. Că ne vom iubi şi că totul va fi bine. Pe atunci visam. Şi visam fără să-mi pese câtuşi de puţin că realitatea avea şi ea un cuvânt de spus.

În dimineaţa dinaintea sosirii ei la Braşov îmi spune: *E dimineaţă aproape. Te-aş putea muşca de buze uşor, atât cât să mă simţi. Te-aş ţine în braţe până te-ai trezi. Te iubesc Marius. Nici a mia parte nu ţi-o imaginezi*. Crede-mă Ada când îţi spun că îmi imaginam mult mai mult dinainte chiar de a-ţi da tu seama că simţi ceva pentru mine.

După cum promisesem, în fiecare zi aveam porţia de mărturisiri pe care i le făceam în scris. Mă aşezam la calculator şi începeam să scriu. La sfârşitul săptămânii, toate se concretizau într-un mail şi lua calea virtuala.

Aşa cum am promis, mă apuc să-ţi scriu în fiecare zi. În fiecare zi o să îţi dai seama care sunt sentimentele mele faţă de tine... În fiecare zi o să-ţi dai seama cât de mult însemni pentru mine şi cât de mult te iubesc... în fiecare zi o să-ţi dai seama că dacă ai fi fost lângă mine aş fi fost cel mai fericit om din lume... Sunt pe tren şi am adormit... mă trezesc şi văd un mesaj... era simplu... scria doar "te iubesc"... dar mesajul asta mi-a umplut inima de fericire... era prima dată când auzeam cuvintele astea din gura ta... nu de fapt auzite, ci scrise de mana ta... m-am simţit iubit... mă simţeam ca şi cum ai fi fost lângă mine şi aş fi auzit asta din gura ta... dar nu o să dureze mult şi o să le pot auzi din gura ta, spuse din sufletul tău...
Pe tren am venit cu o colegă de grupă... nu voiam să vin sigur... era mult prea mult de stat singur prin tren... ajung în Buzău... funny, că abia mi-l mai aduceam aminte... eu vin acasă cam din 3 în 3 luni... şi deja încep să uit oraşul... am trecut cu autobuzul pe lângă un parc şi noi încercam să ne amintim cum se numeşte parcul... au trecut vreo 2 minute până să ne dăm seama care era numele lui... încet, încet o să uit oraşul... o să uit omenii, o să uit totul... stau şi mă gândesc că în anul 1 mă duceam acasă din lună în lună... cred că o să ajung să mă duc acasă doar o dată pe an... mai ales că vreau să rămân în Braşov... o să vin acasă şi o să mă întreb dacă într-adevăr ăştia sunt părinţii mei, dacă într-adevăr ăştia sunt fraţii şi surorile mele... dacă asta e casa în care am locuit atâta timp... dacă ăştia sunt vecinii... dacă ăsta e oraşul... dacă ăsta mai sunt eu... nu ştiu... încep să mă schimb... şi nu ştiu dacă în bine...
Ţin minte că în anul 1 eram la locul meu... eram mult prea retras... mult prea închis în mine... apoi încetul cu încetul mi-am dat drumul... în anul 3 am ajuns la cămin... piatra de încercare... aici am devenit altul... am început să înjur... să vorbesc prostii... şi îmi

dau seama că nu e bine... aşa că încep să redevin ceea ce am fost... în clasa a 12-a dacă înjuram, mă înroşeam tot şi nu puteam spune nici măcar "naibii"... acum unele cuvinte îmi ies uşor din gură... dar sper să se rezolve cât de curând, pentru că ştiu ca nu e bine... Dar să continui cu jurnalul meu... :P }}}}}}}}}}}{{{{{{{{{{

Dimineaţa... primesc un mesaj de la tine... " neaţa străine! Te simţi în dimineaţa aceasta mai aproape de vise? Daca da, ai câştigat mulţi pupici peste tot! Pa! Miss you!" Nu am vrut să-ţi reamintesc mesajul, ştiu că nu îţi place... l-am scris mai mult pentru mine... pentru că îmi place să te aud şi să te simt lângă mine... mereu... da, mă simt mai aproape de vise... mă simt mai aproape de tine, pentru că tu eşti acum visul meu... tu îmi ocupi nopţile... cu tine în gând mă culc noaptea şi cu tine în gând mă trezesc ziua... eşti primul gând după înviere şi ultimul înainte de moarte... şi cum eram aproape de vise... am primit şi pupicii... orgasmici de-a dreptul... parcă te simţeam pe trupul meu... parcă îţi simţeam buzele şi limba cum îmi măsoară fiecare centimetru din trupul meu... şi mă simţeam atât de bine... şi nu voiam să mă trezesc... aş vrea să îţi pot trimite şi eu mesaje... aş vrea să le poţi vedea... de trimis pot trimite... am 5 conturi de myx plus cartela de orange plus un cont pe sms.ac. dacă sunt pe net, îţi pot trimite câte 15 mesaje pe zi... dar nu le poţi vedea... aş vrea să îţi fi reparat display-ul...

Am mai primit un mesaj de la tine... "dacă îţi spun şi azi că te iubesc, mă urăşti? Mulţi, mulţi pupici şi mai comunicăm. Pa!" Să te aud în fiecare minut că-mi spui că mă iubeşti şi tot nu m-aş sătura... te-aş iubi şi mai mult... şi te-aş lua în braţe de fiecare dată şi te-aş săruta... şi ţi-aş şopti la ureche că eu te iubesc mai mult... tu o să mă contrazici, şi eu la fel... o să ne batem cu pernele... tu o să mă ocheşti cu perna, eu o să te pedepsesc cu o bătăiţă la poponeţul gol şi apoi nu o să mai rezistăm şi o să facem dragoste... nu mă satur să te aud mereu... A venit seara... vorbesc cu tine la telefon şi nu vreau să închizi niciodată... dar mă gândesc că nu poţi vorbi mult... şi mă întristez un pic... dar mă gândesc că o să vină şi altă zi şi îmi trece... cât de mult îmi place să-ţi aud vocea... cât de mult îmi place să te aud vorbind, să te simt că mă iubeşti... să aud cum îţi tremură vocea când îţi spun că te iubesc... să te aud cum taci... să ne auzim cum nu ne găsim cuvintele şi tăcem amândoi într-un zgomot mut de iubire adevărată...

A venit iar dimineaţa... mă trezesc... îţi dau bip... nu răspunzi imediat... îmi dai mesaj... da, nu te las să dormi, pentru că sunt rău... sunt rău, urât, deştept, frumos, bogat, sărac, fraier, dulce, romantic, bădăran... da... câte puţin din toate... dar ştii deja asta...

Şi te stresez cu bipuri pentru că nu vreau să dormi... sau te-aş lăsa să dormi pentru că ştiu că aşa mă visezi pe mine... realitatea doare... da... când ne trezim şi nu ne vedem unul lângă altul... sau vedem pe altul lângă noi... doare... şi visăm iar... şi nu vrem să ne trezim niciodată... aşa suntem mereu aproape...

E vreo 12 acum... şi trebuie să mă apuc cândva de lucru... că am multe de lucru în vacanţa asta... dar nu am chef... aşa că las pe altădată... aşa am făcut mereu... am lăsat totul pe ultima clipă... oricum, mă descurc eu, că m-a făcut mama puţin deştept... Acum te las... o să mai intru deseară să mai scriu câte ceva... dacă nu, sigur mâine dimineaţă... abia aştept să te mai aud încă o data... iubire...

Am găsit ceva prin fişierele mele... am multe chestii... pe care le găsesc şi le trimit... treptat...

"i'm staring at the window but i don't see it. i'm standing on my chair but i don't feel it. i'm staying în my bed but i'm not sleeping. the rain starts fallin' little blue tears all around crystal skyes seems to me how long does a tear live? how long do we feel sad? will my heart stop crying? i'm waiting for a shiny rainbow, i'm waiting love and peace, waiting for a sunshine to blow the darkness. i'm waiting someone to make me feel loved. till then i keep on watching the blue crystal rain tears."

Nice, isn`t it? Da...

Boring... boring... boring... de vreo două zile stau şi frec menta... noroc că am găsit de-asta gata frecată... :P şi e şi mai boring... o să încep de luni să învăţ şi să-mi fac proiectele pentru facultate... am vreo 4... o să reuşesc...
Mai sunt câteva minute şi trebuie să plec la net... să ne gândim la o încheiere... dar dacă stau să mă gândesc mai bine... nu o să pun încheiere... pentru că nu o să închei nimic... o să continui în fiecare zi... aşa că o să o las aşa... îţi zic doar : să ne auzim cu bine data viitoare... şi poate poţi să vii acum pe net... dacă nu, sâmbăta viitoare la 10. te-am sărutat dulce, peste tot, unde vrei tu, mai ales acolo unde nu are acces multă lume... :P Ne mai auzim... papa
Încă ceva... Nu te iubesc ca pe un trandafir sau un topaz, nu te iubesc ca pe garoafa de foc trimisă-n ceruri, te iubesc aşa cum trebuie iubite lucrurile întunecate, în secret, undeva între umbră şi suflet, te iubesc fără să ştiu cum... sau când... sau unde... te iubesc simplu, fără mândrie sau complexe, te iubesc pentru că altă cale nu găsesc, atât de mult încât mâna ta pe pieptul tău devine mâna mea, atât de mult încât atunci când tu închizi ochii eu adorm.
PS: pozele le comentez într-un alt mail... ce dulce eşti...

> *E greu să rămâi singur, să nu te îndrăgosteşti, să nu-ţi cauţi pereche într-un astfel de oraş în care soarele se stinge cu atâta melancolie.*
>
> *– M. Eliade –*

M-am decis totuşi să îţi trimit mailul... nu o să mai intru sâmbătă... o să intru luni, când eşti şi tu la Iaşi, poate apucăm să mai vorbim live... aşa că lectura plăcută... neaţa... stau şi mă uit la poza ta... goală, ţinând o pernă în mână... cu buzele strânse... stau în genunchi în faţa ta şi-mi aştept sentinţa... sunt aici, pe covor, ca în faţa unei zeiţe... te uiţi la mine... mă aştept să-mi zici să mă dau la o parte, să pier din calea ta... dar tu nu... tu... tu mă chemi la tine... buzele tale îmi şoptesc să vin la tine... arunci perna şi îmi spui că vrei să mă strângi în braţe... că mă vrei la pieptul tău... ah... cât aş vrea să fii aici lângă mine... dar să nu mai visez... câteodată doare când visezi prea mult... şi acum am visat prea mult... să îţi spun ce am făcut azi... poate că e destul de plictisitor... dar dacă îţi povestesc ceva din experienţele mele, te simt mai aproape de mine... azi vreau să îţi vorbesc mult... şi o să fac asta... am fost la net... da, nu ai putut să vii, şi am înţeles asta... dar te-am simţit lângă mine... am văzut pozele... îţi stă bine blondă... dar brunetă şi cu şuviţe roşcate... (dacă am greşit culorile să mă ierţi) arăţi super bine... şi vorbesc serios... şi standardele mele sunt foarte ridicate... aşa... nu am putut să descarc toate fotografiile... dar le-am văzut pe toate... le-am scos pe toate pe desktop dar când să le copiez... îmi arătau că au câte 8 şi 9 mega... :)) cu programele pe care le aveau ăştia instalate... nu am putut face nimic... oricum, le-am văzut pe toate şi crede-mă că nu ai de ce să te simţi complexată... chiar îmi place cum arăţi... foarte mult... chiar foarte mult... am copiat doar ce mi-ai trimis jpg... nici nu recunoştea calcul bmp-urile... dar de văzut le-am văzut... şi am rămas marcat... în sensul bun... acum stau şi mă uit iar la poza ta... am pus-o pe desktop... scriu şi mă uit la tine... am micşorat notepad-ul şi fiecare cuvânt îşi caută aprobarea în privirea ta...
aşa... am venit de la net cu sora mea... a primit un mesaj de la un tip şi l-am citit… când am ridicat ochii, fiind înalt, am dat cu fruntea într-o prelată de la o taraba... şi tocmai m-am făcut cu un zbenghi în frunte... a curs ceva sânge... râdea sor`mea de mine să se prăpădească... ce rău e să fii şi înalt... sau, dacă nu ridicam capul, nu mai aveam acum o rană pe frunte... bine că am făcut o poză aşa fără zbenghi... că mi se pare că o să rămână o cicatrice... oricum, nici eu nu-mi regret deciziile... şi nici ceea ce mi se întâmplă... sunt foarte impasibil... eu râdeam şi nu-mi păsa că 5 oameni râdeau în spatele meu... oricum... când mă gândesc, începe să mă doară... aşa că nu o să mă mai gândesc...

am venit acasă, am luat video-ul de la o rudă şi am văzut şi eu casetele de la nuntă... acum vreo lună am avut o nuntă... ai mei au cununat şi a trebuit să ajung şi eu... şi m-am uitat la cum arătam... în costum... de arătat arătam bine... dar mare mai eram... eram cel mai mare de acolo... parcă eram bodyguard-ul nunţii... apropo de asta... să povestesc ceva... când am fost atunci la o băută cu prietenii... când am intrat în cameră, erau în pat doi care se giugiuleau... pe tipă o cunoşteam, venea des pe acolo... dar pe el nu. Şi cum erau paturi libere, au rămas pe acolo... când am venit eu pe la 3 a.m. el s-a ridicat şi a plecat... a fost destul de amuzant... mă gândeam că s-a speriat de mine... că mă văzuse aşa de mare... dar am aflat dimineaţă că trebuia să fie acasă, că ai lui nu ştiau unde e plecat...:)) anyway, aici trebuia să schiţezi un zâmbet... oricum, mi-a părut bine ca te-am auzit azi şi îmi pare bine de fiecare data când te aud... mi te imaginez cu telefonul în mână şi cum îţi sticlesc ochii când îţi spun că te iubesc... offf... e greu... mi te imaginez iar cum îmi spui că nu contează ce a fost sau ce va fi, cum mă strângi în braţe şi îmi spui că mă iubeşti... şi eu o să mă bucur... şi o să te îmbrăţişez... şi o să ne iubim,... pentru că ştim că amândoi suntem sortiţi unul altuia... `till death do us apart... ne auzim mâine iubire... aştept telefonul tău... te iubesc Ada... până când moartea ne va despărţi...

neaţa again... azi o să-ţi vorbesc despre ceva ce ador să fac... ador să mă uit la televizor... şi nu sunt un couch potato... îmi place să mă uit la filme... ştii chestia aia ca "there is no book so bad but something good may not be found in it"... aşa şi cu filmele... din fiecare am avut de învăţat câte ceva... aşa am învăţat limba engleză... mă uitam la filme şi încetul cu încetul am ajuns să nu mai citesc subtitrarea... de obicei nu mă uit de două ori la acelaşi film... dar unele filme merită văzute de mai multe ori... poate o să apuc să îţi arat şi ţie cum să te uiţi la un film bun, după ce se termină să te simţi marcat câteva ore bune... sau chiar câteva zile... de asta îmi place... uneori, un film bine făcut întrece o carte bună... oricum, asta e una din plăcerile mele... îmi mai place să joc şah, baschet şi să citesc... ordinea este aleatorie... cred că atât am avut de spus pentru azi... azi îmi citeşti mailul... sper să-ţi fi plăcut... oricum... vreau să ştii că mă uit la pozele tale şi îmi dau seama că te iubesc... de mult nu am mai simţit aşa... te iubesc Ada... asta în caz că nu ţi-am spus azi asta... da, am vorbit aseară şi până la urmă te duci la Vatra Dornei... distracţie plăcută... şi să te mai gândeşti la mine din când în când... şi să ştii că aştept pozele... am mail pe domeniul meu... şi mai pot face încă 24 de mailuri... în total 250 mega de mailuri... aşa că eu am unde să le stochez... toate cele bune pentru azi... papa

hi... i`m back... încă o zi plictisitoare... nu eşti sănătoasă!... am vorbit ieri un sfert de ora... ei, vezi... mie nu-mi plac oamenii normali... şi dacă pe tine te iubesc... do the math... nu eşti normală... :PP limbuţa urâtă ce eşti... şi mică ... şi urâtă,... şi mică... şi slabă... şi urâtă… şi mică... :PP ah, cât pot să te iubesc... ştii... iubesc din nou şi mă simt bine... măcar să am şansa să te-am lângă mine şi să îmi văd iubirea împlinită... şi să zic că am tot ce am vrut vreodată... mă doare capul... cred că de atâta plictiseală... iar nu am făcut nimic azi... am stat şi am frecat menta... aşa de plictisit sunt încât nici să mă gândesc la tine nu am mai putut... :)) mint... mă gândesc la tine mereu... aş vrea să înceapă odată şcoala şi să te am lângă mine... să te strâng în braţe... să îţi spun la ureche cât de mult te iubesc... azi nu sunt în dispoziţia de a scrie romane... aşa că încerc să încarc câteva rânduri cu gânduri răzleţe... şi tot ce îmi vine în minte e că vreau să fii lângă mine... doar atât... e de ajuns? altceva nu îmi doresc... ne mai auzim şi în altă zi... sau poate azi... mă uit iar la pozele tale... şi încerc să mi te imaginez lângă mine... papa muahhhhhhhhhh

neaţa... o nouă zi... azi o să vorbesc despre noi... stau şi mă gândesc cum am reuşit să ne întâlnim... printr-un simplu sms... chiar nu ştiu ce te-a determinat să îmi trimiţi sms-ul ăla... şi poate odată o să aflu... când am văzut că eşti din Iaşi am zis să intru în rol... să vedem... că sms-ul era mult prea fain şi mult prea filozofic pentru a nu accepta

provocarea... aşa că am intrat în joc şi am continuat... şi iată că s-a ajuns aici... şi îmi pare bine... citeam undeva că suntem înconjuraţi de universuri paralele... fiecare decizie ne transpune într-un alt univers... dacă alegeam să nu răspund la sms-ul ala, viaţa mea ar fi fost alta acum... poate mai plictisitoare, poate mai exciting... dar important e că am făcut alegerea... acum stau şi mă gândesc că dacă nu făceam pasul atunci... acum cine ştie unde aş fi ajuns... nu aş mai fi avut şansa să iubesc... şansa să TE iubesc... şi mă bucur pentru asta... oricum... mă bucur că acum suntem aşa, şi ne iubim... şi nu mi pasă de viitor... te iubesc Ada... şi vreau să ştii asta... ne mai auzim... papa

Blue crystal rain tears… un timp, vreo luna cred, asta însemnam pentru ea, sub numele asta mă înregistrase în messengerul ei.

Neaţa again... mă uit la pozele pe care azi de-abia am reuşit să le iau... în poza aceea în care ţii în braţe un ursuleţ... eşti atât de dulce... îmi place... foarte, foarte mult... şi aş vrea să mă ţii şi pe mine în braţe şi să mă alinţi ca pe ursuleţul ăla... Ţi-am trimis mailul azi... şi o să încerc ca celelalte să fie cel puţin mai lungi ca cele de până acum... să vedem cum merge inspiraţia mea... o să te sun azi mai pe seara... îmi lipseşte vocea ta... aşa că o să te sun eu, că mi-au băgat ăia doi dolari, dar deja a pus stăpânire sor`mea pe ei... oricum, ce-i al meu e pus deoparte... aşa că vreau să îţi spun eu, poate nu primul, dar cu siguranţă printre primii, să îţi spun eu "Crăciun fericit" ... aşa că ne auzim deseară... papa
neaţa ... a trecut şi prima zi de Crăciun... a fost destul de frumos... cadoul meu de Moş a fost ca mi-au încărcat cartela cu 10$ şi am primit bonus 1.6 $ şi am primit şi bonusul de 2 $... aveam la un moment dat 14.48$ hehe... la ora asta mai am vreo 11$:PP aşa e de sărbători, mesaje peste mesaje... oricum, mă bucur că am putut să zic tuturor prietenilor mei "un Crăciun fericit"... ai zis ieri că mă suni mai încolo, dar nu ai mai sunat... am aşteptat telefonul tău... dar se pare că nu ai mai putut... sper că nu te-ai supărat... oricum, aştept să ne mai auzim ... mi-e dor de tine... de-abia aştept să vină luni să ne auzim amândoi, să fim on-line... şi să pot vorbi cu tine o oră întreagă... }}}}}}}}}}}}{{{{{{{{{ cât de mult îmi lipseşti... te pupic dulce Ada... până nu mai pot... papa
ţi-am recitit mailul... ai avut o poveste de dragoste impresionantă... ai iubit şi ai fost iubită... chiar dacă pentru puţin timp... dar te poţi lăuda cu asta... orice şut în fund e un pas înainte, cel puţin aşa gândesc eu... şi e un mod de gândire sănătos, spun alţii... dacă am putea avea şi noi cel puţin o poveste de dragoste aşa de frumoasă... aş fi cel mai fericit din lume... nu ştiu dacă ţie îţi place să fii sufocată... ştiu doar ca vrei să sufoci... ţi-am spus de multe ori că te iubesc... dar asta simt acum... ştii ca mă uit la pozele Andreei şi nu mai simt nimic? şi care credeam că nu mă mai vindec niciodată... acum te iubesc pe tine... şi mă bucur pentru asta... şi sper să mă iubeşti şi tu şi să trăim o poveste aşa cum ne-am imaginat amândoi... devin mult prea melancolic, aşa că închei aici... te iubesc Ada... }}}}}}}{{{{{
nu ştiu ce să mai scriu... mă gândesc că mai e puţin şi voi putea să te vad... şi inspiraţia nu mă mai ajută... nu mai sunt liniştit... sufletul meu arde de dorinţă... te vreau lângă mine... nu mai suport... }}}}}}}}}}}{{{{{{{{{iţi trimit ceva care mi-a plăcut... le-am primit şi eu din alte părţi şi acum le dau mai departe... sper să-ţi placă şi să ai timp să citeşti...
Demult, undeva pe Pământ, s-au adunat toate calităţile şi simţurile omeneşti. Când Plictiseala a căscat pentru a treia oara, Nebunia, nebunatică, a propus: "Hai să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea!" Intriga şi-a ridicat ispitită sprâncenele, iar Curiozitatea, neputând să se reţină, a întrebat: "V-aţi ascunselea? Ce mai este şi aceasta? Este oare vreun joc?" Nebunia a explicat că-şi va acoperi ochii şi va număra până la un milion, în timp ce toţi ceilalţi se vor ascunde, iar când numărătoarea va lua sfârşit, primul ce

va fi găsit îi va lua locul şi astfel jocul va continua... Entuziasmul a luat-o la dans pe Euforie, iar Bucuria a executat într-atât de multe tumbe, încât chiar şi Îndoiala s-a lăsat convinsă, ba mai mult, chiar şi Apatia cea mereu bosumflată şi neinteresată... Însă nu toţi au acceptat să ia parte la această activitate; Adevărul a preferat să nu se ascundă: "De ce să mă ascund, dacă până la urmă tot voi fi descoperit?" Aroganţa a considerat acest joc ridicol (ceea ce o deranja mai mult era faptul că ideea nu-i aparţinuse), iar Laşitatea a preferat să nu îndrăznească. Unu, doi, trei, a început Nebunia să numere. Prima care s-a ascuns a fost Lenea, care, ca întotdeauna, s-a culcat în spatele celei mai apropiate pietre. Credinţa s-a înălţat spre cer, iar Invidia s-a ascuns în umbra Triumfului, care prin propriile sale forţe a ajuns în coroana celui mai înalt copac. Generozitatea aproape că nu reuşea să se ascundă, fiecare loc pe care îl caută părând să fie mai potrivit pentru un prieten de-al ei decât pentru sine. Un lac de cristal? Locul ideal pentru Frumuseţe! Scorbura unui copac? Locul perfect pentru Ruşine! Rafala unui vânt? Locul magnific pentru Libertate! În sfârşit Generozitatea s-a ascuns într-o rază de soare. Egoismul, dimpotrivă, şi-a găsit un loc convenabil chiar de la început, însă numai pentru el! Minciuna s-a ascuns la fundul oceanului (adevărata minciună, în realitate s-a ascuns după curcubeu!), iar Pasiunea şi Dorinţa în craterul unui vulcan. Neatenţia... pur şi simplu a uitat unde s-a ascuns... dar aceasta nu este atât de important! Când Nebunia a ajuns la 999.999, Dragostea nu îşi găsise încă o ascunzătoare pentru că fusese atât de ocupată ... până când a observat o tufă de trandafir, şi, profund impresionată, s-a ascuns între flori. "Un milion!" a numărat Nebunia şi a început să caute. Prima pe care a găsit-o a fost Lenea, la numai trei paşi. După aceasta Credinţa a fost auzită discutând cu Dumnezeu despre teologie, iar Pasiunea şi cu Dorinţa au fost văzute făcând vulcanul să vibreze. Într-o secundă, ea a găsit-o pe Invidie, deci nu a fost greu de dedus unde se ascundea Triumful. Egoismul nici nu a trebuit să fie căutat, căci a ieşit singur la iveală, dintr-un cuib de viespi. Mergând atât de mult, i s-a făcut sete, şi venind înspre lac, a descoperit-o pe Frumuseţe. Cu Îndoiala a fost şi mai uşor, căci aceasta sta cocoţată pe un gard, neputând decide unde să se ascundă. Astfel i-a găsit pe toţi, Talentul - în iarba tânără, Frica - într-o peşteră întunecată, Minciuna - în spatele curcubeului (iarăşi o minciună... Era totuşi la fundul oceanului...), chiar şi pe Neatenţie, care a uitat pur şi simplu de joacă. Numai Dragostea nu putea fi găsită. Nebunia o căutase în fiecare tufiş, fiecare râuleţ, pe piscurile munţilor, şi, când era aproape gata să renunţe, a zărit tufa de trandafiri înfloriţi... Cu un ţepuş ea a început să îndepărteze crenguţele ghimpoase, când deodată auzi un strigăt ascuţit: spinii au împuns ochii Dragostei. Nebunia nu ştia ce să mai facă pentru a-şi cere iertare, a plâns, a rugat, a implorat şi chiar s-a oferit să-i fie ajutor şi îndrumător. Începând cu acea zi DRAGOSTEA E OARBĂ şi NEBUNIA O ÎNSOŢEŞTE MEREU.

ZIUA UNUI PESIMIST

Se trezeşte unul de dimineaţă din cauza unor bubuituri: se crăpa de ziuă. O caută pe nevastă-sa în pat şi n-o găseşte: o furase somnul. Se duce la baie şi se uită în oglindă, dar oglinda se face ţăndări: aruncase o privire. Se uită într-un ciob de oglindă şi se vede tot tăiat pe faţa: îl tăia o pişare. Pleacă la serviciu şi pe drum vede două tipuri de oameni: unii care scădeau în înălţime (pe ăia îi rodeau pantofii) şi alţii care dispăreau pur şi simplu (pe ăia îi fura peisajul).

Ajunge la serviciu şi îşi vede toţi colegii lipiţi de tavan: purtau discuţii la nivel înalt. La un moment dat se dezlipesc şi cad toţi deodată: căzuseră de comun acord. Se enervează şi pleacă de la serviciu. Pe drum, îl vede pe unul lipit de asfalt şi vreo doi care trăgeau de el să-l dezlipească: era sărac lipit pământului. Mai încolo îl vede pe unul căruia îi cădeau urechile, nasul, ochii: era putred de bogat. Se hotărăşte să se sinucidă şi se aruncă de pe un pod în apă; apele se dau la o parte şi cade pe uscat: nu era în apele

lui. După aceea se hotărăşte să se îmbete; merge într-un bar, dar intră cu capul tăiat în două: făcuse cum îl tăiase capul. Mai apoi se aude o bubuitură: căzuse seara.

Întrebări inteligente

1. *De ce "prescurtare" este un cuvânt aşa lung ?*
2. *De ce soldaţii Kamikaze purtau o cască ?*
3. *De ce se sterilizează acele cu care se fac injecţiile condamnaţilor la moarte ?*
4. *Care este sinonimul cuvântului " sinonim " ?*
5. *De ce nu există mâncare de pisici cu gust de şoarece ?*
6. *Dacă nimic nu se lipeşte de teflon, cum e lipit teflonul de tigaie?*
7. *De ce balerinele merg mereu pe vârfuri? Nu ar fi mai simplu să angajeze balerine mai înalte ?*
8. *Vreau să îmi cumpăr un bumerang nou. Cum pot să scap de cel vechi?*
9. *De ce localurile deschise non stop au încuietori?*
10. *De ce avioanele nu sunt fabricate din acelaşi material din care sunt făcute cutiile negre ?*
11. *Cum poate avea Donald nepoţi dacă nu are fraţi sau surori ?*
12. *Adam avea buric ?*
13. *Daca Superman este aşa de deştept, de ce îşi ia chiloţii peste pantaloni ?*
14. *Când faci fotografii cu Mickey la Disneyland, omul din interiorul lui Mickey zâmbeşte ?*
15. *Când o maşină merge, aerul din interiorul pneului se învârte ?*
16. *Dacă o pisică pică mereu în picioare şi o bucată de pâine cu unt cade mereu pe partea unsă, ce se întâmplă dacă legăm o felie de pâine unsă cu unt de spatele unei pisici şi o aruncăm pe fereastră?*
17. *Ce culoare are un cameleon când se uită într-o oglindă?*

> *Dincolo de cer sunt visele celor care încă mai au puterea să creadă în fulgi de nea, zâne, Feţi-frumoşi, ochii tuturor care încă mai au speranţă.*

Azi sunt fericit... am reuşit să vorbesc o oră jumate cu tine... ce bine a fost... mă bucur că ne iubim amândoi... sper doar ca totul să fie bine... să ne putem vedea, să ne putem iubi şi să nu conteze ceea ce va urma... te iubesc Ada... şi ştiu că simţi, pentru că şi eu simt asta... şi pentru că suntem sortiţi unul altuia... ah, cât pot să te iubesc... te vreau lângă mine... nu să te strâng în braţe 5 minute... ci o veşnicie... Now multiply it by infinity and take it to the depth of forever, and you will still have barely a glimpse of what I am talking about. Atât de mult te iubesc... ne mai auzim Ada... ţi-am spus azi că te iubesc? Nu de ajuns...

Te iubesc!!! Îţi trimit ceva ce am găsit de curând în agenda mea

IN VÂRTEJUL NOROCULUI

Seară... Seară tristă de iarnă cu vânt ce suflă puternic prin odăile sufletului, cu praf în ochii plânşi ai anului, cu iluzii risipite pe aleile parcului, dar şi în sufletul meu. Totul e mort în jur, dar amintirea nu a încetat să existe. Totul e altfel şi totuşi parcă e la fel, ca şi când trecutul s-ar repeta dorind să răzbune clipele de singurătate în care timpul îmi părea o mare minciună. Parcă te văd stând în faţa şemineului, cu inima zburând spre trecut, dar cu gândurile rătăcind în altă istorie, gânduri ce te frământă zi şi noapte, gânduri ce nu te lasă să uiţi... să uiţi ce-ai trăit cândva. Priveşti ceasul cu aceeaşi grimasă de întotdeauna… nu e ora fixă. Dai vina pe soartă: pur şi simplu, azi nu ai noroc. Încerci să reînvii trecutul cu un murmur dezamăgit. Nu reuşeşti şi te gândeşti că ghinionul nu te va părăsi niciodată. De fapt, şi atunci, tot ghinionul ţi-a distrus muntele de nisip al iluziilor, dar de această dată îţi promiţi că vei reuşi să retrăieşti momentele de fericire eternă.

Focul ce se joacă prin cotloanele şemineului îţi arde cu flacăra lui crudă orice fir de speranţă iar vântul încearcă să-ţi fure gândurile şi să-ţi atribuie altele. Te împotriveşti

cu toată forţa ce a mai rămas în inima ta, căci nu vrei să te transformi într-o fiinţă efemeră fără trecut şi viitor care se risipeşte prin clipele Timpului. Nu... Te-ai hotărât! Eşti ceea ce eşti şi vei fi ceea ce-ai fost: un înlănţuit al destinului. Eşti la fel de singur ca şi pe vremuri, degeaba încerci să te consolezi. Suferi la fel de mult de maladia "omului pierdut prin istorie", ca toţi cei care încearcă să uite de trecut. Eşti singur, deşi ţii în mână trandafirul roşu. El înflorise odată, devenise minunăţia naturii, purtase pe aripile sale frumuseţea dragostei. L-ai regăsit după atâta timp mort, chinuit de greutatea paginilor prăfuite, ce i-au distrus petalele fragile. Te întrebi instinctual: "Oare tu l-ai distrus?"

Şuieratul vântului nu-ţi lasă timp de gândire că oricum nu ai chef de întrebări filosofice ce nu-şi au rostul. Îţi spui că destinul ţi-e fatidic, că te-ai născut într-o zi cu ghinion, că asupra ta planează o stea malefică. Orice, numai adevărul nu! Realizezi că te minţi, dar timpul trece, aceeaşi privire rece asupra ceasului îţi dă de înţeles că timpul rămâne în loc sau că privirea îţi joacă feste: "Oare am ajuns să zbor deasupra timpului?" te întrebi, dar fără dorinţa de a afla şi răspunsul. Mai priveşti încă o data ceea ce fusese odată simbolul iubirii tale şi începi să-i smulgi pe rând petalele cu o cruzime care şi pe tine te înfioară.

"Mă iubeşte!" şi simţi cum înăuntrul tău renaşte copilul care ai fost cândva, care nu a uitat să creadă în Moş Crăciun, în farmecul sărbătorilor de iarnă, în magia demodatului "te iubesc!".

"Nu mă iubeşte!", te auzi răstind aceste crude cuvinte şi simţi cum cristalul sufletului pur începe să se spargă sub greutatea durerii ce planează asupra sa, cum muntele inefabil al suferinţei îţi apasă umerii şi nu te lasă să respiri. Uiţi de libertate, de fericire, de râsul isteric al veseliei, de tot ce a fost odată frumos.

"Mă iubeşte!" şi speranţele redevin prezente, visele realitate, iar vântul ce-ţi răscolea gândurile se îmblânzeşte. Preferă să-ţi ofere şansa de-a nu-ţi uita trecutul. Aprinzi zâmbind o ţigară şi încerci să te refugiezi în farmecul acestei clipe, căci ştii că vei auzi din nou nemilosul "Nu mă iubeşte" ce deja şi-a făcut loc printre suspinele tale. Frământi ţigara cu atâta patimă, ca şi când ea ar fi vinovată de eşecurile tale, şi uiţi de fapt de momentele calde pe care viaţa ţi le poate oferi. Ai terminat de mult şi petalele trandafirului, care acum zac neputincioase pe covor. Dar tu continui şirul aceloraşi vorbe fără înţeles care îţi macină inima.

Afară vântul a încetat şi el de mult timp să mai bată, gândindu-se că şi mâine e o zi. Poate că vreodată vei înceta şi tu să te mai chinui, să-ţi laşi sufletul să se odihnească şi să-i dai şansa de a primi o nouă iubire. Poate că se va ivi în primăvara ce va veni. Poate că vei descoperi şi surâsul binevoitor al ghioceilor în razele călduţe ale soarelui, în parfumul aerului plin de speranţă, în ciocul vreunei păsări ce se întoarce la tine cu o scrisoare şi-ţi va şopti încet la ureche: "Ai aşteptat-o deja prea mult! Deschide-ţi sufletul să primeşti fericirea!"

Sunt aici... singur... în lumea mea... unde plouă cu lacrimi fierbinţi... mă gândesc la tine... secundele curg... mult mai încet ca odinioară... când eram lângă tine... dorul macină secundele... încearcă să le facă să treacă mai repede... dar ele se încăpăţânează... nu vor şi nu vor... parcă se opresc în loc... suferinţa mea devine din ce în ce mai vizibilă... de ce nu pot fi lângă tine... să ne iubim... să fim unul...

Ploaia nu pare că încetează... cu cât înaintez mai mult în lumea mea, cu atât devine mai intensă... privesc în sus... picurii îmi acoperă ochii... nu mă lasă să văd nimic... privesc în faţă... picurii îmi inundă privirea... privesc în jos... de astă dată picurii de ploaie ţi-au format chipul... mă aşez în genunchi şi mă rog... mă rog ca secundele să curgă mai repede... mă rog ca tu să fii din nou a mea... mă rog ca chipul de la picioarele mele să nu se şteargă niciodată... rugăminţile nu-mi sunt ascultate... mă trântesc la pământ... încerc să te cuprind... nu reuşesc... ce amăgire... de ce? încerc să merg mai departe... nu pot... ceva mă ţine pe loc... ceva mă trage înapoi... trebuie să lupt... dar puterile mi-

au slăbit... cad la pământ cu faţa către cer... picurii îmi şterg lacrimile de pe obraz... cu ochii aţintiţi spre cer îţi mai rostesc încă o dată numele... apari în faţa mea ca o nălucă... privirea mea se stinge... păstrând chipul tău... sufletul meu îţi ţine de cald... te acoperă de ploaie... inima mea îţi oferă un culcuş cald unde să dormi... corpul meu... corpul meu devine o amintire... o amintire păstrată şi acum în fiecare picătură de ploaie... soarele cu razele lui îmi mângâie faţa... închid ochii... îmi imaginez... şi te văd pe tine... eşti chiar în faţa mea... mâinile tale ating delicat pielea feţei mele... buzele tale îmi şoptesc ceva în taină... apoi le ating delicat pe ale mele... încerc să mă retrag, crezând că e un vis... dar tu mă tragi înapoi şi mă săruţi şi mai pasional... încep să cred că eşti reală... îţi simt căldura corpului tău, mirosul pielii tale... dar deodată mă cuprinde un fior rece... o ploaie de primăvară îşi face apariţia... soarele nu mă mai mângâie cu razele lui... tu nu mă mai mângâi, însă picăturile reci ale ploii mă treziseră la realitate, nu erai decât un vis... un vis prea frumos pentru a deveni realitate... încerc să mă resemnez... dar ploaia trece şi soarele îşi face din nou apariţia, dar de frică să nu te pierd din nou nu mai închid ochii... nu mai las razele să-mi mângâie faţa, însă încă îţi mai simt atingerea, buzele mele încă te mai doresc... dar parcă n-ar fi de ajuns atât, parcă lipseşte ceva... te caut în fiecare stea ce îmi veghează drumul ce îl străbat în fiecare noapte spre tine şi în fiecare vis ce-mi tulbură somnul. Te caut în fiecare aşternut ce-mi mângâie trupul în fiecare noapte toridă departe de tine. Te caut în fiecare dimineaţă lângă mine, când mă trezesc, sperând ca visul meu alături de tine să nu se fi sfârşit. Te caut în fiecare rază de soare ce-mi mângâie părul şi-mi închipui că tu eşti aici şi te joci în părul meu. Te caut şi te găsesc în fiecare pală de vânt ce-mi alintă faţa şi în fiecare zână ce-mi fură inima. De fiecare dată când simt bătaia vântului, îmi imaginez că tu eşti aici cu mine şi mă mângâi. De fiecare dată când ating un lucru, mă gândesc că te ating pe tine şi încerc să mi te apropii. De fiecare data când aud vântul şuierând printre copaci, îmi închipui că mă strigi tu şi că vrei să mă ai lângă tine. Timpul care ne desparte devine din ce în ce mai slab şi se pierde în negura amintirii. Vom fi în curând aproape. Doar câteva ore ne mai despart şi vom fi împreună şi ne vom strânge în braţe şi ne vom săruta. Aşa cum numai noi ştim şi cum numai noi aşteptăm de o viaţă. Iubirea mea, vin către tine. Primeşte-mă aşa cum primeşti însăşi viaţa. Şi vom fi împreună şi nimic nu ne va despărţi.

ISPITE DULCI

Atâtea umbre-mi ţin cărarea
Şi mă-mbie să le-ascult
Legând în părul tău ca marea
Sărutul florilor de vânt.
Şi noaptea-mi poartă-atâtea vise
Din ochiul lunii lunecând,
Când raza stelelor aprinse
Te dezveleşte tremurând.
Când şoapta-ţi picură fierbinte
Şi-n palma ta mă pierd tăcut,
Gustând pe buza ta cuminte
Ispita primului sărut.
Când vraja ta e încă vie
Deşi luceafărul s-a stins
Lăsând pe tâmpla mea pustie
Ispita ultimului vis.
Dar nu le-ascult; îmi sunt străine
Ci roua de pe trandafiri
O-ntreb de pot să-mpart cu tine
Ispita singurei iubiri.

- anonim -

Într-un noian de frunze îngropat apăreai în visul meu din zori călătorind printre anotimpuri ne-ncetat şi întorcându-ţi privirea rareori, te îndepărtai de sufletu-mi dorind neliniştii în mine să dai viaţă şi lacrima s-o vezi înmugurind... zâmbeai obosită şi-nvăluită de ceaţă... am tresărit şi ochii i-am deschis: fereastra inundată de lumină era în faţa mea... şi am cuprins cu privirile-mi triste bolta senină... în clipa aceea tu erai absentă şi nu voiam nici să te am, nici să te pierd... nu mai voiam să ştiu nici de

trecut, nici de prezent, ci-am scris "A FOST" în culorile unui... gând... azi caut anotimpuri ce poartă flori de soare sau stele de zăpadă ori frunze care mor, cu dimineţi şi dragoste ce-apare, cu seri, în care visul meu devine dor... aş fi vrut de revelion, la ora 11.59 să te sun şi să îţi spun multe... să-ţi mărturisesc dragostea... dar se pare că reţeaua nu a vrut să fie cu mine... ce aveam eu în cap era să îţi vorbesc aşa, din inimă, şi cu patos, încât să îţi aud lacrimile cum se preling pe obraz... şi să îmi fi spus cu ochii în lacrimi că mă iubeşti... dar când în sfârşit te-am prins... toata vraja momentului se pierduse... nu îmi mai găseam nici cuvintele... cred că arătam destul de stupid... tot ceea ce am vrut să iasă nu a ieşit... a ieşit un fiasco... mi te imaginam cu telefonul în mână, după ce m-ai ascultat câteva minute, cu ochii în lacrimi şi fără cuvinte... după ce spuneam ce aveam de spus aş fi închis telefonul... iar tu, după ce îţi treceau emoţiile sau imediat după mine, mi-ai fi spus că mă iubeşti... dar asta e... nu a fost să fie... şi sper să mai am ocazia asta vreodată... acum te las... mâine mă duc la net... şi o să vorbim acolo...

NOI

Mă priveşti, te privesc şi apoi
Mă săruţi, mă alinţi, mă ignori
Te privesc, te doresc, îţi vorbesc,
Eşti a mea, sunt al tău, te iubesc!
E târziu, ne minţim amândoi,
A fost un vis cu noi doi...

Şi aşa am ajuns la momentul în care, peste numai câteva zile, Ada avea să coboare din tren, într-o vineri frumoasă de 16 ianuarie 2004. Dar consider că acest capitol are o întindere destul de mare, aşa că o să mă opresc aici pentru seara aceasta. Ştiu că poate vă este somn şi nu vreţi să păreţi lipsiţi de respect pentru lucrarea mea, aşa că aşteptaţi să terminaţi măcar un capitol până ce lumea viselor să vă acapareze. Aşa că închideţi uşurel cartea, aşezaţi perna, strânge-ţi-vă iubirea în braţe dacă sunteţi fericiţi să aveţi una, uraţi-i "somn uşor" şi sper să mai deschideţi şi în seara viitoare următorul capitol. Somn uşor!

Capitolul 6

Viaţa nu e o operă de artă. E mai degrabă un bazar, în care găseşti de toate, inclusiv nimicuri. Dealtfel nu ştiu cum ar arăta o viaţă care ar vrea să fie o operă de artă. În acest bazar care leagă o naştere de o moarte şi în care unii au mai mult noroc, alţii mai puţin, eu am fost ceea ce se cheamă un visător. M-aş putea compara eventual cu o mică uzină de visuri, numai că visurile mele nu au avut ambiţii practice şi au fost de cele mai multe ori prea cuminţi, ori prea naive. Am visat lucruri imposibile, dar nu măreţe. – Octavian Paler –

Îmi amintesc prima oară când i-am spus că o iubesc. Eram acasă, în vacanţă, şi îmi telefonase. De fiecare dată suna în jurul orei 21:00, când eu eram la televizor uitându-mă la un amărât de film. Mereu se scuza că mă deranja de la film. Aşa era mereu. Îmi amintesc că înainte să închidă i-am spus că o iubesc… deodată nu mai spuse nimic. Era o linişte totală. Pentru vreo 5 secunde am tăcut şi eu din gură. Apoi am întrebat-o:

- Te-a deranjat că ţi-am spus asta?
- Nu… dar…
- Dar ce? Dacă nu vrei, nu o să îţi mai spun niciodată…
- Nu Marius, nu e asta… dar nu pot să ţi-o spun…
- Ce să-mi spui? Că mă iubeşti?
- Da Marius. Nu pot să îţi spun că te iubesc… nu pot să îţi spun prin telefon, cel puţin nu acum.

- Nu face nimic Ada. O să aştept până o să îmi poţi spune.
- Te rog frumos să nu te supi, dar pur şi simplu nu pot. Nu pot.
- Ada, nu mă supi. Simt ca mă iubeşti şi asta contează. Da? Aşa că nu îţi mai fă griji. Când o să îmi poţi spune că mă iubeşti, atunci o să savurez momentul. Da? Te iubesc.
- Ştiu străine. Mersi mult. Ai grijă de tine. Somnic uşor.
- Somnic uşor iubire. Ai grijă. Te iubesc.

Şi a închis. A fost superb. Prima oară când i-am spus că o iubesc şi ea a rămas tăcută. Pur şi simplu nu ştia ce să spună. În mesaje îmi spunea că mă iubeşte. În scris îşi putea exprima sentimentele. Şi faţă în faţă. Dar până la urmă a putut să zică şi la telefon.

In noaptea de Revelion am vrut să o sun la miezul nopţii. Pregătisem o poezie şi voiam să îi spun câteva vorbe. Pregătisem îndelung chestia asta. La ora 00:00 am sunat-o. "Ne pare rău dar reţeaua este ocupată…". Disperam. Nu ştiam ce să fac. Am insistat cam vreo ora, până ce am reuşit să o prind.

- Alo, Ada? La mulţi ani!

Eram supărat.

- Da. La mulţi ani iubire. Am vrut să te sun la 12 dar nu am putut să te prind.
- Ştiu iubire. Asculta-mă puţin. Nu vreau să vorbeşti, doar să asculţi, bine?
- Bine. Ascult…
- Ada, pregătisem o poezie, pregătisem ceva fain pentru noaptea de Revelion. Am vrut să fie ceva special… am vrut ca la cumpăna dintre ani să te ţin de mână… să te ţin în braţe… să ne uitam înapoi şi să vedem ce a fost… să ne uitam înainte şi să ne imaginăm cum va fi. Am vrut… am vrut să fiu cu tine, să fiu acolo lângă tine când bate miezul nopţii şi să îţi spun că am intrat într-un nou an… dar care nu conta pentru ca noi aveam să ne iubim veşnic…
- Marius…
- Ascultă-mă te rog, Ada.
- Bine…
- Am vrut să… să te strâng în braţe Ada, să păşim amândoi în anul nou ce venea… mai ales să te privesc în faţă şi să îţi spun că te iubesc… că va fi bine şi că vreau să fiu acolo. Te iubesc Ada… şi dacă mi-aş fi dorit să fiu undeva acum… acel loc ar fi acolo… cu tine. Te iubesc.
- Te iubesc. Nu ştiu ce să zic…
- Nu zi nimic Ada. Am vrut doar să îţi spun ceea ce simt. Ai grijă de tine, da?
- La mulţi ani străine. Mersi de telefon.
- La mulţi ani. Te iubesc…

Planul meu de la început a fost să îi spun acele chestii în câteva minute şi să îi închid telefonul, ca să aibă timp să se gândească la ceea ce am avut de spus. Dar eram nervos la momentul ăla şi nu am putut să respect tot ceea ce aveam de gând. În drum spre casă, când mă întorceam de la cheful de Revelion, după hoinăreala de vreo oră şi ceva prin oraş, mă sună Ada şi vorbim vreo jumătate de oră. A fost fain. Uitaserăm amândoi de chestia cu reţeaua şi cum nu am putut să ne auzim la ora 12 fix, dar acum eram doar noi doi şi iubirea noastră… şi nimic nu mai conta.

Acum am ajuns să fiu în autobuz. Cu vreo oră în urmă am plecat de la cămin. Nu mai puteam să aştept. Nu mai puteam să stau să aştept până ce vine ora când trebuia să o iau de la gară. Aşa că am luat-o încet spre gară, şi apoi am luat un autobuz. Să vă spun ce era în mintea mea? Oare nu e de închipuit? Aveam să o întâlnesc pentru prima dată faţă în faţă, aveam să nu mi-o mai închipui, să nu o mai visez pe baza pozelor. Aveam să o strâng în braţe… God! Mă simţeam ca un puşti de 16 ani care are pentru prima dată întâlnire cu o fată.

Poate era o noapte rotundă când nu ne mai cunoşteam, când tot ce s–a scris s-a uitat, când plecând dintr-un punct ajungi de unde ai plecat. O noapte ce întârzie, punând pe figură fixitatea uitată, uitând frumosul posibil, cum poate l-au uitat mulţi.

Voiam să mă îmbrac elegant, să îi cumpăr un trandafir sau pur şi simplu să fac ceva să nu par banal. Dar m-am răzgândit. Cu toate că prima impresie conta, am vrut să fie o impresie reală, nu în haine de gală, nu în diferite ipostaze. Eram îmbrăcat în haina groasă de iarnă şi în blugi. Dar nu a contat. Eram eu. Se îndrăgostise de mine, nu de ceea ce părţi din mine încercau să scoată la iveală.

Stăteam pe peron şi mă gândeam oare cum va fi… Oare se va sui înapoi în tren şi va pleca? Oare aveam să ne recunoaştem? Oare…? Şi iar oare…? Nu ştiam ce să fac… sau să spun. Pierdut în gândurile mele, am auzit trenul cum intră în gară. Nici nu am auzit când l-au anunţat. Ştiu doar că trebuia să ajung la vagonul 1. Consult tabela cu distribuirea vagoanelor şi pornesc spre câmpul D al peronului. Trenul se opreşte… Oameni încep să coboare din tren. Fiecare aştepta pe cineva, fiecare avea să ia pe cineva de acolo sau să se urce să plece altundeva. Numai eu aveam să fiu diferit: trebuia să întâlnesc acolo pe iubirea vieţii mele, pe care nu o mai văzusem niciodată în carne şi oase.

Opreşte trenul… şi o văd coborând după câteva secunde din tren. Avea în spate un rucsac şi o geantă în mână. O geacă portocalie, un tricou pe dedesubt şi o pereche de pantaloni maro îi acopereau trupul. O vedeam cum se opreşte puţin în loc şi se uită în depărtare. Eram la o distanţă de vreo 50 de metri de ea. Mă apropii puţin şi o văd că ezită. Mă văzuse oare? Oare avea să se urce înapoi în tren? Şi să nu o mai văd niciodată? Făcu câţiva paşi spre mine şi apoi continuă să meargă normal până ce am ajuns unul în faţa celuilalt. Niciunul nu ştia ce să facă. Am stat câteva secunde faţă în faţă şi apoi ne-am luat în braţe. Am luat-o în braţe şi am încercat să o sărut pe umăr. Avea geaca descheiată şi tricoul larg la baza gâtului, aşa încât am putut să o sărut pe umărul gol. Mirosea atât de frumos, chiar dacă făcuse cu trenul vreo 10 ore. A încercat să mă sărute… eu nu am avut curajul să încerc. Am sărutat-o lung, pe buze şi am simţit pentru prima oară gustul de gumă amestecat cu ciocolată. Era atât de dulce. Nu mă mai săturam să îi gust buzele dulci, sau poate era doar ciocolata. Am fost rău, nu? That`s me!

Când ne-am zărit, aerul dintre noi
Şi-a aruncat dintr-o dată
Imaginea copacilor indiferenţi şi goi
Pe care-o lăsa să-l străbată.
Oh, ne-am azvârlit strigându-ne pe nume
Unul spre celălalt, si-atât de iute
Că timpul se turti între piepturile noastre
Şi ora, lovită, se sparse-n minute.

Am stat în gara aceea cred că vreo 2 ore. Se făcuse noapte. Încă puţin şi nu mai circulau troleibuzele. Am schimbat doar câteva cuvinte. Voiam doar să o strâng în braţe şi să nu mai conteze nimic. Şi sentimentul era reciproc…

- Te iubesc. Spune-mi că nu visez şi că eşti chiar aici, lângă mine.
- Sunt aici străine… Sunt aici şi nu voi pleca… Sunt aici… Te iubesc.
- Te iubesc Ada… Nu-mi vine să cred că eşti aici… O să fie bine totul… nu?
- Da, o să fie bine străine… O să fie totul bine… Te iubesc…

Doar atât. Doar atât am putut să ne spunem. Puţin timp după ce a plecat trenul nu mai era nimeni pe peron. O lună plină… începuse să ningă puţin. O noapte de ianurie, neagră, pe peron, cu Ada în braţe. Nu voiam altceva, nici pentru momentul acela şi nici pentru momentele viitoare. Începusem să îngheţ, dar nu îmi păsa. Ne ţineam în braţe şi nu mai conta nimic altceva. Treceau locomotivele pe lângă noi, ducându-se la depou, şi ne "fluierau", dar nouă nu ne păsa. Nu ne păsa deloc. Am stat cam două ore acolo apoi am luat taxiul până acasă. A fost superb, aşa cum trebuia să fie. Şi asta a contat.

Am stat în pat mai tot timpul. Voiam doar să ne ţinem în braţe. Când ne săturam de vegetat, plecam la o plimbare. Am fost pe lângă Turnuri, am fost la Predeal, am fost pe Tâmpa, sau doar ne plimbam aiurea prin oraş. Eram doar noi doi, încercând să nu ţinem cont de timpul scurt pe care aveam să îl petrecem împreună.

Când am fost pe Tâmpa, am fost la Panoramic de am văzut Braşovul de sus. O privelişte superbă. Dacă aveţi ocazia să ajungeţi în Braşov, să nu rataţi frumuseţile acestui oraş. Cum poţi să nu iubeşti într-un oraş ca ăsta, când îl vezi aşternându-se la picioarele tale, cu luminile de veghe care te îndeamnă să fii liber, că el te ocroteşte, când vezi luna în spatele Bisericii Negre, cum poţi să nu iubeşti într-un oraş romantic ca ăsta, mai ales dacă ai lângă tine ceea ce ai căutat toată viaţa ta? Cum poţi să nu iubeşti când vezi că fiecare loc pe care îl vizitezi, a doua oară pare mult mai interesant ca prima dată şi vrei să te aşezi în poala iubitei şi să fii sigur că va fi bine. VA FI BINE! Puternice cuvinte, nu? Daca ai ajuns să le crezi, să nu le mai dai drumul, să nu te mai îndoieşti niciodată de ele. Poate oricare dintre voi va avea mai mult noroc.

După cum spuneam, eram sus acolo şi mă uitam de pe terasa aceea. M-am apropiat de gard şi Ada mă trăgea înapoi. Îi era frică de înălţime, spunea ca nu e sigură platforma şi s-ar putea să cad. Voind să mă dau mare, m-am suit pe platforma aceea, pe gard, cu un picior în afară. S-a albit dintr-o data la faţă şi s-a aşezat jos pe nişte pietre. Nu ştiam că se sperie aşa de tare şi că ţine atât de mult la mine. M-am dus lângă ea.

- Ce e? Ce s-a întâmplat?

Nu spunea nimic, doar avea capul în mâini, şi stătea jos. Am luat-o în braţe şi am întrebat iar.

- Ada, ce e? Te-ai speriat că m-am suit acolo?

Nu putea să vorbească. Doar dădu din cap afirmativ.

- Dar e sigură platforma aia. Nu aveam cum să cad de acolo. Nu aveai de ce să te sperii.
- Nu e aşa, spuse ea, cu o voce scăzută. Nu e sigură, ai văzut cum se mişcă.
- Dar e sudată şi e sigură.
- Nu e. Cine ştie ce s-ar fi întâmplat. Dacă era altcineva, nu m-aş fi speriat aşa, dar erai tu. Şi mi-era frică că o să cazi de acolo.
- Dar nu aveam cum să cad… îmi pare rău iubire, îi spusei eu, luând-o în braţe. Îmi pare rău…
- Sa nu mai faci asta niciodată, auzi? Să nu mai faci asta niciodată! îmi spuse ea încă albă la faţă. Nu vreau să te văd cum eşti în pericol. Mă sperie.
- Bine Ada, îmi pare rău. Am exagerat. Am văzut că te sperie chestia aia şi am vrut să pun puţine paie pe foc, să îţi arat că nu se întâmplă nimic.
- Nu face nimic. Mi-a trecut. Dar m-am speriat. Parcă te vedeam deja picat jos şi încercând să ajung la tine.
- Îmi pare rău. Vrei să ne întoarcem?
- Nu. Mai stai puţin aici cu mine, în braţele mele. E frumos aici. Vreau să te ţin în braţe.
- Bine. O să stau în braţe. O să te ţin în braţe. Îmi pare rău, încă o dată.
- Nu face nimic iubire… A trecut, îmi spuse ea, sărutându-mă uşor pe buze. Numai să nu mai faci asta.
- Nu o să mai fac, promit…

A fost un moment destul de penibil. Când am văzut-o toată albă şi cum s-a tras înapoi de pe mijlocul platformei şi s-a aşezat pe o piatră, albă ca varul, m-am speriat. Nu ştiam că putea să ţină atât de mult la mine şi că în adâncul sufletului ei îşi face griji că aş putea păţi ceva. Era un sentiment nou. Nici măcar la mama mea nu am simţit aşa ceva. Nu pentru că nu era destul de iubitoare ea, Doamne fereşte!, dar că eu sunt destul de rece şi am făcut aproape întotdeauna totul singur. Dar despre asta poate că voi vorbi vreodată. Acum mă invită sora mea la o porţie de cartofi prăjiţi şi trebuie să mănânc, că

nu am mâncat nimic astăzi şi e deja seară, şi îşi fac ai mei griji. Ce să-i faci, trebuie să o fac şi pe asta. Nu vreau să îi îngrijorez şi mai mult.

După plimbările lungi pe care le făceam, veneam şi făceam câte un duş fierbinte şi ne băgam în pat şi ne ţineam iar în braţe. Era atât de frumos. Îmi plăcea să o privesc la duş, cum picăturile de apă caldă se scurgeau pe trupul ei, cum stătea cu mâinile pe pereţii camerei de duş, simţind cum apa destul de rece îi dezmierda corpul. O priveam cum îşi da părul pe spate şi cum se uita la mine, puţin ruşinoasă, puţin ispititoare, puţin parşivă. Îmi plăcea să o privesc acolo, sub picăturile de apă. Deseori mă băgam şi eu şi ne imaginam ca facem dragoste în ploaie. Îi plăcea ploaia. Îi plăcea să vadă ploaia, să simtă ploaia, şi cu timpul a ajuns să îmi placă şi mie şi să o identific cu ea. Mai ales că piesa *"Ploaia"* de la Cargo a fost lansată pe vremea când noi începeam să ne cunoaştem şi că a fost prima melodie – pardon, piesa – pe care am ascultat-o împreună. Devenise piesa noastră. Mă sunase într-o zi, eram în gară, spre Buzău, şi îmi spuse să ascult. Mi-a pus piesa asta, şi eu am certat-o că de ce consumă banii. Am fost un prost atunci că am făcut asta, dar încă nu realizasem faptul că banii nu contau. Ea voia doar să îmi arate ceva ce îi place foarte mult, să îmi dezvăluie puţin din sufletul ei, iar eu am stricat momentul. Se supărase, dar târziu am aflat.

De ce am corectat mai sus, în loc de melodie, am pus piesă? Tot ea m-a învăţat şi distincţia. Până atunci foloseam melodie în asociaţie cu tot ce însemna muzică sau versuri. Ea mi-a atras atenţia că melodie e doar linia melodică a unei piese, piesa însemnând şi versuri şi linie melodică. Ştiam asta, dar încă nu eram destul de preocupat să îmi schimb atitudinea. Dar am sesizat că trebuie să dau importanţă şi acestor chestii. Că, de fapt, little things matter the most!

Nu mai scap de sora mea, aşa că trebuie să mă duc să mănânc. În capitolul următor o să vă povestesc o seară, în care noi am vorbit şi ne-am deschis sufletele, ne-am spus secretele cele mai adânci şi cele mai profunde trăiri, seara în care nu am mai fost străini şi care ne-a apropiat foarte mult şi, în primul rând, seara în care am simţit pentru prima oară, profund şi fără cale de întoarcere, că mă iubeşte şi că sunt iubit. Aşa că dacă aveţi răbdare, o să aflaţi ce m-a făcut să cred cu adevărat că ceea ce simţim unul faţă de celălalt este cu adevărat IUBIRE.

Capitolul 7

Pe sub razele lunii veneau
Atât de pierduţi de parcă visau.
Cânta undeva, cineva la vioară
Frumuseţea albastră a nopţii de vară.
Pe sub razele lunii treceau
Atât de uşor, de parcă pluteau.
Cânta undeva, cineva la vioară
Frumuseţea nebună a nopţilor de vară.
Pe sub razele lunii se duceau
Atât de pierduţi, de parcă mureau.
– Geo Bogza –

Cititorule, am stat cam mult timp departe de tine. Mi-ai atras atenţia că nu am scris nimic în acest capitol şi că am pus doar titlul şi atât. Îmi pare rău, dar circumstanţele au făcut în aşa fel încât să nu pot scrie mai mult. Şi unde ar mai fi fost factorul suspans? Surpriza? Sentimentul acela de nerăbdare care ne ţine cu respiraţia tăiată când suntem concentraţi la maximum la un lucru şi vrem să aflăm situaţia lui viitoare? Nu am mai avut timp să vin şi să îţi depăn continuarea povestirii mele. Dar cum ceea ce vreau să fie cartea aceasta este extrem de important, iată că am ajuns iar aici în faţa ta. Sper să îmi ierţi această scurtă absenţă. Sper că nu am lipsit cam

mult, nu? Dacă ai răbdare, o să ai şansa să mă asculţi. Aşa că aşează-te confortabil şi primeşte cuvintele mele…

Am promis capitolul trecut că vei afla ce m-a făcut să dau o şansă iubirii noastre, aşa că trebuie să mă ţin de promisiune. Aţi simţit vreodată, atunci când v-aţi uitat în ochii iubirii fiecăruia dintre voi, că vreţi să vă pierdeţi în momentul acela în braţele ei şi că vreţi să rămână aşa pentru o veşnicie? Să o vedeţi stând în faţa voastră, să îi priviţi căpruiul ochilor şi să citiţi în ei o iubire nemăsurată şi a cărei foame nu poate fi astâmpărată pe veci? Aţi avut măcar ocazia să faceţi lucrul acesta? Mie mi s-a întâmplat şi veţi afla şi voi puţin mai târziu despre puterea unei priviri, despre puterea unor ochi ce te fixează şi ar vrea să te devoreze pe loc.

A doua zi în compania ei a fost minunată; după cum am spus mai sus, am fost prin multe locuri, ne-am plimbat ca doi nebuni îndrăgostiţi care se duc să arate lumii iubirea lor. Cea de-a treia zi a fost rezervată odihnei. Am vrut doar să ne ţinem în braţe cât mai mult, deoarece următoarea zi avea să plece la Iaşi. A fost momentul mărturisirilor. Ne-am iubit mult în ziua aceea. Făceam dragoste şi apoi vorbeam despre fiecare din noi, despre familia noastră, despre prietenii noştri, despre problemele noastre. Şi apoi ne iubeam din nou. Nu voiam ca ziua aceea să se mai sfârşească vreodată. Nu voiam ca să o mai las să plece din braţele mele nici măcar să se ducă să-şi tragă bikinii pe ea. O voiam acolo, goală, lângă mine, cu braţele în jurul meu, încercând să mă cuprindă cât mai mult, voind parcă să mă contopească cu fiinţa ei. O voiam acolo, să o simt, să o iubesc şi să nu mai plece. Dar ştiam că dacă avea să fie aşa, ar fi însemnat că totul ar fi fost perfect, deci era ceva în neregulă. Când totul merge ca pe roate, când nu există momente când vrei să strângi perna în braţe şi să îi dăruieşti toate lacrimile tale, când vrei să fii singur şi să te gândeşti doar la ea, dacă nu există suferinţă, atunci să fii sigur că ceea ce simţi nu e dragoste. O dragoste, dacă nu este încercată la tot pasul, acea dragoste nu poate rezista mult. Dacă nu mă crezi, cititorule, poate vrei să încerci chestia asta. Dar eu nu te sfătuiesc. S-ar putea să doară, şi s-ar putea să doară tare.

Am vorbit despre orice, dar ceea ce trebuie să îmi aduc aminte în legătură cu ziua aceea este că ne-am deschis unul altuia sufletul. Pentru prima oară a vorbit cu mine faţă în faţă, deschis, despre ceea ce avea pe suflet. Mi-a zis de fostul ei prieten, Ionuţ, şi de relaţia lor de patru ani. Mă iartă dacă ceea ce relatez în continuare nu este perfect conform realităţii, dar încerc să îmi aduc aminte detalii. Era o relaţie care a început de la sine. Ea îl ajuta pe el să ia bacul şi să intre la facultate şi să se ţină de carte, iar ei devin prieteni şi iubiţi. Poate că iubiţi e prea mult spus, că Ada nu l-a iubit niciodată, aşa a spus ea şi eu o cred, dar a fost o relaţie de aproape patru ani, în care au trecut prin multe. Nu vreau să vorbesc despre Ionuţ. Nu vreau personaje negative sau pozitive în acesta carte, ci le voi aminti dacă prezenţa lor va avea vreo importanţă în desfăşurarea subiectului. Tot ce vreau să spun este că adevărul indubitabil e acela că nu îţi dai seama de ce ai lângă tine până când nu îl pierzi. Şi Ionuţ a făcut asta.

Ţin minte că a trebuit să o ţin în braţe mult, să îi vorbesc uşor, până să o conving să îmi spună de copilul pierdut. Avea doar 21 de ani. Avortul îl făcuse exact de ziua ei de naştere. Stătea în braţele mele şi plângea…

- Nu te merit străine, zicea. Nu te merit. Nu merit ca vreodată să fiu fericită. Am făcut lucruri teribile la viaţa mea şi nu ştiu dacă voi merita vreodată să fiu fericită. Mă căiesc pentru lucrul ăsta toată viaţa şi nu merit să simt nici măcar un dram de fericire, dar o viaţa întreagă?!
- Ada, nu mai vorbi aşa. Te rog. Nu mai plânge. Spune-mi ce s-a întâmplat.
- Nu pot… nu îţi pot spune. E un lucru ce l-am făcut acum 2 ani şi care mă doare, mă doare tare…

Până la urmă îmi spuse. Avea lacrimi în ochi. Vorbea cu lacrimi în ochi şi eu o strângeam în braţe. Îmi vorbise de copilul pe care îl dăduse spre moarte, cum în fiecare zi se ducea la spital, dar nu avea curaj să o facă. Mult mai târziu îmi spune: *Întotdeauna*

mi-am călcat pe suflet străine. Întotdeauna…. Când am auzit cuvintele acestea, m-am gândit inevitabil la episodul acesta. A făcut sacrificiul ăsta pentru a-şi termina facultatea. Şi-a călcat pe inima, cum de altfel o va mai face, pentru a putea realiza ceva cu viaţa ei. Era o copilă. Era o copilă pe atunci. Mă uit la poza ei, cu un zâmbet mare pe faţa şi cu Mârlex, motanul ei, pe care întotdeauna am crezut ca îl cheamă Mârtex. În casa de la ţară, cu motanul în braţe, plină de fericire. Cel puţin aşa credeam eu, aşa se vedea din poză. Nu era aşa. Era în perioada imediat următoare a avortului. Mai târziu îmi arată o altă poză, pierdută, cum se uita pe geam. Sufletul ei plângea, şi mult timp după aceea a plâns, singură, în colţul ei, cu perna în braţe, aşa cum făcea întotdeauna. *Niciodată nu am depins de nimeni. Niciodată nu am vrut să depind de cineva. Asta mă făcea vulnerabilă…* îmi scrie ea mult mai târziu. Întotdeauna şi-a călcat pe inimă pentru a face ceva din viaţa ei, pentru a fi cineva, pentru a termina un lucru început, cu toate că nu mereu asta era singura cale, dar niciodată nu s-a uitat în inima ei. Pentru ea, nu conta asta, nu conta că ea suferea pentru o decizie luată în alt plan decât cel sentimental. Nu conta că lăsa ceva în urmă. Ea doar stătea şi plângea în momentele de respiro, plângea în colţul ei, apoi îşi ştergea lacrimile şi o lua de la capăt. Până la următorul moment în care inima o durea… aşa era ea... aşa a fost dintotdeauna…

Parca o văd şi acum, cum cu ochii în lacrimi îmi povesteşte viaţa ei. Cum cu ochii în lacrimi vrea să se ridice să se îmbrace şi să plece la Iaşi. Voia să-şi calce iar pe inimă. Voia ca să plece, ştiind ce lucru groaznic a făcut şi crezând că nu este vrednică de iubirea mea. Dacă cineva ar fi fost vreodată îndreptăţit să primească tot ce am eu de oferit, aceasta ar fi fost Ada. O văd cum încearcă să se elibereze din braţele mele şi să plece. O strâng mai tare la piept şi îi spun că o iubesc, şi că nu are rost să plece.

- Dă-mi drumul. Trebuie să plec. Nu merit să fiu aici. Nu TE merit. Nu merit iubirea ta…
- Ada, te iubesc. Nu vorbi aşa… Ai făcut odată o greşeală pe care ţi-o regreţi amarnic. Pentru oricine există iertare. Pentru oricine există o a doua şansă. Sunt aici pentru tine Ada. Sunt aici pentru că amândoi am ales să fim aici. Nu contează ce ai făcut acum câţiva ani, nu contează ce ai făcut înainte să mă cunoşti pe mine. Ce contează este faptul că simt că mă iubeşti şi că te iubesc… Tot ce contează este că ne iubim acum. Momentul de faţă contează Ada.
- Mă iubeşti? Mă iubeşti încă, ştiind că am făcut ce am făcut?
- Te iubesc Ada. Şi nimic nu va schimba asta.
- Te iubesc Marius. Te iubeeeeesc, îmi spuse ea, strângându-mă în braţe şi apoi făcând dragoste parcă mai puternic, mai pasional, parcă nu ne-am fi văzut de câteva săptămâni.

> *Femeile frumoase sunt iubite şi după ce s-au dat, desfăcând picioarele ca nişte bacante, şi după ce au înşelat, şi după ce au revenit. Femeile care înseamnă destinul unui om […] îşi încep misterul după ce s-au răsturnat în patul bărbatului. – Camil Petrescu –*

O iubeam… o iubeam atunci mai puţin cum o iubesc acum. Cine nu a iubit niciodată poate spune că nu există grade de comparaţie în iubire. Ba există! Sunt momente în viaţă când vrei să strigi că iubeşti mai mult ca ieri, că iubeşti mai mult chiar decât clipa trecută. Poate că nu există iubire mai mare sau mai mica, dar sunt clipe în care ai sentimentul că ceea ce simţi în momentul acela este mai mult decât ai simţit în momentul trecut sau de ce vei simţi într-un moment următor. Aşa că o iubeam, aşa cum puteam iubi atunci, când o vedeam lângă mine, goală, doar a mea, şi cum stătea agăţată de mine, ca şi când ar fi fost între două lumi, gata să cadă, şi nu ştia ce să aleagă.

Aşa eram şi eu. Ştiam că e departe. Ştiam că e din Iaşi, care e la 500 km de Braşov. Ştiam că poate nu aveam să o mai văd vreodată. Ştiam că nu aveam curajul să îi mai cer să vină înapoi. Şi credeam că poate nici ea nu va avea curajul să îmi ceară să o primesc o a doua oară. Am căzut amândoi de acord să nu ne pese de ce va fi, să nu ne

gândim cum va fi mâine, să trăim clipa de fericire care ne este oferită şi să tăcem din gură.

Este cât se poate de ciudat ca două lucruri atât de opuse, cum sunt fericirea şi nefericirea, au în comun ceva: dorinţa de tăcere. – Kierkegaard –

Era mai bine. Cel puţin aşa credeam pe atunci. Până într-un moment. Într-un moment pe care nu-l pot descrie în cuvinte. Un moment care, atunci când mă gândesc la el, mă face să simt că o iubesc din ce în ce mai mult, cu toate că acum ea e la 500 km depărtare, poate în braţele altcuiva sau poate regretându-şi greşeala făcuta, şi că momentul acesta se petrecea în urmă cu 3 luni. Un moment în care, trezit din somn, deschid ochii şi o văd peste mine, pe marginea patului, cu picioarele sub ea, stătea şi mă privea cum dorm. Un moment care a ţinut câteva secunde, dar care va rămâne în memoria mea o viaţă întreagă, şi poate şi mai mult. O întreb:

- De ce nu dormi? De ce te uiţi la mine?
- Nu mi-e somn iubire. Îmi dai voie să mă uit la tine? Poate aşa îmi vine somnul!
- Bine iubire…

Mă sărută şi eu adorm la loc. Peste câtva timp, nu ştiu cât, poate că a fost o oră, poate două… poate o noapte întreagă, mă trezesc iar. În aceeaşi poziţie, Ada mă privea… se uita la mine cu ochii ei căprui mari, în tricou şi atât, cu mâinile pe mine şi mă fixa prelung.

- De ce nu dormi? Stai de mult aşa?
- Nu, de puţin timp. Nu mi-e somn iubire.
- Dar trebuie să dormi şi tu. Hai şi te culcă.

To see the World in a grain of Sand
And Heaven in a wild Flower
Hold Infinity in the palm of your Hand
And Eternity in an Hour. – Blake –

O iau în braţe şi o culc lângă mine… Nu am întrebat-o atunci de ce mă fixa aşa. Dar târziu îmi spuse că voia ca imaginea mea să se întipărească în mintea ei, pentru că a doua zi avea să plece. Acum, când mă gândesc la asta, inima începe să-mi bată cu putere. A fost momentul decisiv, care şi-a pus amprenta pe dragostea mea pentru Ada. A fost momentul în care nu mi-a mai păsat de timpul prezent, şi de ceea ce va fi în viitor. În momentul acela mi-am dorit să se întoarcă. În momentul acela mi-am dorit pentru prima oară cu adevărat să nu mai plece niciodată. Îmi aduc aminte de privirea ei, obişnuită cu nopţile nedormite, dar o noapte dedicată mie, o noapte în care câteva ore a stat şi m-a fixat pe mine. O noapte în care pentru ea contam doar eu, doar noi, doar iubirea noastră. O noapte magică. Că într-adevăr, a fost magică!!!

Nu mi-am dat seama de asta pe loc. Târziu, după ce a plecat, şi încercam să analizez tot ce făcusem şi spusesem, încercam să-mi amintesc fiecare detaliu al timpului fericit petrecut alături de ea, atunci mi-am dat seama că acea privire, acele câteva secunde ce le-am furat ochilor ei, au clădit în mine o iubire veşnică. Nu am mai fost privit aşa în viaţa mea. Nu mai fusesem până atunci privit în modul acela niciodată, să simţi că fiecare trăsătura ţi se desprinde din tine şi se alcătuieşte în faţa ta, în ochii persoanei iubite. A fost ceva magic. A fost ceva ce m-a schimbat pentru totdeauna şi m-a făcut să lupt pentru iubirea noastră. Să nu mai conteze doar clipa, să nu mă mai bucur pentru clipa de fericire ce mi-o oferă prezentul, ci să şi vreau ca acea clipa să ţină veşnic. A fost pentru prima oară în care mi-am făcut vise, în care… pentru prima oară când… când m-am imaginat alături de ea în pat, şi copilul nostru venind şi sărind în pat. Aceeaşi noi, poate puţin mai maturi şi cu sufletul puţin mai plâns pentru toate câte am avut de îndurat, dar aceeaşi noi, cu aceeaşi dragoste profundă, în pat, ţinându-ne în

braţe. Acelaşi "Neaţa" somnoros, acelaşi sărut de trezire şi dragoste uriaşă, dar mereu diferit, pentru că ne iubeam din ce în ce mai mult. Ea nu ştie asta, nu ştie când a luat naştere visul acesta. Ştie doar de el, i l-am spus într-o zi. Şi mi-a fost frică. Pentru că ea nu poate gândi aşa de departe. Eu vreau o dragoste eternă şi ea nu ştie dacă îmi poate oferi aşa ceva. Nu ştie acum… dar eu voi avea răbdare până ce va fi sigură că ceea ce vrea de la viaţă voi fi eu şi doar eu, până ce va fi sigură că singurul lucru care contează este doar dragostea noastră şi restul va veni de la sine, pentru că vom lupta amândoi. Până atunci doar sper şi lupt să fie bine.

Mult timp după aceea, în momentele în care nu eram sigur dacă mă iubeşte cu adevărat, când soarta ne punea la încercare, îmi aduceam aminte de clipa asta. Şi automat spuneam în gândul meu: *Mă iubeşte!... Mă iubeşte cu adevărat!!!* şi parcă totul părea mai bun şi mai frumos.

Au fost primele zile magice din viaţa mea. Primele zile în care m-am simţit cu adevărat iubit de o femeie, când mi-a plăcut să fiu ţinut în braţe şi să strâng în braţe. A fost prima femeie cu care am făcut dragoste şi care a meritat să fie cea dintâi. Tot ce pot spera este să fie şi singura.

A venit momentul în care a trebuit ca acceleratul de Iaşi să o ia de lângă mine. Mergem să facem duş, cu durerea în suflet. Mai aveam câteva ore. Doresc o să o ung eu cu lapte de corp, şi lucrul asta ne excită pe amândoi, şi sfârşim prin a face dragoste pe uşa de la dulap, după perdea, în timp ce un coleg de cameră era la masa şi scria nişte cursuri. În momentele acelea de pasiune, a picat cu zgomot recipientul în care era laptele de corp, şi a trebuit să ne oprim, să nu dăm de bănuit, doar pentru a continua după câteva secunde, când Vali se întorsese la cursurile lui. A fost *"scurt dar intens"*, aşa cum îi place Adei să zică. Era o ultima clipă de plăcere furată timpului şi realităţii crude…

A sosit trenul în gară, ne sărutăm câteva minute până când se anunţă plecarea… când mai erau câteva secunde până ce trenul să plece, Ada îmi spune:

- Zi-mi "La mulţi ani!"
- Ce să zic? Ce?
- La mulţi ani!
- La mulţi ani? Pentru?
- E ziua mea! Zi-mi "la mulţi ani!"
- E ziua ta?! spusei eu înmărmurit. Şi mie de ce nu mi-ai spus?
- De ce să-ţi spun?
- Nu ştiu… să iau o floare… un cadou ceva…, încercam eu să bâlbâi.

Când trenul se puse în mişcare, îmi spuse:

- Tu ai fost cadoul de ziua mea. Ai fost cel mai frumos cadou. Altceva nu-mi mai doream. Te iubesc!
- Te iubesc urato! Te iubesc mult de tot. Să te întorci, da?
- O să mă întorc iubire. Ai grijă de tine…
- Te iubesc, am mai spus eu când trenul începuse să se îndepărteze. Te iubesc Ada.

Rămân pe peron ca un însingurat şi mă uit cum trenul pleacă, până ce ea intră în compartiment. parcă mă văd de undeva de sus, cum stau acolo, cu absenţa ei în braţe şi amintirile a ceea ce a fost. Dar eram fericit, eram fericit pentru că ştiam că se va întoarce. Pentru că ştiam că de acum încolo e a mea şi nimic nu va schimba asta. Chiar dacă realitatea avea să ne arunce la pământ câteodată. Dar era a mea, o iubeam din tot sufletul şi, la fel de important, mă simţeam iubit. Mă simţeam iubit şi eram fericit, chiar dacă o ştiam din ce în ce mai departe.

Sunt vise ce parcă le-am trăit cândva şi undeva, precum sunt lucruri vieţuite despre care ne întrebăm dacă n-au fost vis. – M. Caragiale –

O iubeam. O iubeam aşa cum nu mai simţisem în viaţa mea. Dar la un moment dat a trebuit să mă mişc de acolo, la ceva timp după ce trenul nu se mai vedea. Aveam o privire pierdută. Aveam în minte doar momentele în care eram doar noi doi. Altceva nu-mi mai păsa. Nu îmi mai păsa de nimic altceva. Eram doar noi şi asta conta…

Au fost primele zile de fericire, cititorule, primele zile din lungul şir de zile fericite pe care aveam să le "furăm realităţii". Ne place să spunem aşa*: să furăm realităţii clipe de fericire*. Asta era. Eram doar doi oameni fericiţi în lumea lor, când eram împreună, dar două suflete însingurate şi dornice unul de celălalt când realitatea ne obliga să stăm despărţiţi. Dar parcă în timpul acela recuperam tot ce pierdusem în timpul în care eram departe unul de altul. Tot ce ştiu e că de fiecare dată, oricât de mult ar fi stat sau de puţin, timpul era la fel de scurt şi parcă se termina tot mai repede. Au fost zile de iubire, primele zile de iubire şi de senin care aveau să stea la baza iubirii noastre.

Capitolul 8

Reprezint categoria cea mai expusă şi cea mai stupidă: omul cu sentimente. Mă domină ceea ce simt, nu ceea ce gândesc. N-am avut parte de un spirit practic şi uneori mă port pur şi simplu ridicol. În clipa aceasta, cerul primăvăratec, afectuos, mă deprimă cu frumuseţea lui, în loc să mă bucure. Dar oare lucrurile de care ne temem cel mai tare trebuie să se întâmple întotdeauna? – Octavian Paler –

Au urmat apoi zile triste, zile în care colindam străzi şi unghere, încercând să regăsesc acelaşi parfum de odinioară. Parcă trecuse o veşnicie. Parcă fusese în patul meu, în braţele mele în urmă cu câteva secole, în vremuri în care oamenii se luptau încă pentru o blană de urs. Mi-era dor de ea, aşa cum nu îmi mai fusese dor până acum de nimeni. Fiecare relaţie pe care am avut-o a fost ceva care îmi ocupa timpul. Când nu aveam ce face, mai sunam şi mă mai duceam pe la prietena mea. Ieşeam la o plimbare, la un concert, dar niciodată nu doream să stau tot timpul cu persoana aceea… până acum. Până în momentul când am cunoscut-o pe Ada. Acel moment a schimbat totul pentru mine, m-a schimbat pe mine însumi. Aşa cum poate o dragoste să schimbe o persoană. Şi m-a schimbat în bine.

Este o oră a frunţii lăsate în pământ. Şi este o oră a frunţii ridicate spre cer.
Este o oră când fruntea se lasă în pământ de propria-i ruşine. Şi este o oră când fruntea se lasă în pământ de ruşinea altora. Este o oră, cea mai amară dintre toate, când fruntea se lasă în pământ de prea mare ruşine a vremii.
Este o oră a frunţii lăsate în pământ. Şi este o oră a frunţii ridicate spre cer.
Este o oră când fruntea se lasă în pământ de ruşine. Şi este o oră când se ridică spre cer, împotriva ruşinii.
Este o oră a ruşinii şi o oră a demnităţii. Iar una vine din alta.
Este o oră când, de prea marea ruşine a vremii, fruntea se lasă în pământ. Şi este o oră când, de prea marea ruşine a vremii, se ridică spre cer.
Oricâte fulgere l-ar brăzda, oricâte primejdii ar ameninţa-o, fruntea se ridică spre cer.
– Geo Bogza –

Îmi aduc aminte de o întâmplare care mi-a rămas încă în minte, o întâmplare din liceu. Eram clasa a XI-a şi învăţam într-un laborator de chimie. Băncile erau albe, date cu o vopsea lucioasă, albă. Puteai scrie foarte uşor pe ea cu creionul. Aşa că, într-o oră când nu aveam chef de ascultat pe profă cum vorbea sau cum preda ceva, cred că era ora de mate, am încercat să scriu pe banca. Apoi mi-am adus aminte că exista şi schimbul de după-amiază. Am lăsat un mesaj pentru colegul sau colega care stătea în aceeaşi bancă şi acelaşi loc ca mine. Mesajul era ceva de genul: *"Bună, eu sunt Marius, învăţ în schimbul de dimineaţă şi mă întrebam dacă vrei să corespondăm, că eu nu am ce face."* Am încadrat totul într-un chenar şi am plecat apoi de la ore. Când am scris mesajul,

bineînţeles că speram ca mesajul să îl citească o fată. Nu voiam deloc să corespondez cu un reprezentant al sexului tare. Aveam şi eu unul, nu-mi trebuia un al doilea. Aşa că am plecat şi am uitat de mesaj. Era scris într-o clipă de plictiseală. Nu eram eu un geniu, să mă plictisească orele de matematică, dar asculta pe unul mai slab şi erau exerciţii la mintea cocoşului. Cine nu se plictiseşte când are de făcut ceva sub nivelul lui de cunoştinţe sau inteligenţă?!

Vin a doua zi la şcoala, de dimineaţă, că eram în schimbul ăla matinal - noi eram ăia cu care se trezeau profesorii. Mă aşez în banca mea şi îmi scot cărţile pentru prima oră. Şi văd acolo un mesaj, sub mesajul meu*: "Bună Marius. Nici eu nu am ce face în anumite ore, aşa că, da, vreau să corespondăm. Apropo, eu sunt Emma. Pe mâine! Pa!"*. Cam atât era mesajul. Am ţinut-o aşa cam vreo două luni, în fiecare zi, de dimineaţă, veneam şi citeam mesajele de la partenera mea de discuţie. Când nu venea la şcoală, dacă era bolnavă sau ceva, îmi scria mesaj colega ei de bancă. Stau şi mă gândesc ce bune erau atunci telefoanele mobile! Nu pot să îmi abţin un surâs nostalgic. După vreo două luni, a trebuit ca clasa noastră să se mute în altă sală, şi aşa aveam să nu mai pot vorbi cu ea. Nu mă interesa ca persoană, până la un moment dat, ci mă interesa modul ei de a gândi. Erau zile în care ne scriam câte un sfert de banca, şi trebuia să consum juma de gumă de şters să eliberez banca pentru mesajul meu. În ultima zi de curs în sala aceea, am stat până pe la urmă, şi am aşteptat să văd cine se duce la banca aceea, în locul meu. A intrat schimbul următor şi eu şi cu colegul de banca eram în faţă şi ne uitam. Aşa am reuşit să o privesc câteva secunde, şi cred că m-a reperat şi ea, şi apoi am plecat. Şi aşa s-a încheiat totul. La fel de scurt cum a început. Dacă stau şi mă gândesc acum, chiar era simpatică. Încă un surâs nostalgic. Aşa eram eu, nu am luptat pentru nimic, lăsam totul să curgă de la sine. Dacă ceva nu mergea bine, mă ridicam de jos şi plecam mai departe. Fără să mă uit în urmă. Până când a venit momentul să mă ridic de jos şi să mă uit înapoi şi să mă întorc cu forţe proaspete şi să lupt pentru ce vreau cu adevărat să am.

Reuşisem să vorbesc cu Ada în fiecare seară pe net. Ne fixaserăm o oră în fiecare seară la care să ne întâlnim. Era ora 21:00. În fiecare seară, la această oră, vorbeam. Câteodată o oră, câteodată două ore; dar de cele mai multe ori vorbeam câte trei-patru ore. Aşa nu o mai simţeam la sute de kilometri distanţă. Aşa mi se părea mereu aproape şi mă duceam să mă culc fericit. Şi apoi, când mă trezeam, doream cu ardoare să se facă iar ora 21 să pot să mă duc să vorbesc cu ea. Era aşa de bine, mă făcea fericit. Discutam despre orice, despre orice ne interesa, despre orice ni se întâmpla în cele 20 de ore care se scurgeau aşa de încet între două discuţii virtuale. Dar de fiecare data simţeam că ne iubim tot mai mult şi că suntem din ce în ce mai aproape. Pe vremea aceea era încă în Tudor, în complexul studenţesc.

– Te iubesc. Ce faci? Îmi ierţi întârzierea?
– Hmmm, răspund eu.
– Dar în mall nu e net şi acum am ajuns.
– Mă mai gândesc… depinde ce-mi iese…
– Adică?
– Ce făceai în mall? Ieşisei la cumpărături?
– Da, ca să mănânc, că sunt slabă! Prăjituri… :-P
– Mănânci în mall? Nice de tine... sunt gelos. Cu cine?
– Singură, cu prăjiturile. Mănânc pe trepte. Mă plimb şi mănânc…
– Acum ai mâncat pe glezne?
– Lol.
– Ce mai faci? Cum te mai simţi?

– Bine. Singură. De ce ? Vreau la tine!
– Singură?
– Mă simt mică. Da. Singură. De ce nu m-ai învăţat cum să-ţi suport absenţa?
– …Când eu sunt lângă tine zi şi noapte?
– Da? Ce discret eşti. Nici nu te-am simţit…
– Sunt... te veghez de la depărtare... aşa că ai grijă să nu mă înşeli.
– Cu cine?
– Ştii doar că am îngeraşi la discreţia mea.
– Da. Vreau şi eu unul.
– îţi dau eu. Depinde ce-mi iese…
– Bine. Ochii. Ce vrei să-ţi iasă? Tu de mocăciune nu ai auzit? Sau nu merit?...
– Hmmm. Mocăciune? Nu ...
– Adică fără să ceri ceva la schimb.
– Pentru că vreau să am tot ce se poate din tine... şi cât mai mult.
– Acum?
– Ţi-am dat iubirea mea... altceva nu mai am ce da pe gratis.
– Bine. E tot ce vreau. Nimic altceva.
– Cum te mai simţi? A mai trecut Ionuţ?
– Logic. Dar nu pe aici. Am fost prin Păcurari să-mi iau nişte chestii de pe calc şi m-am întâlnit şi cu ai lui. A fost naşpa, mi-au făcut mâncare. E greu pentru ei. Am fost copilul lor care i-a părăsit, dar le trece. Mă înţeleg. Totdeauna a fost aşa. Şi Ionuţ spunea că poate nu te iubesc, poate e doar o ieşire de-a mea. Ţin la el... dar in love and war nothing is fair. Pe lista persoanelor pe care le iubesc, eu ocup primul loc şi nu fac compromisuri pentru nişte ani. Pentru nimic nu fac… mai eşti?
– Da… ascult şi mă sperii.
– De ce?
– Parcă nu eşti tu azi.
– Ce te sperie? Adică? Ce nu e bine?
– "Şi Ionuţ spunea că poate nu te iubesc, poate e doar o ieşire de-a mea. Ţin la el ... dar in love and war nothing is fair. Pe lista persoanelor pe care le iubesc, eu ocup primul loc. Şi nu fac compromisuri pentru nişte ani. Pentru nimic nu fac compromis"
– Nu iubire, înţelege.
– Înainte nu-ţi păsa de el, acum ţii la el. Până la urmă o să-ţi dai seama că îl iubeşti… apoi că nu mă iubeşti pe mine. Apoi o să îmi zici... da, in love and war nothing is fair, so beat it. I do not need ya any more.
– Te rog. Ţin la el ca la un câine, animal de casă, nu ca la cel pe care îl vreau lângă mine. Nuuuuuuuuuuuuuu, nu e aşa. Nu spune asta. Nu am să fac asta. Nu mă voi întoarce la el vreodată. Trebuie să înţelegi.
– Nu asta mă sperie.
– Atunci ?
– Mă sperie că o să ajung odată ca el... asta mă face să mă gândesc mai bine... tu ai zis că in love and war nothing is fair.
– Dar nu e aşa. Adică unii pierd. Dacă el mă iubeşte, pentru el este o pierdere. Te iubesc pe tine. Te iubesc. Şi nu acum sau până mâine. O să te iubesc pur şi simplu până la capăt. Te iubesc.
– Nu ştiu cum... dar ai reuşit să mă sperii.
– Ce nu ştii? Mai bine tăceam?

– Nu... nu mai bine tăceai... poate că spuneai aşa mai târziu...
– Crezi ca o să vin şi ... stau două zile cu tine şi apoi îmi bag picioarele?
– Nu ştiu... spune tu asta.
– Nu va fi aşa. Nu pot face asta.
– Nu ştiu... ai făcut-o o dată... de ce nu o vei face şi a doua oară?
– Nu ştiu, asta simt. Aşa sunt eu. Îţi pot da totul sau nimic. Ce vrei să promit? Că ne vom iubi veşnic? O să ne iubim veşnic. Numai că e nevoie de doi. Te iubesc străine.
– Nu ştiu... tu ai zis că nu ştii dacă ne vom iubi veşnic. Eu am jurat că te voi iubi veşnic şi tu vii şi-mi spui că nimic nu ţine.
– Şi atunci de ce crezi că eu nu te voi iubi veşnic? Cu Ionuţ. Cu Ionuţ nu ţine…
– Nothing is fair in love and war... remember?
– What if love is strong enough? Dacă? Te-ai întrebat vreodată dacă poţi schimba lucrul ăsta? Ai curaj să crezi ? Dacă vrei cu adevărat totul e posibil.
– Am visat mereu şi ştii foarte bine asta.
– Ştiu…
– Că nimeni nu crede mai bine în vise ca mine.
– Şi atunci de ce nu vrei să mai crezi în ele? Sau în mine nu vrei să crezi? Spune ceva. De ce ţi-e frică? Că voi pleca ? Că nu merit ? Că nu te merit?
– Nu... mi-e frică că va interveni altul mai aproape... aşa cum am fost eu pentru Ionuţ.
– Aşa crezi tu? Adică Ionuţ?
– NU IONUŢ. Ionuţ ştiu că s-a terminat.
– Dacă te iubesc nu am să plec de lângă tine decât dacă mă vei determina.
– Dacă? Şi cum să te determin?
– Sau dacă voi simţi ca locul meu nu va mai fi acolo… nu ştiu! Dacă mă laşi singură, sau dacă mă eviţi, sau dacă uiţi de mine. Nu ştiu. Sincer, oricum am al şaselea simţ. Îmi dau seama dacă nu o să mă vrei.
– Eu cred ca ţi-am demonstrat că eu cred în vise şi visul meu e să iubesc veşnic. Nu pe alta... pe TINE. Ăsta e visul meu.
– Atunci o să te ajut să-l păstrezi real.
– Am visat asta ştii? Nu ştii despre mine multe, nu sunt genul de om care să ia totul aşa cum vine.
– Nu e necesar să-mi aminteşti. Ştiu că sunt foarte puţine lucrurile pe care le ştiu despre tine.
– Dacă aş fi o carte, ţi-aş citi în fiecare zi o pagină din viaţa mea.
– Ştiu.
– Nu ştiu... vreau să fie special... am vrut să fie special... ştii…
– Şi nu va fi ?
– Sunt tipul care pune totul pe o singură carte…
– De asta ţi-e teamă ?
– Nu ştiu dacă va fi... cred... simt... dar acum e doar carpe diem... pun totul pe o carte... şi când pierd cartea aia, rămân gol...
– Ştiu cum e.
– Aşa am făcut cu Muza şi am jurat să nu mai iubesc niciodată… ştii asta?
– Nu am ştiut.
– Nu ai de unde şti... pentru că nu ţi-am spus... pentru că... nu ştiu... sunt multe de spus şi în trei zile...

– Ascult …

– Nu pot spune multe...

– Am aşteptat să spui singur.

– Am jurat să nu mai iubesc pentru că am suferit mult. Eram seară de seară terminat, mă plimbam pe străzi ca nebunul... doare... mă plimbam şi hoinăream şi mă uitam la lună ca prostul, ca un câine. Alungat de toţi... aveam prieteni...

– Căutând uitarea?

– Dar nu mă puteam duce la ei... nu căutând uitarea...

– Muza?

– Căutând iubirea... pe care o doream... da, muza... dar ai apărut tu... şi mi-ai întors inima la loc şi m-ai făcut să îmi calc jurământul. Ceea ce în 1 an de zile nu a putut nimeni.

– Nu asta am vrut.

– Ce nu ai vrut?

– Am vrut să ne iubim.

– Poi asta facem... asta ai făcut…

– Să te fac să-ţi calci jurământul.

– M-ai făcut să te iubesc... şi mă bucur…

– Să ne iubim şi fără aşa multe obstacole.

– Mulţi îmi spun cum pot iubi din câteva vorbe pe net? În două luni de zile cum pot iubi aşa intens? Îmi spun că mă amăgesc...

– Aceleaşi lucruri le aud şi eu aici.

– Dar eu nu cred asta, pentru că simt altceva...

– Aş vrea să ajung la tine acum.

– Şi pentru că simt că te iubesc… şi că va dura... iubesc intens... nu am simţit aşa ceva până acum.

– O să dureze.

– Să-mi fie dor în fiecare secundă să te strâng în braţe… îţi dai seama că sunt ca un copil... care vrea să fie ocrotit… inima mea e tânără... şi a suferit doar o dată… şi i-a fost de ajuns… şi nu mai vrea… sunt un om de cuvânt, mă ştii.

– Ţi-am mai spus că am crezut în iubire. Dacă ceva mă face să renunţ la tot, aia e iubirea. Ştiu. De asta vreau să ajung la tine, să te ţin în braţe, să fugim nu ştiu unde, departe de tot, de toţi, într-o lume care e atât de străină celorlalţi. Te iubesc străine. Încearcă să nu fii trist sau plimbă-te... nu ştiu ce-ţi place să faci, chiar nu ştiu. Cântă, ţipă, trage de tine... poate prietenii tăi te scot din starea asta.

– Începusem să-ţi povestesc despre mine...

– Şi ţi-am spus că ascult…

– Nu mă poate scoate din starea asta nimeni altcineva decât apropierea ta.

– Ştiu, numai că mi-e greu să ajung la Braşov. Mâine chiar nu pot.

– Ştiu... nu cer imposibilul... cu toate că e nelimitat...

– Ba da, trebuie să ceri imposibilul.

– Şi care ar fi imposibilul? Să mă iubeşti toată viaţa?

– Să ajung acolo.

– Să fii lângă mine mereu?

– Cam aşa.

– Să nu-mi fie frică niciodată?

– Totul…
– Să nu disper niciodată când nu te văd lângă mine? Asta să cer? O cer de mult... o cer de când ai plecat... o ceream cu mult înainte... nimeni nu ştie...
– Ştiam amândoi că va fi greu.
– Şi nimeni nu va şti vreodată... şi de ce trebuie să fie greu?
– Chiar nu ştiu. E absurd. Habar nu am.
– Iubesc din nou... şi mă simt fericit... câteva clipe şi atunci îmi dau seama că eşti la sute de km depărtare...
– Şi atunci ce lipseşte? În afară de mine?
– Poi tu lipseşti! Nu e de ajuns? Eşti acolo... depărtarea ne omoară.
– Mai întâi ne chinuie. O să te iubesc veşnic. Chiar dacă la un moment dat o să vrei să renunţi…
– Nu spune asta. Mă ucizi!
– Nu ştiu, asta e impresia pe care mi-o laşi.
– Nu o să vreau să renunţ. Nu o să renunţ niciodată, chiar dacă o să fii la mii de km depărtare.
– Dar o să te chinui.
– NU O SA RENUNŢ NICIODATĂ. SUNT UN OM DE CUVÂNT şi PROMIT SOLEMN CA NU O SĂ FIE AŞA NICIODATĂ.
– Nu ştiu. Ţi-am spus de atâtea ori. Vreau să se merite. Să simţi că te iubesc.
– Ce să se merite?
– Să accepţi depărtarea. Te iubesc. Te iubesc străine… mult…
– O accept... şi eu te iubesc...
– Ştiu.
– Nu ţi-am spus-o azi, am vrut să o simt întâi... TE IUBESC!
– Te simţi mai bine? Pe o scară de la 1 la 10 cât de bine?
– Da... puţin... cam de 5.
– Iubeşte-l pe 9. Zece nici măcar nu există. Ştiu că e greu, te simt, eşti trist dar ... acum nu pot să fiu acolo.
– Te iubesc Ada… am primit azi un mesaj dubios.
– Spune-l.
– Îl ştii pe unul ufie69?
– Nu, dar o să aflu dacă e de la Ionuţ sau Andrei sau orice maimuţă.
– Stai să zic ce scrie. *hi coy lam kenal deh dr eh Ada yang tau nggak bisnis apa yang bs ny anyi? yg bs jwb Ada had iahnya lho!!! he.he :p* Ăsta e mesajul. O fi vreun cod pe care nu-l ştiu eu?
– Ce limbă e asta?
– Ciudat că apare Ada de două ori.
– Văd. Dacă e rromă te anunţ, k?
– K. El e rrom? E ţigănuş? Băieţaş de cartier?
– Nu mai. Nu e rrom. Sunt băieţaşi de cartier.
– Ahamz... mă gândeam eu… la felul cum înjură …
– Dar nu e cazul lui. A fost cu ţiganii cândva.
– Anyway, să o lăsam aşa... să vorbim despre noi... să nu ne întristam iar. Ce-ţi mai fac piticii?
– Inexistenţi. De ce ?

– Inexistenţi? Hohooooooooo…
– Da.
– Atunci să-i facem…
– O să fie mai greu.
– De ce?
– Pentru că mai devreme m-am supărat. Acum aş vrea să te ţin în braţe. Nici pitici nu mai am. Nu sunt. Au murit. Sincer, nu cred că eşti bine acum… adică...
– De ce să nu fiu bine?
– Smile, ca să te cred, k?
– :)) I am.
– K…
– Sincer. Te iubesc şi mă simt bine…
– Trust you!
– Sunt fericit… vorbesc cu tine... şi te iubesc...
– Poţi fi şi mai fericit dacă aş ajunge doi minuţi la tine…
– *Dacă pleci, uşa nu o mai închide. Sper să treci poate mâine pe aici. Te petrec şi mă uit la tine. Parcă pierd ceva din mine. Zău, îmi e greu. Poate dacă ploaia s-ar opri. Şi din cer n-o să mai cadă lacrimi. Stele ar răsari, tu ai veni. Supărat sunt, Doamne iar. Stau în cârciumă să-mi înec amarul. Beau şi te aştept până la zi.*
– Asculţi piesa asta? Te bat!
– Daaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa…
– Că eu nu o mai am…
– *Plouă încet, încet, Plouă si-mi este dor de ochii tăi. Să mor îmi e dor. Te aştept să te întorci din nou la mine. Chipul tău şi de ochii tăi mi-e dor. Poza ta din sertar o scot. Nu mă uit la ea, nu pot. Zău, îmi e greu.* De ce nu o mai ai?
– Am şters-o.
– *Plouă încet, încet, Plouă şi-mi este dor de ochii tăi. Să mor îmi e dor.*
– O am pe cd… o pun acum…
– Întrebare de baraj. Care e piesa noastră?
– Nu ştiu. Alege-o tu. Chiar nu ştiu. Era ceva cu ``is sad so sad"… ştiu piesa…
– Nu... :((
– Nu ce ? De ce plângi? Ce e ?
– Nu e "Ploaia"?
– Dar "Ploaia" nu am ascultat-o niciodată împreuna. E ploaia… mie îmi place… nu ştiu dacă şi ţie… oricum a apărut când ne-am cunoscut noi…
– Cum să nu... ştii cum ascultam piesa asta în vacanţă? Poi vezi? Prima dată la tine am auzit-o şi de atunci... mereu…
– Ţi-am mai spus… e aproape de mine şi m-ai certat că te-am sunat s-o asculţi uratule!!!!!!!!!!
– Nu te-am certat! :P
– Ba da. Ba m-ai certat…
– Pe atunci îţi spuneam că costă bani mulţi… bine... îmi cer iertare...
– Aşa şi ? Nu ţine… să mă pupi!
– Tre` să plec... nu mai am bani...
– Bine…
– Şi mă dau ăştia afară... :P

– Te iubesc… pa
– O să fac eu rost până mâine seară... :P la 21:00 da?
– Pa. K…
– Sau poate mai devreme... te iubesc…
– Te iubesc. Bine. Pa.

Capitolul 9

Iubesc pe cei care nu-şi caută dincolo de stele temeiul de-a muri şi de-a se jertfi.
– Nietzsche –

In discuţia de mai sus a venit vorba de o pasiune a mea, Muza. Era nick-ul ei pe mirc. Dacă ai răbdare, o să transcriu mai jos un text pe care l-am scris în urmă cu vreun an de zile, când încă mă mai încerca pasiunea pentru ea, când încă nu ştiam ce va fi. E povestea ei…

Totul a început... hmmm... ciudat... nu-mi amintesc când a început... parcă nici nu a început, parcă o cunosc de o viaţă întreagă... dar ştiu că nu e aşa. Să încerc să-mi amintesc câteva detalii. Ca mai toate cunoştinţele mele, totul a început virtual... o cunoştinţă pe mirc. Am fost apelat şi am pornit o discuţie.

Dimineaţă... cred că era ora 8.00... asta mi-a spus ea, că eu nu ştiam... nu mai ştiam... Dimineaţă, eram pe mirc... se pare că făcusem o noapte albă sau eram la serviciu... nici asta nu mai contează... Ea era cu o prietenă. Şi neavând ce face, s-a gândit să intre pe mirc... Aşa a început totul... dintr-un plictis... Acum, când mi-aduc aminte, totul pare aşa de ciudat... Cine mai era pe mirc la ora aia, în afară de doi nebuni? Doar ciudaţii care îşi petrec nopţile aşa...

Prima discuţie nu mi-o amintesc... şi nu vreau să inventez... Tot ceea ce vezi aici e o încercare de a-mi aduna gândurile şi de a-mi da seama ce simt... Nu-mi amintesc nici celelalte discuţii..... Poate o să te plictisească povestea asta... ştiu de pe acum că nu o să aibă prea multe dialoguri. Sau nu o să aibă deloc. Dar farmecul stă în altceva... poate-l descoperi.

Sa o iau cu începutul. Prima impresie? "Încă o puştoaică!" Ăsta a fost primul gând. Dar, după cum am spus, era o vreme de plictiseală, şi în lipsă de ceva mai bun, am acceptat provocarea... şi bine-mi pare acum că am întâlnit-o! O discuţie cât de cât interesantă... dacă nu era interesantă, nu mai vorbeam cu ea a doua oară... dar mi-am dat seama că gândea ca un om matur, şi asta-mi plăcea. Aşa că am acceptat să vorbesc cu ea în continuare... până într-o zi, când uimit de ceea ce putea să spună şi uimit de felul în care purta o discuţie, am vrut să văd cine se ascundea în spatele măştii ei de "Muză". I se potrivea de minune. A acceptat să ne întâlnim, după cum am spus. Era o zi de duminică. Soare ... cald... vreo 5 după-amiază... locaţia: Bartolomeu, staţia de autobuz. Ne-am văzut. Prima impresie? "hmmm... frumuşică... hai să vedem dacă în viaţa de zi cu zi e la fel de inteligentă... şi de dezgheţată..." şi ne-am plimbat vreo 2 ore prin oraş. Am descoperit că aveam destule în comun. Am început să ne cunoaştem. Am descoperit că avea 16 ani... (asta a durut!) şi că e clasa a 9-a (asta a durut şi mai tare!)... Poate că ceea ce am aflat despre ea, cumulate cu promisiunea mea de nu mai ieşi cu tipe sub 18 ani, au servit drept baraj pentru sentimentele ce aveau să se nască mai încolo... şi poate că a fost mai bine aşa, că dacă succesiunea întâmplărilor se petrecea mai repede, poate că nu ar fi fost la fel. Poate că nu aş fi avut şanse, poate că aş fi primit un răspuns diferit... De reţinut că la ora actuală, adică în ziua de Paşti 2003, încă nu ştiam răspunsul ei... sentimentele ei pentru mine... doar nişte răspunsuri vagi...

Am vorbit noi aşa cam vreo 2 ore... apoi am condus-o spre casă... Ce m-a marcat? Până acum eu eram cel care, la prima întâlnire, ceream un pupic de despărţire... Acum eu am fost cel care era în poziţia de a-l da... Mi-a cerut un pupic să încheiem cu bine ziua şi a rămas să ne mai scriem sau să vorbim pe mirc... Aici a fost prima greşeală... greşeală o numesc eu acum, că pe atunci o consideram doar o simplă situaţie logică... Nu o plăceam... sau nu ştiam... era prea mică... era mult prea mică...

Am aşteptat cam 2 săptămâni până să o întâlnesc iar... şi asta după ce am aşteptat să o prind pe mirc... simţeam o dorinţă ascunsă să vorbesc cu ea... dacă stăteam o după-amiază pe mirc şi ea nu apărea... eram terminat, nu aveam chef de nimic... dar într-un târziu a venit... am vorbit şi ne-am întâlnit iar... locaţia: Steagu... duminică... teritoriul ei... iar vreo 3 ore de plimbare prin Steagu... seară... o atmosferă mirifică ... atunci am început să simt că era diferită, că era specială... că era EA... dar atunci era doar un simţământ... o idee, o bănuială... era ceea ce mi-am dorit eu de la o fată... era la fel ca mine... copilăroasă, dar în acelaşi timp gravă, simpatică, super inteligentă, deloc monotonă, feminină, băieţoasă... avea tot ce voiam... tot ceea ce sperasem eu să găsesc în cineva... şi nu-mi dădeam seama de asta dacă nu era colegul de cameră... dar mai târziu despre asta...

Am vorbit cu ea despre religie, despre clone, despre dragoste, despre cărţi, poezie, filozofie, viaţă, moarte, destin... timpul trecea aşa de repede, parcă ne-ar fi făcut în ciudă... parcă MI-ar fi făcut în ciudă... a vrut să-mi arate că el e cel care hotărăşte... şi atunci au început mărturisirile... atunci am început să interpretez semnele pe care ea încerca să mă facă să le vad... poate că încerca asta de la prima întâlnire... poate... dar acum totul se desfăşoară doar în imaginaţia mea... Mi-a zis la un moment dat că ar putea vorbi cu mine o grămada de timp şi tot nu s-ar putea plictisi... Nu ştiu dacă mă crezi, dar a fost cel mai fain compliment pe care l-am primit vreodată... Mă săturasem de "Eşti simpatic", "Eşti drăguţ", "Arăţi bine", "Eşti inteligent", "Eşti un adevărat curtezan", etc., etc... Toate erau banalităţi... ea ştia unde să ţintească... şi se vedea pe faţa ei că le spunea din inimă... Reuşea câteodată să mă facă să roşesc, eu, care rămâneam impasibil chiar dacă o fată mi-ar fi făcut avansuri, oricât de fainâ ar fi fost ea... şi asta reuşea să facă o tipă de 16 ani... A sosit ora la care trebuia să plece acasă. Eu trecusem de ora la care trebuia să mă sune ai mei acasă... aşa că puteam să stau cu ea mult şi bine... Dar la despărţire, chiar înainte să vină autobuzul, îmi spune:

- Ştii, o relaţie dintre un băiat şi o fată nu se poate să nu se sfârşească cu dragostea unuia dintre ei...

Şi mi-a povestit de un prieten de-al ei, cu care a fost certată, că se îndrăgostise de ea, dar ea nu voia ca acest lucru să se întâmple... Eu nu am zis nimic... nu voiam să zic nimic... Nu ştiam cum să o interpretez... Mi-era teamă să nu greşesc, să nu fac o gafă şi să nu vrea să mai aibă de-a face cu mine... şi ne-am despărţit. Urma să ne vedem... când ne întâlnim... Nu am stabilit nimic...

Seara aceea m-am tot gândit la ea... deja sufletul meu începea să vrea să simtă cât mai mult apropierea ei... Seara următoare am vorbit cu colegul... i-am spus despre ea, i-am spus tot ce ştiam şi eu...

- Ştii, am avut ieri o întâlnire... şi am început să-i povestesc...

El se uită la mine, ochii-i sticleau...

- Deci aşa se explică comportamentul tău schimbat din ultimele zile...

- Care comportament schimbat? Cum adică?

- Păi uite aşa... erai mereu distrat, parcă voiai ca nimeni să nu vadă că înăuntrul tău se dă o luptă... o luptă între ceea ce erai până acum, un curtezan, un burlac convins, şi un îndrăgostit...

Şi sarcastic, adăugă:

- Love is in the air...!!!

- Eu? Îndrăgostit? Cred că glumeşti!!!

- *Love is in the air!!!*
- *Stop teasing me!!! Eu? Să fiu îndrăgostit? Mai ales de o puştoaică! Ce, vrei să o iau de crescut? Mi-a ajuns una, mi-a ajuns Oana... acum am învăţat să am preferinţe...*
- *Ce preferinţe?*
- *Ce preferinţe? Simpatică, deşteaptă, complicată, altfel, să nu fie monotona, să fie dezgheţată, să citească... să fie ca mine...*
- *Şi Muza cum e? Dar să nu-i spunem Muza... Cum o cheamă?*
- *Andreea!*
- *K, şi Andreea cum e?*
- *Pai... simpatică, deşteaptă, citeşte în prostie, dezgheţată, nu e deloc monotonă...*
- *...*
- *Hmmmmm... ouch!!! Eu? Îndrăgostit? De acum? Dar cu ce am greşit? Nu se poate! Nu se poate ca din toate tipele cu care ies, ea să fie cea care mi-a furat inima...*
- *De ce nu se poate?*
- *Pentru că... pentru că e prea mică...*
- *Tu ştii ce e ăla suflet pereche?*
- *Da...*
- *...*
- *Vrei să spui că ea e sufletul meu pereche?*
- *Nu am spus-o eu... Tu mi-o tot spui de vreo 15 minute...*
- *Dar...*
- *Nu mai fi aşa... tu mereu îndepărtezi pe tipele de lângă tine... tu mă crezi că nu te-am mai văzut aşa de fericit de mult timp? Oare de ce stai şi te gândeşti, când te duci la net, cu ce să te îmbraci? Tu, care îţi aruncai o pereche de blugi pe tine, dădeai puţin cu pieptenele pe cap şi plecai? Oare de ce? Tu acum încerci din răsputeri să o alungi şi pe ea de lângă tine... Pe motiv că e mică... Alt motiv mai pueril nu ai găsit? Nu-ţi dai seama că e o atitudine de autodistrugere?*
- *!?*
- *Mi-ai povestit de multe întâlniri... de tipe ce voiau mai mult decât le puteai oferi tu: voiau dragostea ta... şi le-ai îndepărtat... aici te respect! Nu-ţi plăceau, nu ai vrut să abuzezi de ceea ce simţeau ele pentru tine. Nu ai vrut să le răneşti. Dar le-ai îndepărtat mai întâi prin faptul că nu erau perfecte.*
- *Da. Doream perfecţiunea!*
- *Dar tu eşti perfect?*
- *Nu sunt perfect, dar anumite părţi din mine sunt excelente...*
- *Ha ha!!! Şi la ele nu era la fel? Cum să vrei perfecţiunea dacă tu însuţi nu poţi fi perfect?*
- *Ai dreptate...*
- *...*
- *Le-am alungat de lângă mine pe motiv că pot avea ceva mai bun... dar îmi dau seama că oricând se poate ivi ceva mai bun... şi o să mă trezesc într-o zi singur...*
- *Nu singur... PĂRĂSIT... e mai rău...*
- *Mda...*
- *Să revenim la ... Andreea, nu?*
- *Da...*
- *Spui că e aproape perfectă... ce defect are?*
- *E mică... are 16 ani, e clasa a 9-a... e copilă...*
- *Deci singurul ei defect e că e mică... dar ia gândeşte-te... peste doi ani cum va fi? Dacă acum e perfectă din toate punctele de vedere în afară de fizic, cum va fi peste doi ani?*
- *... perfectă?!*
- *Da!*

- *...*
- *Ii dai acum cu piciorul... şi o să o întâlneşti peste vreo doi ani şi o să-ţi bagi unghia în gât că ai fost prost în urmă cu doi ani... o să se întâmple ca şi cu Laura... O să fie blocată într-o relaţie, care din respect, sau din afecţiune, sau din obişnuinţă, moralitate, nu o să vrea să o încheie... şi tu trebuie să aştepţi să se încheie... şi relaţia poate dura la nesfârşit... şi poate că peste doi ani te va considera un laş că nu ai vrut să fie a ta la timpul acela... iar acum, când e perfectă, o vrei...*
- *Să ştii că aşa e... şi ce trebuie să fac?*
- *Asta nu mă întreba... e de datoria ta... tot ce am făcut eu a fost să te ajut să-ţi dai seama de sentimentele pe care le ai faţă de ea... Să te fac să vezi dincolo de ochelarii de cal pe care-i ai în diferite situaţii, atunci când vrei să te protejezi...*
- *Dar mi-e frică să acţionez... ţi-am povestit de Bruneta... tipa din Bartolomeu, care mi-a dat papucii, pe motiv ca nu sunt genul ei, după ce îmi dăduse toate motivele să cred că-i place de mine...*
- *Nu rişti, nu ai de unde să ştii... dacă nu încerci acum, de unde să ştii dacă peste câţiva ani, când o vei vedea cu altcineva de mână, îmbrăţişându-se pătimaş şi sărutându-se, nu o să te întrebi "Oare aş fi putut să fiu eu în locul lui?" şi nu o să regreţi toată viaţa că n-ai acţionat acum?*
- *Dar ţi-am spus toate indiciile pe care le-am citit... mă consideră un tip super... inteligent, drăguţ... şi nu cred că le spune aşa de dragul conversaţiei... mi-e teamă să nu mă privească doar ca pe un frate mai mare, ca pe cineva de la care are multe de învăţat...*
- *Dar poţi să o înveţi multe şi iubindu-va... astfel vă completaţi unul pe altul... uite... după câte mi-ai spus, presupun că ai fi foarte fericit dacă o să ajungi să fie a ta...*
- *Ştiu că o să fiu fericit!!! Ştiu asta... dar nu ştiu despre ea... nu ştiu ce simte ea...*
- *De ce nu o întrebi?*
- *Să o întreb?*
- *Da... e cel mai bun lucru posibil... dacă stai aşa întrebându-te ani şi ani, fiecare având relaţiile lui eşuate, când ceea ce căutaţi fiecare era chiar lângă voi... o să fie bine astfel?*
- *Nu...*
- *Aham...*
- *Dar... e mică...*
- *Deja mă enervezi...*
- *Nu mai... dar...*
- *Nici un dar... e perfectă? Am căzut de acord cu asta?*
- *Da...*
- *E ceea ce cauţi tu de ani buni?*
- *Da...*
- *Atunci...?*
- *E...*
- *Să nu-mi spui iar că e mică... după câte am înţeles, nu e aşa de mică cum o crezi tu...*
- *Nu... e... ceva nou... ce simt pentru ea nu am mai simţit nici pentru Bruneta...*
- *Ştiu... e prima oară când te văd aşa... de asta am zis că "love is in the air"...*
- *Să ştii... încep să simt... şi eu... vreau să o văd...*
- *Mă bucur... mă bucur că ai reuşit să laşi pe cineva să intre în inima ta... ai o mulţime de oferit. Ţi-am spus că eşti cel mai fain tip pe care l-am întâlnit vreodată în viaţa mea... eşti complex, eşti Gemeni, cu tine pot vorbi orice, mă uimeşti la fiecare pas... şi nu-ti zic asta ca să-ţi dau încredere în tine... că ştiu ca şi tu ştii de ce eşti în stare...*
- *Mda...*

- *Deci...?*
- *Deci... mâine o să-i scriu... aaaa... ţi-am spus că i-am dat povestirea mea?*
- *Da...?*
- *Da... i-am promis că o să fie prima care o va citi... şi prima a fost...*
- *Foarte bine... aşa o să vadă şi ea visele tale, modul tău de gândire... dar mie nu mi-ai dat-o să o citesc, nu?*
- *Ooops... am uitat!!!...*
- *:)))))*
- *O să ţi-o dau şi ţie... când îmi trimite sor`mea manuscrisul celălalt de la Buzău...*
- *k.....*
- *Mersi mult... fără tine cred că aş fi pierdut-o şi pe Andreea...*
- *Mă bucur că ţi-am fost de ajutor... acum culcă-te, că mâine ai o zi ocupată...*
- *:))) mă simt ca acasă... :))) iar mă tachinezi...*
- *Normal, nu pierd nici un moment...*
- *Eşti la fel ca mine...*
- *Normal, că doar de aia stăm împreună...*

A doua zi mă duc la net... şi primisem un mail de la Muza... conţinutul era cam aşa... îmi spune că sunt cel mai tare tip cu care a ieşit vreodată... am rămas trăznit... după discuţia aia cu colegul, mailul ăsta a picat la ţanc. Şi i-am scris şi eu... şi i-am spus câte ceva şi că voiam să ne petrecem ziua de sâmbătă împreună... dar nu a fost să fie... şi am aşteptat-o sâmbătă să vină pe mirc... nu a venit... am aşteptat-o şi duminică... şi când să plec, a venit... am vorbit, i-am spus ce am avut pe suflet... dar ea nu a spus nimic... când am întrebat-o ce simte pentru mine, ea a spus că doar o dragoste imposibilă... dar trebuia să plec... şi cam la asta s-a rezumat destăinuirea noastră... şi eu am rămas la fel...

A zis că-mi scrie mail... şi mi-a scris... 3 cuvinte... ca e mai bine să vorbim face to face... suna tragic... foarte tragic..." dar am aşteptat să ajung în Braşov să văd un deznodământ… şi după vreo alte două luni am aflat răspunsul: *"Nu se poate!"* şi aşa s-a terminat totul. Dar nu a durut prea tare, pentru ca mă resemnasem cu mult timp înainte.

Asta a fost Andreea. A fost încercarea mea de a ieşi de sub carapacea în care mă izolasem, să nu ies niciodată, să nu fiu vulnerabil, să depind de cineva. A fost prima tentativă de a iubi. Nu ştiu dacă am iubit-o. Dacă ce simt acum pentru Ada e iubire, ce am simţit pentru Andreea a fost doar o pasiune? De ce? De ce zic acum că era doar pasiune când cu un an în urmă, cu exact un an în urmă credeam că ea este dragostea mea, că ea este Aleasa? Acum am învăţat mai multe. Am învăţat că o iubire înseamnă sacrificiu, probleme, compromisuri, dăruire, trup şi suflet. Pe când ce aveam eu cu Muza au fost câteva întâlniri şi discuţii scurte, o pasiune platonică. Îmi plăcea de caracterul ei, nu-mi plăcea de ea fizic. Nu mă atrăgea din punct de vedere sexual. Era totul doar o chestie ce ţinea de nivelul mental al fiinţelor noastre. Ne simţeam bine unul în preajma altuia, dar doar atât. Ne simţeam bine când vorbeam, dar nu voiam să fiu cu ea mereu. Era doar o pasiune care avea să pregătească ce am acum. O iubire aşa cum am dorit: cu compromisuri, cu defecte, cu oameni normali care se iubesc trup şi suflet, care se acceptă cu defecte şi calităţi, nu numai o luptă intelectuală. Am văzut în ea un alter ego. Mă vedeam pe mine, şi de asta încercam să mi-o apropii. Nu încercam să mă completez pe mine, voiam doar să mă dedublez. A fost o pasiune… destul de puternică, care mi-a smuls câteva lacrimi, dar DOAR o pasiune.

Capitolul 10

Pentru a scrie ceva care să mişte şi să rămână, se cere mai întâi să citeşti mult, să asuzi mult, să iubeşti mult, să plângi mult şi, mai ales, să suferi mult. Fără aceasta, literele nu strălucesc, corzile nu vibrează, lacrimile nu răsar. – Traian Dorz –

Imi aduc aminte de prima dată când a intrat să vorbim cu o adresă nouă. Pe messenger putea vorbi cu toţi prietenii mei. Dar într-o seară mă apelează de pe o adresă nouă.

– Deci adresa ta o să fie asta de acum încolo?
– Da, asta numai pentru tine. K?
– Bine. O şterg pe cealaltă. Doar pentru mine? Cu ce ocazie onoarea asta?
– Aşa, de ce nu? Aşa vreau, să nu fiu deranjată cât vorbim.
– Hmm. :P Te iubesc, ţi-am spus?
– Suntem numai noi şi km de cablu. :-P. Te iubesc.
– Mă simt bine. Ahh... De mult nu m-am mai simţit aşa…
– Da? Totul trece, trebuie doar să ai răbdare. Distanţa e o problemă, dar... asta e deocamdată…
– Ai mâncat? Mănânci? Să pui mâna să mănânci, că nu vreau să te rupi… da?
– O să încerc. O să mănânc… să ştii că paradoxal şi mie mi-e foame…
– Cum "o să încerc"?
– De două ori pe săptămână. Asta am uitat să spun…
– Pune mâna şi mănâncă.
– O să mănânc.
– Da? Să vezi tu când vii la Braşov. În fiecare zi ciorbă şi felul doi… şi le faci tu...
– Şi marmota...
– He he, te şantajez… văd eu cum…
– Da` de conserve nu ai auzit?
– Îţi tai porţia din mine...
– Nu mă poţi şantaja.
– Dacă nu te supui…
– Nuuuuuuuuuuuuuuu…
– Şi tu ca nimfomană te supui.
– O să mănânc…
– …că nu ai ce face… sunt bun la negociat?
– Gata, mănânc, dar fără felul doi. Nu ai negociat. Te-ai impus. E o diferenţă…
– :) De ce fără felul doi? Fără felul doi nu ai desert…
– Pentru că nu o să pot. Va fi prea mult şi o să mă doară stomacul…
– Fără felul doi nu ai desert.
– Nu am spus fără desert…
– Pentru că eu fac regulile pe teritoriul meu.
– Am spus FĂRĂ FELUL DOI.
– Fără felul doi nu ai desert.
– CU DESERT!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Ultima ofertă de a te ţine în braţe când înveţi.
– Doar dacă mănânci felul 2… De ce şantaj? Nu eşti în poziţia de a şantaja…
– …Şi o să stau peste tine fără să te las să înveţi.
– Nu ai dreptul…
– Nu? Bine că ai tu! De ce nu am dreptul?
– Pentru că eu fac regulile şi eu zic NU.
– De ce ?
– Eu sunt cocoşul…
– Ai pene? Nu! Aşa că…

– Nu... fulgi.
– Nu eşti cocoş… urâtule… galinacee ce eşti.
– Cu două picioare şi aripi.
– Da, aşa …
– Daca beau redbull […] Ştii, Ada, noaptea aceea prima a fost decisivă… nu ştiu ce a fost în aer…
– Spune…
– Dar m-am îndrăgostit de tine… şi nu ştiu…
– Te iubesc… ce nu ştii?
– De obicei nu fac asta… ştiam că eşti din Iaşi şi nu mă aruncam aşa… dar am simţit asta şi m-am aruncat… şi m-ai prins… ce făceam dacă nu mă prindeai?
– Nu o să te las să cazi…
– Să nu mă laşi! Da?
– Nu mă cunoşteai…
– Ştiu... şi iubeam o prezenţă virtuală... şi te-am sunat... Ceea ce nu am făcut de când aveam mobil…
– De ce ?
– De ce te-am sunat? Nu ştiu. Ştii, când te-am sunat, Gabi m-a văzut şi m-a întrebat "ce faci mai? Suni?" eu am zis "Da. De ce?" "Ai dat de bani?" "Nu mai... dar tipa asta merită…" şi te-am sunat... Nu ştiu, aşa am simţit. Şi mă bucur pentru asta. Cred că dacă nu făceam pasul ăsta, nu ajungeam unde eram acum.
– Aş fi vrut să vorbim lucrurile astea când am fost acolo…
– Tu nu-ţi făceai curaj să mă suni… o să le vorbim...
– Dar timpul a fugit atât de repede…
– Aşa e… trece repede… oricum, o să avem timp.
– Mi-era nu ştiu cum să te sun… te iubesc …
– Şi eu te iubesc...
– Şi vreau la tine…
– Şi nu vreau să trăiesc fără tine...
– Ştii cum mi-am imaginat căsătoria mea? Pe Marele Canion, cu porumbei albi şi coloane greceşti… visez… nu toate visele devin realitate…
– Cine ştie ce ne va rezerva viitorul. Tot ce ştiu… e că va fi cu tine… sau deloc…

> *Sunt clipe de nedefinit acelea în care două suflete îşi vorbesc într-o limba ce nu poate fi înţeleasă decât de ele, când tace tot ce e omenesc, iar ele se unesc tainic pentru viaţa acestei lumi.*

… sunt doar părţi din discuţiile ce le aveam aproape în fiecare zi. Părţi din noi, părţi din iubirea noastră. Câteodată mă gândesc cât de selectiv poate fi creierul nostru. Al meu, în primul rând, este foarte selectiv. Nu îmi aduc aminte bine chestii din copilărie, decât foarte puţine. Cred că nu m-a impresionat niciodată nimic atât de mult încât memoria mea să facă sacrificiul de a-l stoca într-unul din milioanele ei de sertare. Cred că pentru mine vârsta la care nimic nu mai miră a început cu mult mai devreme. Cineva spunea că un copil este o insulă de curiozitate într-o mare de semne de întrebare. Mă gândesc dacă eu am putut să fiu aşa vreodată. Marea majoritate a amintirilor mele sunt reconstituite din spusele părinţilor mei şi ale surorii mele. În afară de unele întâmplări cu sora mea şi chestii ce le făceam când eram mic, năzbâtii de copil naiv şi nebunatic, nu îmi aduc aminte prea multe din viaţa mea înainte să ajung la facultate. Pot spune chiar că adevărata mea viaţă a început când am ajuns singur în Braşov şi a trebuit să o iau de la capăt, într-un oraş străin, în care nu cunoşteam pe nimeni, în afară de gazda la care stăteam. Încetul cu încetul am început să-mi fac un cerc de prieteni şi aşa am experimentat unele lucruri care mi-au mai scăzut nivelul înalt de visător melancolic pe care îl afişam şi îl simţeam. Am simţit ce înseamnă să ai un prieten adevărat, am

simţit fiorii, cu adevărat, ai unei pasiuni, cum e să fii minţit, cum e atunci când îţi sunt înşelate aşteptările, visele… cum e atunci când trebuie să îţi câştigi de unul singur existenţa. Cum e să te zbaţi pentru o idee sau pentru ceva ce e aproape de sufletul tău. Cum e să înfrunţi realitatea cu un suflet de visător. Crede-mă că doare, cititorule! Doare să ştii că lumea, aşa cum ţi-o închipuiai tu, nu exista decât acolo, în mintea ta, în creuzetul acela de vise, al cărui rol care e? Acela de a creea iluzii? De a ne hrăni speranţele cu vise care poate vor deveni oarecând realitate sau care poate vor rămâne doar o ceaţă densă în care te pierdeai când nu voiai să ajungi niciunde? Care e rolul lui? Să coordoneze activităţile corpului nostru? E un criteriu de diferenţiere? E mai deştept un profesor universitar de matematică decât un nebun care în criza lui extatică a desenat un singur tablou genial? E mai deştept un profesor de literatură decât un scriitor mediocru care în toată opera lui a scris doar o frază celebră, care a circulat pentru un timp mai lung sau mai scurt pe buzele tuturor? Ce ne face pe unii mai deştepţi decât alţii? Ce ne face pe unii mai visători, mai boemi, mai de încredere decât alţii? Ceea ce avem în minte? Ceea ce am realizat până acum? Ceea ce vrem să realizăm poate mâine, dacă vom avea condiţiile necesare? Există oare un singur răspuns irefutabil la această întrebare?

> *Cât de singur mă simt când intru în odaie şi aprind lampa... totul e aşa cum l-am lăsat: hainele pe pat, cărţile pe masă, scaunul pe jos... nu e nimeni să mă aştepte. Acelaşi miros de care m-am săturat... un miros al singurătăţii, lipsit de parfumul tău, de dulceaţa buzelor tale, de albul sânului tău... mă simt atât de singur... tu eşti UNDEVA iar eu sunt AICI. E prea departe, şi mi-e silă să tot caut... aşa că aştept, te aştept… sper... visez ca într-o zi să vin, să intru în odaie, să aprind lampa, şi să te găsesc dormind în pat... cu cărţile pe masă, hainele pe scaun, şi să te sărut pe frunte şi să dorm lângă tine… şi nu o să mai fiu singur... că ştiu că de oriunde vin, şi oricând, tu vei fi acolo aşteptându-mă... mereu, în acelaşi loc, întotdeauna la fel, şi pentru totdeauna... că mi-ai promis... vom fi mereu împreună... într-un fel sau altul... şi nu vreau să mai visez...*

Să te trezeşti dintr-o dată, într-o cameră, singur, înconjurat de străini, cu perna în braţe, pe întuneric, uitându-te speriat în fiecare colţ şi întrebându-te ce cauţi acolo. Trezindu-te noaptea cu lacrimi în ochi pentru că ai avut un vis în care ţi-ai amintit de ceva ce în urmă cu câteva zile puteai strânge în mână sau lua în braţe. Să te trezeşti dimineaţa gândindu-te că poate astăzi va fi altfel, va fi mai bine. Realitatea e crudă. E crudă nu pentru că aşa a fost data şi pentru că noi trebuie să ne supunem, ci pentru că noi am ales-o să fie aşa, pentru că noi o facem, prin deciziile şi prin compromisurile pe care trebuie să le facem zi de zi. Să ne gândim, de pildă, prima decizie pe care a trebuit să o ia omul: să muşte sau nu din măr? Era prima decizie cu care s-a confruntat firea omenească. Să fie ca Dumnezeu sau să rămână aşa limitat cum era? Era fericit, avea tot ce îşi dorea, avea o femeie lângă el. Avea ce manca şi se simţea bine în mediul în care era pus. Era fericit, dar de ce să nu fie şi mai fericit? Asta a fost prima decizie pe care a trebuit să o ia şi a luat-o în funcţie de ce spunea inima sa. *"Să fiu mare"* şi-a spus Adam, *"aşa că muşc!"*. Apoi au intervenit altele: copiii, lucrul pământului, probleme, casa. S-au format naţiuni şi popoare. Lumea s-a dezvoltat, dar de fiecare dată, a trebuit să lase ceva în urmă. Războaie pentru dominaţie, cu pierderea a mii de vieţi. Progres şi civilizaţie, cu pierderea a mii de resurse, şi poluare. Fiecare decizie a influienţat în bine sau în rău mersul istoriei. Care a fost scopul? Să fim fericiţi, să ne fie mai bine? Să ne uităm în momentul prezent. Oare ne e mai bine? Cu atâtea chimicale în noi şi cu atâta mizerie în plămâni şi în sânge? Ce înseamnă societatea noastră? Ce înseamnă societate? Un grup de oameni care au interese comune şi care prin puterile unite luptă pentru drepturile şi bunăstarea proprie – bunăstarea societăţii. Cine mai trage acum pentru bunăstarea societăţii? Cine mai luptă pentru aproape? Poate doar câteva mii de oameni care încă se mai pot numi oameni. Restul tragem pentru binele propriu, călcând peste orice ne iese în cale şi care nu este conform cu ţelul nostru. Uităm că trebuie mai întâi să

ne uităm în sufletul nostru şi să ţinem întotdeauna cont de el când trebuie să facem un pas. E ceea ce ne-a mai rămas din toate calităţile care ne fac oameni. Raţiune, sentiment şi voinţă. Câteodată, unele primează şi ne duc pe căi dezastruoase.

De ce am fost atât de pesimist în rândurile de mai sus? Poate pentru că acum câteva seri am visat că era să mor? Că aflasem cumva că peste 24 de ore trebuia să depun armele şi să mă întorc la vatră? Poate de asta sentimentul unei vieţi lipsite de sens mă deprimă în momentele astea. Poate că aş fi fost distrus, dacă în suflet nu aş fi avut o iubire atât de mare şi visuri atât de puternice, şi dacă nu aş fi avut lângă mine pe cineva care să mă asculte şi care să îmi ofere poala ei în care să îmi plec capul, cu toate ca uneori o simt la sute de kilometri depărtare. Asta ne ţine pe noi în viaţă: să ştim că undeva, poate aproape sau departe, cineva, ne aşteaptă oricând şi oriunde. Să ştim că orice ai face şi orice s-ar întâmpla cu tine, cineva va fi întotdeauna acolo să te primească cu braţele deschise, indiferent dacă este familia, prietenul sau iubita. Fiecare ne încredinţăm visele cuiva şi îi cerem să aibă grijă de ele. În ele e toată speranţa noastră şi toată puterea noastră de a continua…

În discuţia de mai sus, îi ceream Adei să mănânce. Un surâs mi se aşează pe faţă când îmi aduc aminte de clipele acelea. Mi se părea ciudat la început că mânca doar banane şi ciocolată. Era doar pielea şi osul. Şi încă mai trăia. Era ciudat. Fiinţa aceea trăia doar din prăjituri şi din muncă. Nu ştiu cum putea să reziste. A luptat atât de mult pentru a se menţine în facultate şi mult mai sus peste linia de plutire, încât mâncatul a devenit *“o activitate inutilă şi o pierdere de timp”*, după cum ea bine subliniase. Aşa că eu încercam să îi impun să mănânce, deoarece în ritmul acela, în câtva timp, voi mai fi putut strânge în braţe doar un spectru osos. Încercam să o fac să înţeleagă că sănătatea ei este în primul rând importantă, şi apoi vine restul.

> *Coborând treptele visului şi mânat din spate de vântul desperării, mi-am dat seama că nu are rost să mai visez. Sunt prins în mrejele propriei mele fantezii. Sunt o poveste de copii, cu zâne bune şi Feţi-frumoşi. Aceeaşi poveste repetată la nesfârşit. Aceleaşi roluri, diferiţi actori. Aceeaşi recuzită, acelaşi decor. O poveste ce nu merită a fi povestită deoarece îşi pierde misterul. E o poveste fără de povestitor. Visam la o poveste de iubire. Visam la un decor. Acelaşi decor, povestea era alta. Asta ca să nu mă plictisesc. Visam şi nu-mi mai păsa de lumea din jurul meu. Visam o realitate. Cel puţin aşa era pe atunci. O realitate ce-mi ocupa visul. Sau era invers? Acum îmi dau seama că da. Dragostea nu există. Dragostea e o scorneală de bijutier. Iubirea e un vis al celor ce se plictisesc de viaţă şi vor să schimbe ceva. Iubirea e un vis frumos, care e frumos doar pentru că durează puţin. Dar unde e farmecul? De ce-mi place să visez? De ce mă îmbăt cu apă chioară? Când pot face ce fac ceilalţi? Când pot trăi indiferent şi nestatornic? Dar nu pot. Sunt un visător convins. şi nu pot trăi altfel. Iar dacă o să mor vreodată, o să mor când o să dau faţa cu realitatea... şi nu o să suport. Ca o pasăre cu aripile frânte, ca un cântec de lebădă. Sunt un ultim strigăt al unei ultime lebede, al unei ultime iubiri ce-şi caută aleanul.*

“Pe lista persoanelor pe care le iubesc, eu ocup primul loc”… într-o discuţie de mai sus am regăsit cuvintele astea. La momentul acela m-au durut îngrozitor. Mă uitam la monitor şi nu-mi venea să cred că poate spune Ada aşa ceva. Încă mă dor cuvintele astea, pentru că încă nu sunt sigur dacă prioritatea s-a schimbat. Încă nu sunt sigur dacă ceea ce vrea cu adevărat e iubirea noastră sau dacă la un moment dat va fi în stare să facă un compromis şi ascultându-şi inima, nu numai mintea. Ştiu doar că atunci, în seara aceea, a fost prima dată când mi s-a făcut frică, prima dată când cuvintele ei au intrat în mine ca nişte gheare şi mi-au sfâşiat inima. Au încercat să dărâme tot ce era în curs de înălţare, tot ceea ce inima mea încercase să consolideze şi să eternizeze. Dar am fost uimit cât de puternică era atunci dragostea, încât am reuşit să trec peste asta. Nu imediat, ci în timp. Şi s-a făcut din ce în ce mai puternică. Dar cuvintele acelea încă mă mai bântuie. Până în momentul când va face gestul care să îmi confirme odată pentru totdeauna că nu are de ce să îmi mai fie frică, că va fi alături de mine trup şi suflet pentru eternitate.

– Reao!
– De ce mă tachinezi? Eu sunt rea? Demonstrează!
– Să demonstrez? Nu m-ai lăsat să te ţin lângă mine şi să nu te las să pleci…
– Nu s-a putut. Chiar nu se putea să mai stau. Te rog să mă înţelegi. Când e posibil, stau... când e şcoala, nu se poate. Te iubesc. Poate nu ai vrut cu adevărat să stau, poate ne-a speriat pe amândoi relaţia… pe mine cel puţin…
– Te-a speriat? De ce? Şi cum să nu vreau să mai stai?
– Nu ştiu…
– Atunci de ce mă uitam ca prostul după tren? Şi de ce vreau să vii iar şi să stai cu mine fără să pleci?
– Nu ştiu… nu am spus că nu vrei… am spus că m-a speriat… parcă te cunosc dintotdeauna …
– Şi de ce să te sperie asta?
– Senzaţia aia de perfecţiune pe care o asociezi totdeauna cu efemeritatea… nu ştiu… chiar vorbeam cu Murake şi spunea că nu ar fi avut tupeul să plece şi că unele lucruri se întâmplă fără să le poţi controla. Trebuie să le trăieşti… îţi sunt oferite… nu ştiu… te iubesc…
– Şi eu te iubesc…
– Ştiu…
– Şi mă bucur că ai venit… mi-am dat seama ce e fericirea… şi vorbesc serios… sunt fericit… şi nu ştiam ce e aia...
– Me too… I`M SOO HAPPY…
– Tu mai lipseşti… dar ştiu că mă iubeşti şi asta îmi aduce alinare… şi că odată şi odată o să fim nedespărţiţi.
– O să fim nedespărţiţi. O să ajung la tine, o să te iubesc totdeauna…
– Ce zic cei din jurul tău în legătură cu noi?
– Toţi au spus că nu-s normală. Doar Cip şi Alina, Claus şi Mike ţin la mine. Sunt fericiţi când mă văd atât de teenager şi fericită şi... eu… Ada pe care ei au cunoscut-o de la început… în rest nu mă interesează. Colegele mele mă… condamnă. Cică-s nebună… cum am putut? Câtă nesimţire… dar sunt fericită… şi chiar nu-mi pasă.
– :P Te iubesc… la mine e mai naşpa… mie îmi spun să nu mă încred în tine… că nu e iubire… că mă foloseşti… aşa zic unii. Doar prietenii apropiaţi sunt cu mine… şi mă înţeleg şi mă susţin.
– Cum te folosesc? Ce-ţi folosesc?
– Că mă foloseşti să te răzbuni pe Ionuţ…
– Ce-ţi folosesc? Fii serios! Şi ajungeam la Braşov pentru asta?
– Ştiu, dar nu cred…
– Sunt în Tudor, unde e full de băieţi… şi aici îl şi vedea. Suferea mai mult… la naiba… mă seacă. Oricum nu pot să-ţi cer încredere totală.
– Am avut o discuţie aseară cu colegii de cameră. Nu fi supi. Am vrut doar să îţi spun. Ţi-am spus că am încredere în tine, nu? Totală… ţi-am acordat-o.
– Nu pot să-ţi cer să mă crezi pe mine şi nu pe ei. Eu sunt doar “aia de pe net”… nimic mai mult… scuze că nu-s o balerină…
– Te iubesc…
– Şi eu te iubesc mult de tot.
– Vreau doar să le demonstrăm că ne iubim… lor… dar nu ştiu dacă contează asta… cei apropiaţi mie doar mă tachinează...
– Şi pe mine…
– Dar mă susţin…
– E bine. Să ai grija de tine, promise?
– Da…

– Acum trebuie să plec. Am sărit din blugi… m-am îmbrăcat cu ceilalţi.
– Aham.
– Îmi iau un ceva pe mine… Te iubesc.
– Du-te… şi visează-mă frumos.
– Nu-mi găseşti tu mănuşile? K. Te iubesc mult şi plec acum… te iubesc… nu ştiu dacă o să dorm… o să te visez oricum. Pa iubire!
– Pa iubire } { Muah!

La începutul relaţiei noastre nimeni nu era de acord, nimeni din prietenii noştri. Fiecare din ei era suspicios. Ne cunoscusem printr-un mesaj şi ne-am îndrăgostit atât de repede. Fiecare aveam de înfruntat distanţa şi absenţa celuilalt, dar pe lângă asta, mai trebuia să facem faţă şi ironiilor şi "sfaturilor" celor apropiaţi nouă. Nimeni nu credea că ne iubim atât de mult încât să facem să se anuleze 500 de km. Cred că am reuşit să le demonstrăm că, dacă vrem cu adevărat, tot universul conspiră la înfăptuirea visului nostru. Trebuie doar să credem... e de ajuns… Speranţa a ieşit ultima din Cutia Pandorei.

– Şi aseară am intrat în panică…
– De ce ai intrat în panică?
– Aşa… M-am trezit pe la 3…
– Aşa...
– Şi începusem să mă întreb de ce nu eşti lângă mine. De ce ? Eram disperată.
– Pentru că mă iubeşti… offffffffff, cât pot să te iubesc…
– Nu ştiu, a fost destul de naşpa. Voiam la tine.
– O să ne putem obişnui… şi eu... nici nu-ţi imaginezi cât vreau... oricum, mai mult ca tine… :) şi distanţa asta ne omoară…
– Nu mă mai trezesc în viaţa mea la ora aia. E naşpa… Nu vrei mai mult ca mine. Te-ai gândit că poate e aceeaşi necesitate la amândoi? De ce unul mai mult ca celălalt? Urâtule!!!!!!!!
– Pentru că am vrut să fiu iar rău… azi am mers prin oraş. Pe la vreo 7 juma' am plecat spre net şi voiam să te chem…
– De ce fără mine?
– Aproape de net am primit mesajul tău şi am plecat mai departe… am fost de-am luat pozele… am trecut prin parc. M-am oprit pe banca noastră…
– Banca e tot acolo?
– Era noapte…. doar luna se vedea… era totul alb… frumos… şi pe "după ziduri"… şi apoi am ajuns la net…
– Şi ce mai lipsea?… Mă ucizi… vreau la tine…

Frumoase timpuri! Fermecătoare amintiri! Dulce nelinişte! Fericită imagine! Voi aţi înfrumuseţat existenţa mea secretă cu încântările iubirii. – Kierkegaard –

Sunt momente, ca cel de sus, în care simt că inima mi-o ia din loc şi în care nu mai am nevoie de nimic, decât să o ţin în braţe şi să o strâng cât mai puternic. Să o sărut şi să o simt aproape. Sunt nespus de fericit când simt cu adevărat ca mă iubeşte şi că vrea să fie cu mine. Pur şi simplul fapt că s-a trezit în toiul nopţii şi că era disperată că de ce nu eram lângă ea, mă face să simt că mă iubeşte din toată inima. Sunt momente când nu ai nevoie de o îmbrăţişare, sau de un sărut, sau de un fapt. Pur şi simplu câteva cuvinte te fac cel mai fericit om de pe planetă. Sau dacă nu cel mai fericit, te ridică undeva deasupra tuturor celor superficiali şi te trezeşte la viaţă şi îţi demonstrează că ceea ce ai visat, de când ai pus piciorul pe prima treaptă şi ai intrat în lumea viselor, se poate împlini.

In altă discuţie îmi spune *"Mi-ar plăcea să ne iubim şi greşelile fără să fie necesar să ne schimbăm, să ne iubim aşa cum suntem. O să vedem cum va fi când vom sta împreună. Sunt... nu ştiu… mi-e cam teamă… sunt sărită câteodată… dusă cu pluta. Dacă am chef să ies la 3 noaptea, ies. Sau să plâng fără motiv, aia fac. Să te ţin în braţe… nu ştiu… plâng mult, în general la piese, fără să am ceva special. Numai că mi-e greu să mă obişnuiesc cu modul ăsta de a fi privită. În genere sunt Ada şi îmi cunosc limitele şi perimetrul în care mă pot manifesta. E straniu să mă laşi aşa… te iubesc… dar... nu sunt obişnuită cu atâta libertate de comunicare, să fac parte din tine. Asta e iubirea. Să mă laşi în sufletul tău. Pot iubi, ţi-am mai spus, fără să cer ceva în schimb. Acum e altfel… e frumos… e aproape perfect… să iubeşti şi să vrei totul. Vreau totul, să fim mai aproape, lipiţi, nu la km depărtare. Ajung la tine şi mă lipesc. Totdeauna iubirea învinge. Asta îmi place să cred. Aş vrea să se întâmple mai repede. Să nu mă mai terorizez cu... stau trei zile, plec, mă întorc... poate peste două săptămâni. Vreau să mă trezesc lângă tine. Tu oricum eşti mai matinal. Să adorm lângă tine fără să-mi pese că au trecut săptămâni, luni, ani. E… Am tren mâine, pot veni? Câteodată vorbesc cu Ralu şi aseară mi s-a pus pata. Ce, că eu vreau la Marius la Braşov. Că plec, şi Alina mi-a spus: stop! Examenele. Ca să nu mai am probleme şi după, stau cât vreau… dar eu vreau tot timpul… cred că săptămâna viitoare va fi cea mai lungă din viaţa mea… şi după ce o să pleci de la net o să-mi se pună pata iar. Aeriană mai sunt în ultima perioadă. Îmi place să fiu îndrăgostită"…* "Acum e altfel, e frumos, e aproape perfect"… să fii conştient că ceea ce simţi e ceea ce ţi-ai dorit de veci, să simţi că cel lângă care eşti e cel pe care ţi-l doreşti mereu aproape. Să simţi atunci când două, trei cuvinte îţi străpung urechile şi ajung direct la inimă. Să simţi când iubita are nevoie de tine şi să simţi în ochii ei când are nevoie de o îmbrăţişare sau de un sărut. Să simţi că ceea ce spune e din suflet şi să poţi simţi că este în faţa ta când spune *"te iubesc"* de la sute de km depărtare. Iată iubirea adevărată. Nu ai cuvinte să o descrii, dar o simţi prin cuvinte, prin gesturi, prin priviri, prin fapte. Şi mai ales o simţi într-o îmbrăţişare şi într-un sărut.

– Oare vom rezista, Ada? Oare vom putea trece peste 500 km?

– Daaaaaaaaaaaa!!!! De ce vorbeşti aşa?

– Nu mai pot… tu ştii cât doare?

– Învingătorul este totdeauna o parte a răspunsului. Dar tu simţi? Crezi că la mine e roz? Doamne, vreau la tine.

– eşti singura tipă pe care o iubesc fără nici ... nu ştiu...

– Ce e...?

– Te iubesc… şi simt… aşa cum nu am simţit pentru nimeni…

– Dacă simţi vreodată că nu vei mai putea rezista, să mă anunţi, te rog.

– Nu reuşesc să stau câteva secunde fără să mi te închipui, fără să te ating… în minte, fără să-mi imaginez vocea ta… ştii… aseară am luat perna în braţe şi miroseam plapuma… păstra încă mirosul tău… am lăcrimat… cu capul în plapuma…

– O să fie bine… suflete tari… îţi aminteşti?

– Te ţineam în braţe şi plângeam ca prostul.

– Nu plânge… o să faci riduri…

– Nu ştiu dacă poooooooooooooottttttt… nu contează…

– Încearcă. Posibilul este totdeauna limitat.

– Nu mă bate cu armele mele... nu e drept…

– Nu crezi că e o provocare a limitelor noastre?

– Nu vreau să-mi testez limitele… doare...

– Ştiu.

– Şi doare că ştiu că nu pot face tot ce-mi doresc…

– Simte-mă!

– Ştii, nu eram tipul care să-şi dorească ceva cu ardoare… dacă nu era posibil, îşi lua jucăriile şi pleca…

– Nu?

– Acum vreau cu ardoare totul... e prima dată... până acum nu-mi doream lucruri pe care ştiam că nu le pot avea…

– De ce?

– Mă limitam în propriile mele gânduri şi îngrădiri, pentru că ştiam că dacă nu ajungeam să am… o să sufăr.

– Sweet november…

– Şi nu voiam asta. Ţi-am spus că sunt o persoană optimistă…

– Ştiu…

– Şi nimeni nu m-a văzut o dată trist…

– Nu poţi renunţa la asta.

– Doar cei din jurul meu care îmi sunt apropiaţi…

– Nu fi trist...

– Şi puţini care ştiu să vadă dincolo…

– Poţi fi supi şi melancolic dar nu trist.

– Puţini ştiau că sub un zâmbet pe care îl afişam de fiecare dată, cu care dădeam speranţă altcuiva, se ascundea… se ascundea o inimă care plângea… şi durea mai tare… am adormit plângând aseară…

– Trebuie să fii deschis.

– M-am trezit cu ochii roşii…

– Me too. La mine nu arată roşii. Sunt obişnuită cu lacrimi. E ...

– Nu meriţi să plângi…

– Te iubesc…

– Te iubesc şi nu vreau să mai plângi niciodată, nici măcar de bucurie…

– Nimeni nu merită asta. Vine de la sine. Ştii cum e? Mă aşez într-un colţ de pat cu perna în braţe, închid ochii… încerc să nu plâng, dar pur şi simplu lacrimile vin peste toată fiinţa mea… şi aşa adorm…

– E greu...

– Şi mă trezesc…

– Am fost mereu tare… dar acum nu pot... sufletul meu a reuşit să depăşească raţiunea şi să o supună… şi nu mai pot gândi…

– Acum sunt tristă!…

– Fac doar ceea ce simt…

– Papă ciocolată.

– Nu pap cioco... deja sunt o namilă de om…

– Măcar când o să vin? Te rog…

– Acum mănânc toată ziua... mă duc, mă plimb, şi încerc să retrăiesc fiecare moment, fiecare sărut, fiecare pas făcut împreună…

– Şi locurile au rămas aceleaşi?

– Au rămas la fel.

– Sau lipsesc eu ?

– Numai noi suntem departe…
– Vreau în parc, vreau peste tot, cu tine, şi la "7 scări"…
– Nu contează unde să fiu... numai să fiu cu tine…

Într-o zi am avut o discuţie cu Ionuţ, care mă cam pusese pe gânduri. Îmi spusese că mereu plânge şi că se închide în sine. Mă durea că suferea, aşa că am vrut să o pun să aleagă, pe cine iubeşte şi cu cine vrea să rămână. Am vorbit cu ea şi am încercat să-mi pledez iubirea…

– Ştii ce este iubirea? mă întreabă el. Eu înţeleg iubirea prin fapte. Atunci când te uiţi în spate şi vezi ceva, apoi când te uiţi în urmă şi vezi că este totul distrus. Am fost cu Ada 4 ani, am avut un locuşor a nostru, tu nu ştii prin ce am trecut. Câte am depăşit împreună nu pot să-ţi enumăr. Tu nu ştii nimic. Asta nu pot să-ţi spun. Tu nu poţi să o ţii în braţe, nu poţi să o mângâi, de unde ştii că nu am ţinut-o în braţe? Tu o cunoşti din decembrie. Trebuie să înţelegi. Că ceva în sufletul ei îmi aparţine. Ea este o fată care nu o să spună niciodată ce este în sufletul ei. Dar simt că ceva între noi s-a putut rupe şi că acest ceva se poate repara. Ştiu mai bine decât tine ce-i place, ştiu mai bine decât tine să o alint. Tu nu ştii decât să baţi câteva taste. Eu sunt aici. Eu văd ce simte acuma. Ea este imuna acuma. Ea are nevoie de sprijin aici, nu pe net. Dacă are o problemă, tu nu o să poţi să o mângâi pe net. Tu eşti nou, nu ştii nimic din ce este în sufletul ei. Poate nici eu, dar ştiu mai multe…

Poate că aşa era. Poate că ştia mai multe, poate că în patru ani de zile înţelesese că Ada avea nevoie de unele lucruri. Dar nu a fost îndeajuns de motivat să i le ofere. După cum îmi spunea Ada mai târziu, când şi-a dat seama Ionuţ că Ada voia să fie ţinută în braţe, să fie iubită, să simtă acest lucru, deja era prea târziu, deja o pierduse. De fapt, o pierduse cu mult mai înainte. Au fost perioade în relaţia lor în care Ionuţ jucase un rol pasiv, de observator. Perioade în care Ada avea probleme şi lui aproape că nu-i păsa, sau că trata totul cu superficialitate. Dar prea târziu şi-a dat seama că avea nevoie de cu totul alte lucruri decât de ceea ce avea de oferit. El era acolo să o strângă în braţe, să fie acolo când avea ea nevoie, dar acum nu mai conta. Acum nu mai însemnau nimic toate astea. Spunea că nu pot să o mângâi pe net, de la depărtare. Nu era aşa. Doar prin simplul fapt că ne auzeam sau că ne vedeam pe net, deja ne simţeam mai bine şi eram fericiţi. O vorbă de alint, o tachinare, un cuvânt spus din suflet, o clipă de tăcere ne făcea să ne simţim mult mai bine, şi ne simţeam unul lângă altul şi treceam totul mult mai uşor. Şi începusem să o cunosc, să mi se destăinui. Şi am început să o cunosc poate la fel de mult cât reuşise el să o cunoască în patru ani de zile. Dar eram distrus. Aceste cuvinte mă dureau. Smulgeau din mine parcă bucăţi de suflet. A trebuit să vorbesc iar cu Ada şi să îi cer să aleagă. Aşa nu mai putea continua. Era prima dată când mă îndoiam că nu simte nimic pentru el. Era disperat şi cuvintele lui dureau. Voiam să aleagă, voiam ca suferinţa asta să dispară, voiam ca triunghiul să se fărâmiţeze şi să fie doar doi, indiferent care, numai să fie ea fericită. Asta îmi doream… asta doream în iubirea asta. Să fie fericită, indiferent alături de cine. Dacă îl iubea pe el, dacă se simţea fericită alături de el, şi eu simţeam asta, atunci era alegerea ei şi i-o respectam. Nu avea rost să continuăm masacrul ăsta continuu. Aşa că i-am cerut să aleagă pe cel pe care îl vrea lângă el.

De-aceea prin mulţimea ghiftuită
De râsul plămădit de mine însumi
Deşi trecând cu fruntea încreţită
Eu râd ca nu cumva să-mi aud plânsu-mi.
– Ştefan Petică –

– Dincolo de aparenta realitate, există o lume a sentimentelor şi trăirilor intense, de unde ne extragem esenţa continuităţii pentru a putea supravieţui obstacolelor vieţii. Poate cea mai puternică armă împotriva răutăţilor adânc înrădăcinate în inimile oamenilor este copilăria. Inocenţa care însoţeşte această vârstă surprinde mereu prin surâs şi candoare. În sufletul unui copil e atât de multă speranţă şi dragoste încât rănindu-l, i-ai omorî surâsul. Sunt un copil şi mă simt un norocos pentru că viaţa mi-a dat poate prea multe şanse şi nu întotdeauna le-am valorificat la superlativ. Privesc de jur împrejur la ceilalţi copii. Atât de mult potenţial zace în inocenţă, încât am putea reclădi o lume a zâmbetului veşnic şi al păcii interioare.

– Vreau să rămân copil…

– Copiii au felul lor de a vedea lumea şi sunt singurii cărora nu le este frică de viitor. Îşi zidesc fericirea pe visuri iar poveştile în care binele învinge răul fac parte din realitatea lor. Toate gândurile măreţe, toate invenţiile cu adevărat importante au izvorât din sufletul unui copil care a visat să-şi depăşească condiţia şi să impresioneze lumea demonstrând astfel că evoluţia societăţii depinde de ambiţia visului unui copil. Sunt copii care trebuie să lupte pentru apărarea propriilor drepturi, copii pentru care dragostea înseamnă atât de mult tocmai pentru că le lipseşte. Aceşti copii au nevoie doar de o şansă pentru a-şi demonstra valoarea. E atât de greu să ajungi la sufletul unui copil, însă e o aventură care merită într-adevăr trăită. Copii detectează artificialitatea, minciuna şi egoismul, oricât de mult ai încerca să-ţi maschezi atitudinea. Merită să lupţi pentru a câştiga încrederea unui copil, căci inima lui e mai preţioasă decât o comoară, mai fragilă decât o floare, mai bogată decât întreaga avere a lumii. Copiii ca şi mine sunt preţioşi şi merită să fii alături de ei mereu.

– Simt…

– Vreau să lupt pentru iubirea asta şi vreau să ştii că te iubesc din tot sufletul.

– Ştiu asta. Me toooooo!!!

– Lumea în jurul meu spune că nu merită să fac asta, că nu ţine…

– O să ţină.

– Dar am lacrimi în ochi… nu mă întrerupe… pls…

– Dacă suntem destul de puternici să transformăm visele…

– Nu am crezut niciodată că pot să iubesc aşa… că pot vreodată să devin sclavul unei iubiri, al unei femei… tu ai reuşit asta. Ai făcut din mine ceva ce nimeni nu a mai făcut… şi dacă nu te vei putea bucura tu de asta, nu se va mai bucura nimeni niciodată… pentru că nu voi mai iubi niciodată… că nu mai vreau… nu e o ameninţare sau un ultimatum să te fac să mă alegi pe mine… nu sunt aşa… vreau doar să ştii cât de puternică e iubirea… pentru că… nu pot trăi fără tine… poate că nu sunt acolo să îţi ofer un umăr pe care să plângi… poate că nu sunt acolo să îţi ofer o mângâiere când ai nevoie, să te sărut de "Noapte bună" sau să te sărut de "Bună dimineaţa"…

– Ştiu că asta ai vrea şi înţeleg… o să fie bine…

– Nu mă întrerupe, pls… el e acolo… e bine… dar nu te merită… tu ai zis că nu te merită… am avut trei zile de vis. Ţi-am spus de Mihaela, prietena lui Mihai, că e singura care mă citeşte. Azi dimineaţă nu ştiu cum veni vorba, şi m-a întrebat ce e cu mine, că nu mă văzuse aşa de îndrăgostit ca în weekend-ul trecut, şi ca să fiu atent, să nu mă doară… dar deja mă doare… mă doare că nu eşti lângă mine… că suntem departe… că intervine mereu câte ceva între noi… şi că viaţa e destul de crudă pentru amândoi… şi nu vreau să te pierd... pentru că ceea ce avem e perfecţiune pentru mine… nu mai vreau altceva... mi-a zis ca să nu îmi fac speranţe prea mari, ca dacă o să cad, o să cad de foarte de sus, şi o să mă doară mai tare… chiar foarte tare. Dar am zis că nu contează, am zis "carpe diem"… ce urmează nu vreau să mă gândesc… şi mi-a zis că asta chiar contează… şi... ştii... am fost mereu un tip rece… şi mă rugam acum doi ani

să iubesc şi eu… să sufăr… dar să ştiu cum e să iubeşti… şi am avut asta… am iubit şi am suferit… apoi am adresat o rugăminte cerului… să mă lase să iubesc şi să fiu şi iubit… şi te-am întâlnit pe tine... am lăsat totul pentru tine… mi-am lăsat şi prietenii... toţi… când vorbesc cu tine, nu mai am nevoie de nimic… de nimic… ştii… dacă tot ceea ce a fost între noi nu contează nimic... îţi dau voie să pleci… dacă iubeşti pe cineva dă-i drumul… dacă se va întoarce, înseamnă că te-a iubit cu adevărat… nu vreau să te las să pleci… dar dacă voi fi nevoit… o să închid ochii… nu pot… nu mai văd ecranul… dacă va fi nevoie…

– … Te iubesc!

– O să te las să pleci… dar… nu o te uit niciodată… aşa... că... PICK ME…

– Bine…

– Asta e tot ce am avut de zis…

– Nu e aşa…

– Te iubesc!

– Te iubesc!

– Te iubesc…

– Trebuie doar să credem cu adevărat. Ionuţ spune că nu-i dau şansă… nu mai pot să dau nimic. Nu vreau…

– I-ai dat 4 ani… şi dacă nu a putut în 4 ani, ce mai vrea acum?

– Nu ştiu. Nu poate să mă uite… e disperat…

– Nici eu nu pot…

– Ştiu asta… între mine şi el au fost şi momente naşpa… la noi totul e nou… şi simplu… am obosit să sufăr…

– Vreau să fie perfect… şi putem face asta…

– O să fie bine… o să fie perfect…

– Te iubesc...

– Spre perfecţiune…

– Şi vreau să fiu cu tine mereu, chiar dacă va trebui să fugim în lume.

– O să fugim.

– Să fim din nou copii… eu sunt... fii şi tu cu mine…

– Me too, sunt…

– Şi să ne iubim aşa cum iubim la adolescenţă…

– Te iubesc!

– Trup şi suflet. Să nu ne pese de nimic, să facem dragoste în parc… pe stradă, pe hol, oriunde…

– E suficient să credem cu adevărat.

– Să arătăm lumii întregi că ceea ce avem… e perfect!

– E perfect… te iubesc… acum şi totdeauna…

– Cât mi-e dor de trupul tău, de tine… de inima ta… de sărutările tale…

– O să ajung la tine, orice ar fi…

– Nu zic “orice ar fi”… sună a pericol… o să ajung la tine…

– Nu e pericol…

– E o promisiune…

– Me too… te iubesc…

– Am încredere în tine...

– Ştiu.

– Şi asta contează foarte mult.
– Şi eu. Te iubesc. Trust me. Need you…
– Îţi dai seama că nimic nu mai contează pentru mine în afară de tine?
– Simt. E bine. Te iubesc. Şi nu o să te fac să suferi… Va fi bine până la capăt…

"Te iubesc şi nu o să te fac să suferi… va fi bine până la capăt…"… cât puteau să mă consoleze cuvintele acestea, cât avânt puteau să-mi dăruiască, câtă putere să visez iar puteau aceste cuvinte să conţină înăuntrul lor.

Capitolul 11

Din moment ce ai pus piciorul pe prima treaptă a unei scări ce se pierde în infinit, nu te mai poţi opri, vrei să te ridici tot mai sus, şi dintr-un om să devii un astru.

Îmi aduc aminte de primele zile petrecute împreună. Am fost la Predeal cu colegii de cameră. Trebuia să luam saci şi toate alea şi să mergem. Ne-am înghesuit vreo 12 inşi cred, într-un compartiment de intercity şi am mers cu naşul. A fost frumos. Ada era în braţele mele şi mă simţeam atât de bine. Nu am mai mers niciodată cu trenul cu cineva pe care o iubeam. O puteam ţine în braţe, o puteam săruta pe gât când nu era atentă. Ne ţineam de mână şi totul era bine. Ţin minte că atunci când am ajuns ne-am despărţit de restul tipilor şi ne-am dus undeva sus, pe la jumătatea pârtiei de ski, şi ne-am aşezat jos. Am început să ne sărutam şi să ne ţinem în braţe. Seara deja coborâse peste noi. Pe pârtie mai erau câţiva rătăciţi, dar nouă nu ne păsa. Mai aveam puţin şi ne dezbrăcam să facem dragoste. Eram cu mâinile sub tricoul ei, şi sfârcurile erau aşa de tari, poate din cauza frigului, sau poate că de câteva minute mă jucam cu sânii ei. Eram unul în braţele altuia, cu stelele deasupra noastră, şi ne sărutam şi ne mângâiam. Parcă nu mai era nimeni în jurul nostru. Până ce, înfierbântaţi, un schior a trecut pe lângă noi şi ne-a stropit cu zăpadă. A fost bine… ne-a mai răcorit puţin pielea încinsă.

Se vedea pe chipurile noastre câtă iubire putea să încapă în sufletele noastre. În orice moment, noi voiam să facem dragoste. În orice clipă, trupurile noastre voiau să se unească, să fie împreună, să ne mângâiem. Parcă trăiam doar îmbrăţişaţi. Apoi am plecat şi prin alte locuri. Ne-am aşezat pe ridicătura de zăpadă de pe marginea şoselei, unul peste altul şi ne ţineam în braţe uitându-ne la stele. Nu ne păsa de nimic. Nu ne păsa de absolut nimic. Oamenii treceau şi strigau la noi, dar nu ne păsa. Unii râdeau, alţii făceau glume, alţii îşi aduceau aminte cum era pe vremea lor, alţii doar schiţau un zâmbet melancolic. Nu ne păsa de absolut nimeni. Eram doar noi şi dragostea noastră. Stăteam într-un loc până ce ne îngheţau fundurile şi apoi plecam mai departe să ne încălzim. Apoi ne aşezam iar pe zăpadă şi ne îmbrăţişam strâns. A fost frumos, a fost una dintre cele mai frumoase seri din viaţa mea. Şi cred că şi din viaţa ei. A fost o seară în care nu ne-a păsat chiar de nimeni şi puteam face orice voiam, departe de civilizaţie sau de ochi curioşi. Pierduţi în iubirea noastră, eram noi înşine… seară şi nimic mai mult.

Tot ce-am avut
Pleacă spre trecut
Şi se-mparte brusc la doi.
Ceasul ce veghea
Strâns la mâna mea
A luat-o singur înapoi.

Într-o discuţie am întrebat-o care este bărbatul ideal al ei, care este bărbatul demn de a-i purta copiii.

– Aiurit, să nu-şi găsească niciodată şosetele, sau ochelarii, să îl iubesc, să fie rebel. Nu-mi plac bărbaţii rigizi, "ţapeni". Să fie dulce, să râdă mult, să gătească, că eu fac restul. Să ne iubim… nu ştiu…
– De-ajuns despre mine... dar ceva în plus nu vrei?
– Adică? Cum ar fi?
– Poi nu ştiu. Ceva ce nu sunt eu… :P
– Nice! :-P Urrrrâtule!
– Din cât mă cunoşti, câte din ceea ce ai spus mai sus îndeplinesc?
– Pari calculat. Nu eşti aiurit. Pari să te descurci singur…
– Aşa...
– Am nevoie să te ajut, să-mi simţi lipsa dacă nu sunt, înţelegi?
– Da… până acum m-am descurcat singur, de asta nu am simţit lipsa nimănui…
– K, să fie reciprocă. Nu numai tu… am nevoie de tine… să simt asta... că te iubeeeescc…
– M-am descurcat mereu singur…
– Ascult…
– Şi am încercat să fac totul aşa cum am ştiut eu mai bine… am nevoie de cineva pe care să mă pot baza şi căruia să-i încredinţez toată fiinţa mea şi apoi pot considera că depind de el, şi să nu mai fac totul singur, să mă las tot în voia celui de lângă mine… acum nu ştiu dacă pot… pentru că eşti departe… nu poţi fi mereu lângă mine... fizic… psihic te simt lângă mine… mereu… dar… când am ceva de rezolvat… nu te pot căuta mereu…
– Ştiu cum e… nu te vei putea baza pe mine… nu complet… după mine vin la Braşov când mă chemi dar intervin celelalte responsabilităţi. Când voi termina, va fi altfel. Acum nu vreau să mă buşesc la sfârşit. Pot să te simt, ştiu dacă eşti supi sau fericit dar... conştientizez că nu pot fi lângă tine. Cum a fost şi astăzi, eu nu ştiam ca ai examen. Nu că te-aş fi putut ajuta…
– Da...
– Dar mi-ar fi plăcut să-ţi spun "Baftă!"…
– Am uitat să-ţi spun… trebuie să fii lângă mine… să mă faci să îmi descarc sufletul ţie… ştii ce bine m-am simţit atunci când îţi vorbeam despre mine, în pat? Şi am început să plâng? Era primă oara când am vorbit despre mine unei persoane, despre chestiile pe care ţi le-am spus ţie...
– Ţi-am spus, sunt lucruri pe care vreau să le spunem când ne întâlnim… e naşpa pe messenger… nu pot să te ţin în braţe. E altceva când sunt acolo… putem închide ochii. Totul vine de la sine…

Fiecare discuţie pe care o avem ne descoperă câte ceva de la celălalt. Am salvat aproape fiecare discuţie pe care am purtat-o pe net, în afară de cazurile în care se bloca calculatorul şi trebuia să dăm restart. Nu îmi amintesc de nici o discuţie să fie banală sau să nu mai avem ce vorbi. Sunt peste 1500 de pagini de încercări de a ne aduce mai aproape unul de altul. Ne sărutam, ne căutam unul pe celălalt. Ne spuneam păsurile şi grijile, bucuriile şi necazurile. Dar de fiecare dată eram unul lângă altul.

Îmi plăcea de fiecare dată când vorbeam cu ea că era super amuzantă. Câteodată spunea unele chestii care mă făceau să fiu mândru că mă alesese pe mine. Era deşteaptă. De fiecare dată când o prindeam la colţ, spunea ceva şi scăpa. Îi plăcea să o corectez când spunea ceva greşit în engleză, îi plăcea să îi arăt greşelile. De fiecare dată când greşea, reuşea să se scoată. Îmi aduc aminte că odată a spus că nu a mai mâncat ciocolată de la 27. Eu am întrebat "27?" şi ea a răspuns că voise să spună 17, dar că "ce, am ceva împotrivă dacă ziua ei are 28 de ore?". Era fenomenală. De fiecare dată când eram supărat sau când pur şi simplu eram melancolic, reuşea cumva să mă facă să zâmbesc. Cum să nu iubeşti o asemenea făptură? Ce poţi cere mai mult de la viaţă? Cine

ar avea îndrăzneala să ceară mai mult? Nu îndrăzneală… cui i-ar trebui ceva mai mult? O femeie inteligentă, frumoasă, care e acolo lângă tine când ai nevoie de ea, şi care te susţine în tot ceea ce faci şi care ştie să te facă să te simţi iubit şi să ai încredere în tine. Cine ar dori mai mult? Ce ai putea dori mai mult?

Câteodată îmi provoacă o aşa de bună dispoziţie, indiferent de modul în care mă simt. Şi doar ea poate face asta. De exemplu atunci când am luat bătaie cu zăpadă şi ea a trimis mesajul: *"Iubire, îmi pare rău că nu am fost acolo când luai bătaie cu zăpadă! Le-aş fi putut ajuta pe fete. Pupici!"* sau *"Good luck, iubire! Numai atât vrei? Mă gândeam că în timpul cursului aş fi putut să îmi plimb limba peste tot corpul tău, ca să te poţi concentra la ce transmite proful :P"*sau *"Aş putea să mă aşez cu picioarele în jurul taliei tale şi să mă întind pe bancă, sau ar trebui să scrii la cursuri? Te-am pupăcit peste tot. Să continui iubire?"*. De fiecare data îmi afişează un zâmbet pe faţă, cu fiecare mesaj pe care mi-l trimitea. Oricât de trist sau melancolic eram, un mesaj al ei mă făcea să uit de tot. *"Vreau să intri în mine acum deep down inside me till i scream and die în your arms. Crezi că ai putea chiuli?"*, *"Accept doar varianta în care murim amândoi epuizaţi… şi tu eşti în mine. Iubire, vezi că eşti la curs. Dacă eşti în ultima bancă, vezi că vin şi eu peste tine. Te iubesc. Mă simţi?", "Aştept momentul de inspiraţie maximă, când voi da tot din mine. Trebuie să fiu conectata la o sursă de inteligenţă. Ce zici, te oferi voluntar? Miss you so much."* Îi place la nebunie să mă tachineze şi să mă chinuie şi să se joace cu hormonii mei. Şi mie îmi provoacă aceeaşi plăcere. Ah, ce nevoie mai am de altceva? *"Mă doare spatele, vreau masaj. Ce zici? Te oferi voluntar? Pls, e în folosul studenţilor din Iaşi. Nu iubire, nu îţi iese nimic la faza asta. Să te aştept în următorii 200 de ani?"* E pur şi simplu fenomenală… asta îmi plăcea să cred şi asta încercam să îmi impun. Poate că, totuşi, o femeie are calităţi pentru că o iubeşti…

Capitolul 12

Oamenii se întâlnesc şi se cunosc. Apoi se despart. Se despart pentru că au făcut imprudenţa de a se cunoaşte. Se despart, dar nu se uită.

Totul a fost bine şi frumos până când, într-o dimineaţă, după ce am venit de la ziua celui mai bun prieten al meu, şi după ce am dormit vreo 4 ore, mă trezesc şi văd pe telefon trei mesaje. Îmi spuneau ceva de ploaie şi că sufletul ei este inundat. Nu ştiu ce am făcut cu mesajele, că după ce m-am trezit de-a binelea, nu mai erau. Se pare că le-am şters. Mesajele păreau ciudate. Într-unul din ele îmi spunea că îmi trimisese mail şi că îi pare rău. Mă îmbrac repede. Îmi trecuse şi durerea de cap îngrozitoare pe care o aveam de la cheful de seara trecută şi tot îmi trecuse. Voiam doar să ajung la net şi să citesc mailul. Voiam doar să ştiu ce se întâmplă. Fac rost de o cartelă să o sun, imediat după ce m-am îmbrăcat. O sun de trei ori, dar de fiecare dată îmi închide apelul. Mai târziu îmi spunea că ea crezuse că era Ionuţ şi nu voia să vorbească cu nimeni.

Ajung la net şi citesc mesajul… La subiect scria simplu: Ada…

Am venit de la gară acum... nu pot veni la tine, aş fi vrut, dar nu am avut puterea să urc în tren... a plecat şi odată cu el bucăţi din mine. Am rămas plângând pe peronul acela blestemat. Am minţit când am spus că nu am probleme cu Ionuţ... aşa am considerat eu că fac bine. Nu a fost nici o zi în care să nu fi venit la mine... noapte sau zi intra în cameră... ştiu, trebuia să iau interdicţie... te-am minţit că da... nu pot să le fac asta părinţilor lui... nu am putut… m-au ajutat, poate nu suficient încât acum să fac atâtea lucruri. Şi atunci Ionuţ venea şi mă bătea la cap... m-a secat de tot, sunt o stafie... nu puteam să-i fac faţă, m-am concentrat să trec examenele... Doamne... nu am

vrut să-ţi spun, consideram că nu trebuie să te stresez şi pe tine... şi atunci îţi spuneam că e bine... nu mai ştiu nimic străine... te-am minţit. Sunt multe lucruri pe care le spunea Ionuţ... nu mi-a făcut nimic dar m-a nenorocit acum. Nu mă lăsa în pace... acum totul a luat sfârşit... pentru totdeauna… ajunsesem într-o seara să-l şi bat…nu mă mai recunosc. Ţi-am promis că voi veni şi voi sta două săptămâni... nici asta nu am putut să fac... sunt doar Ada… nimic mai mult. Amândoi vrem totul sau nimic... calea de mijloc era să vin pe bucăţi... vreau să te strâng în braţe totdeauna, altfel... nu ştiu… simt că asta vrei şi tu... nu pot să mă ţin de cuvânt când e vorba de noi... mereu intervine câte ceva care ne face să suferim... asta nu reprezintă `totul` şi atunci rămânem la `nimic`. Asta am simţit şi ieri când am vorbit 15 minute… ca niciodată... plec acasă la mine... să-mi amintesc cum îmi umpleam nările cu petale să simt parfumul până în suflet... să ţin pernele în braţe… să ascult ploaia. Să mă întorc la copilăria mea care e fără păcat... să sufăr şi să plâng, numai că de data asta nu o să treacă vreodată... aş fi vrut să mă cunoşti mai bine... să-ţi spun măcar lucruri splendide din copilărie... nu ştiu de ce nu ai amintiri... nu mai ştiu ce să scriu. Aş fi vrut să-ţi spun multe lucruri face to face... dar ştiu că tu preferi net-ul. Sesizezi că nu mă descurc la explicaţii în alt mod afară de tehnic. Citesc conversaţiile noastre pe care le ştiu deja pe de rost… God, is so much pain! Te iubesc străine... ştiu că aş fi putut învăţa ce înseamnă iubirea veşnică... eu o percep doar să te iubesc fără să stau lângă tine. Aşa nu mi-e teamă că ne vom răni la un moment dat... nu sunt deloc suflet tare. Acum am pierdut… şi am vrut să pierd cred. Până la urmă ai avut dreptate... era prea perfect. Să-ţi spun să ai grijă de tine? Sincer, mi-ar fi plăcut să fac eu lucrul ăsta... nevermind... it hurt deep inside us... păstrez în mine imaginea noastră mereu... asta e tot ce a rămas... de asta mă voi agăţa… nu ştiu când o să mă liniştesc... nu vreau decât să simt că durerea mă ucide... să doară .
Iartă-mă că sunt atât de stângace... ştiu că de la iubire la ură nu e decât un pas… poate l-ai făcut deja..... ştiu că sunt rea... ştiu că sunt... Ada… asta a fost tot... mai mult nu există. Te iubesc. Simţi? Nu o să te uit niciodată.
.....pa străine
ps: cred că mă repet... nu o să te deranjez, nu o să te sun... nu o să-ţi mai trimit mail, lasă-mă să te iubesc fără să cer nimic în schimb…

Pe măsură ce ochii mei parcurgeau ecranul, se făcea din ce în ce mai neclar scrisul. Ochii mei lăcrimau… şi inima mă durea. Mă durea că ştiam că mă iubeşte şi că se simte iubită, dar doreşte să pună capăt. Voia totul sau nimic. Calea de mijloc nu o satisfăcea. Poate că nici pe mine nu mă satisfăcea, dar de fiecare dată am încercat să mă menţin pe linia de plutire. Niciodată nu am vrut să renunţ la tot ceea ce am mai scump şi mai frumos, la dragostea noastră. Îmi spunea de fiecare dată că Ionuţ nu o mai deranjează, că totul e bine şi că ne putem bucura de iubirea noastră. Dar ea îmi ascunsese adevărul pentru că voia să mă protejeze. Mă vedea de fiecare dată cum mă supăram că vine şi o bate la cap, în fiecare noapte, când ea trebuia să înveţe. Mă durea când o vedeam cât poate să suporte, dar în acelaşi timp eram mândru că poate să ducă atât de multe. Eram mândru că în ciuda tuturor lucrurilor rele care ne-au fost date să le trecem, ea se ţinea tare şi era alături de mine. Eram mândru de asta, şi asta mă făcea şi pe mine să o iubesc din ce în ce mai mult şi să fac totul pentru ca relaţia să dureze. Nu o zi, nu două. Nu o lună sau poate un an. Voiam să ţină până la nesfârşit… `till death do us apart…

Îmi ascunsese adevărul şi acum nu mai putea să se urce în tren. Luă biletele şi se duse în gară. Ionuţ a venit după ea. S-au certat pe peron şi i-a spus unele lucruri care au făcut-o să nu se poată urca în tren. A făcut-o să creadă că nu o să o pot ierta că m-a minţit şi că va veni degeaba. După nopţi nedormite şi stres continuu, a cedat. S-a uitat după tren cum pleacă şi, odată cu el, tot ceea ce a fost între noi. Stă pe peron minute în

şir, ascultând cum picurii de ploaie ne spuneau povestea. Vine în cămin şi trimite mail…

Să presupunem un oraş.
In acest oraş să presupunem o casă.
In această casă să presupunem o cameră,
Iar în această cameră să presupunem pe cineva
Stând şi plângând în întuneric
După cineva care tocmai a ieşit şi a stins lumina
Uitând că el este acolo.

Am stat şi am citit mailul, cu lacrimi în ochi, de vreo câteva ori. Stăteam pur şi simplu în faţa calculatorului şi nu ştiam ce să fac. Am încercat să scriu şi eu un mail… tot ce mi-a venit în minte a fost ***"Scriu cu lacrimi de sânge"***… se pare că mi-am amintit de ultima fază a unui serial, *Nikita*, secvenţa în care ea trebui să plece pentru totdeauna şi el îşi scoase cuţitul şi îşi crestă pielea puţin sub pleoape. În scurt timp, Michael parcă plângea cu lacrimi de sânge… 8 februarie 2004…

Nu pot să scriu. Plâng şi inima mea mă doare… aşa cum nu m-a durut niciodată şi aşa cum nu o să mai doară niciodată...
Ţii minte cum ne-am promis să ne iubim veşnic? Ţii minte cum ne ţineam în braţe şi ne juram credinţă veşnică şi că ne vom spune totul? Că vom încerca să meargă, deşi viaţa nu a fost dreaptă cu noi? Ţii minte asta? Poate că ţii minte. De fapt, ştiu sigur că ţii minte, pentru că tu te hrăneşti cu amintirile... e tot ceea ce-ţi trebuie ţie... altceva nu vrei... te închizi într-un colţişor şi rumegi ceea ce odată a fost frumos... eu nu sunt aşa... de ce nu am amintiri? Pentru că eu nu vreau amintiri... ţii minte că ţi-am zis că nu cred în vorbe? Ţii minte când am zis că dacă cineva îmi greşeşte, mă doare-n pulă dacă îşi cere scuze sau nu? Eu vreau fapte... dacă cineva vrea să-mi demonstreze ceva, trebuie să o facă cu fapte, nu vorbe...
Ştii ce urăsc la tine? Acum îmi dau seama! NU AI PUTUT SĂ-MI SPUI ASTA IN FAŢĂ. TU, CARE URAI NETUL şi TOATE... CARE, DACA AVEAI CEVA DE SPUS, O FĂCEAI FACE TO FACE.
Ţi-am încredinţat totul, înţelegi? Ţi-am spus cele mai adânci secrete... şi tu? Şi tu M-AI MINŢIT!!!! Ţi-am oferit ceea la care ţineam cel mai mult... sufletul meu, fiinţa mea...
nu te urăsc... ciudat, nu te pot urî... pentru că te iubesc, şi te iubesc profund astfel încât fiecare sentiment sau emoţie e un rahat ... şi nu-l poate depăşi.....
când am reuşit în sfârşit să ţin la cineva, să-l simt aproape... să simt că am nevoie de cineva în mod deplin şi dureros, m-ai lăsat aici... ştii cum mă simt? Ca un rahat!!! Ca şi cum te-ai folosit de mine pentru a-ţi creea lumea ta şi visele tale şi amintirile şi apoi nu ţi-ar mai fi păsat de nimic...
şi eu care credeam că însemnam totul... şi că vrem totul... şi că vom face tot posibilul să fie bine... doar vorbe ... şi te simţeam lângă mine ... simţeam cum mă iubeşti...
nu o să mai simt niciodată nimic... vezi ce faci din mine? o să te iubesc toată viaţa aşa cum am promis şi nu o să se mai atingă nimeni de mine... adio lume virtuală, adio tot...
nu mai am nevoie de nimic..... poate reuşesc să trec de sesiunea asta şi îngheţ anul... nu mai am nevoie de nimic... asta dacă reuşesc să ajung până în ziua de mâine...
te iubesc... de ce nu mă laşi? de ce alegi ceva ce nu iubeşti şi mă laşi pe mine aici? de ce??????????????
nu mai scriu... urăsc netul, tot ce înseamnă vise şi iubire...
o să te sun... pls lasă-mă să vorbesc cu tine... şi sună-mă... dacă nu pot eu, sau nu ştiu dacă pot să vorbesc mult... sună-mă tu... vreau să vorbesc cu tine... şi trebuie...
pls răspunde la telefon...

Am ieşit şi am cumpărat o cartelă. De fiecare dată când sunam, era telefonul închis. Am stat aşa vreo două ore, încercând la fiecare telefon care îmi ieşea în cale. Mă plimbam prin Braşov, încercând să îmi stăpânesc plânsul. Nu ţin minte pe unde am fost, ştiu doar că mergeam plângând pe stradă, uitând că lumea se uita la mine ca la un ciudat. După vreo două ore l-am sunat pe prietenul meu cel mai bun, Mafi, şi i-am cerut să vină să vorbesc cu el. Când a ajuns, i-am căzut în braţe şi i-am povestit tot. A încercat să mă facă să mă simt mai bine. Eram devastat. Nu voiam nimic, decât să mă arunc în braţele ei şi să îmi spună că totul a fost o greşeală. M-am plimbat cu el vreo câteva ore prin oraş, timp în care am încercat să o tot prind la telefon. Nu a fost posibil. La un moment dat m-am resemnat şi i-am cerut să mă lase, că voiam să fiu singur. Ajung în cameră şi mă întreabă colegii ce am. A trebuit să le spun. Gabi m-a invitat la o ţigară. Nu mai pusesem ţigară în gură de câţiva ani. Şi atunci am vrut să văd cum e. Acum voiam doar să mă amorţesc şi mai mult. Eram ca un letargic, nu mai simţeam nimic, nu mă mai interesa nimic. Voiam doar să fiu singur, să mă pierd în ploaia de lacrimi care îmi invada ochii. Dar am ieşit totuşi la o ţigară. După ce am fumat, m-am simţit parcă mai bine, parcă toate simţurile mele nu mai existau şi eram un zombie care îşi căuta pacea. Aşa că am fumat jumătate de pachet în câteva ore. Am încercat să fac un referat pentru ziua următoare, dar care a ieşit dezastruos. Oricum, am luat nota 8 pe el, aşa că nu mă interesează. Nu voiam să mai fac nici asta, nu voiam decât să mă duc la Iaşi. Dar a doua zi aveam examen…

Ziua a trecut aşa de greu. Mi se pare că a fost cea mai lungă zi din viaţa mea. Din minut în minut încercam să o sun. Voiam doar să vorbesc cu ea, să îi aud glasul, să o aud cum spune că nu mă iubeşte şi apoi să îi dau libertatea de care credea că avea nevoie. Seara am ieşit la o plimbare toată camera. Colegii de cameră m-au scos la un itinerariu de seară. Avea să ne facă bine, având în vedere că ziua următoare aveam examen. Nu îmi păsa, eu voiam doar să ajung la Iaşi, să o văd pe Ada. Nu îmi păsa de examen, de nimic. Pe drum mă întâlnesc cu Mafi şi cu Rusu şi îi luăm şi pe ei. Ajungând în Piaţa Sfatului, am vrut să mai încerc o dată. Am cerut lui Mafi telefonul să o sun, dar a zis că o sună el. A format numărul şi văd ca închide şi îmi spune cu o figură mirată:

- A sunat!!!

Eram fericit, parcă o lume plină de speranţe noi se clădea în sufletul meu.

- Dă-mi mie să sun, am spus eu.

Am luat telefonul şi am format numărul. Într-un final a răspuns.

- Da…, se auzi o voce înceată, joasă, parcă ar fi închis în sine toată suferinţa universului.
- Ada?
- Da, eu sunt…
- Ce faci?
- Bine, răspunde ea, după o pauză de câteva secunde.

Nu puteam să cred ce zicea. Nu se simţea deloc bine. Se auzea în glasul ei, se simţea în sufletul meu.

- De ce ai avut telefonul închis?… de ce nu ai vrut să vorbeşti cu mine?
- Nu am vrut să vorbesc cu nimeni. Am dormit şi m-am plimbat prin oraş, prin ploaie.
- Ada, vreau să vorbim… se poate să vii acum pe net?
- Da… o să vin…
- Bine, ne auzim în maxim o jumătate de ora. Pa.
- Pa…

Eram fericit. Glasul ei părea trist. Nu doar părea, ci era chiar izvorât dintr-o inimă care suferea. Asta mi-a dat încredere să încerc să mi-o apropii, să o fac să se întoarcă la mine. Am ajuns în câteva minute la net. Din nefericire, doar o parte a log-ului din ziua aceea s-a păstrat. Tot ce ştiu şi tot ce merită reţinut este că mi-a zis că mă

iubeşte şi că îi pare rău. Şi că totul o să fie ca la început. Eram fericit… cu toate că se rupsese în mine o lume pe care încercam să o reclădesc din noi promisiuni.

– Mi-ai lipsit mult…

– Me toooooo… am crezut că o să mergi mai departe...

– Ah… să vezi ce bătăiţă iei. Ştii că aveam de gând să îţi trimit pozele înapoi? Şi să şterg orice urmă de la tine?

– De ce? Îţi dai seama că nu le luam…

– Pentru că nu-mi plac amintirile…

– Nici mie.

– Nici bune, nici rele. Nu e nevoie să le iei, ţi le trimiteam… şi voie bună…

– Eu nu am avut curaj nici să intru pe net, nici pe calc. Ştergeam tot.

– Şi încă ceva… dacă nu intrai azi pe net…

– Ascult…

– Sau nu te prindeam la telefon... nu ştiu... încercam mâine să vorbesc cu mama ta să cer numărul de telefon al colegei tale sau al lui Murake şi să vorbesc cu tine sau, dacă nu, să sun la Iaşi.

– Te iubesc!

– Să cer cu căminul şi să le spun să te cheme la telefon şi dacă nu te prindeam... nu veneam la Iaşi. Şi lăsam totul aşa… şi dacă te prindeam şi îmi spuneai că nu vrei să auzi de mine… veneam la Iaşi să te aud cum îmi spui în faţă şi apoi plecam, şi-ţi lăsam pozele… toate...

– Şi aşa sunt leşinată, simt că nu mai pot nici să merg. Am aruncat toate hainele pe pat şi am ascultat Cargo… atât…

– Pune-le la loc în valiză!

– Şi am plâns…

– Eu nu am mâncat nimic azi… doar am fumat şi băut suc…

– Eu cafea şi am scăpat cana…

– Eu am plâns pe stradă şi mergeam şi mă plimbam…

– Te iubesc.

– Of... te iubesc şi eu... mult...

– Pot să trag şi eu o concluzie?

– Zi…

– De ce suntem noi oamenii atât de proşti? Eu aşa mă simt… tare proastă…

– E bine... nu te contrazic şi nici confirm...

– K, mă bucur…

– Pentru că e de datoria ta să mergi mai departe… orice şut în fund e un pas înainte…

– Măcar mi-am curăţat globul ocular… am simţit suferinţa. Aşa e… numai că dimineaţă, "înainte" nu însemna niciunde… nu vedeam nimic…

– Te iubesc... simţi? Te mai îndoieşti de mine?

– Nu mai ştiam nimic… simt acum… simt, nu mă îndoiesc… şi chiar dacă ar fi, o să te întreb.

– Of, cât ai greşit că nu ai venit... aşa am pierdut o zi...

– Dacă nu ţi-am spus de Ionuţ a fost pentru că nu voiam să te mai stresez şi pe tine. Şi aşa era suficient că mă teroriza pe mine…

– Zi care era problema cu Ionuţ.

– Venea în cămin indiferent de oră, ca mă iubeşte, cu flori. A venit odată că sunt nebună, bolnavă psihic, că nu-mi pasă de el, că l-am lăsat ca pe un câine, ca el mă iubeşte, că toata lumea mă iubeşte, că să-l ţin în braţe, ştie că m-a pierdut şi măcar atât, că-şi buşeşte sesiunea. Când vorbeam cu tine, venea şi bocea pe mine, mă ţinea de picioare, că eu de fapt pe el îl iubesc. M-a torturat în fiecare zi, l-am bătut. A venit într-o seara şi Ralu nu era. Cică să mă ţină în braţe. L-am împins… râdea… cică aşa sunt eu, dar de fapt îl iubesc, cum de râd?! După ce a pus a doua oară mâna pe mine, i-am futut o palmă, de aia adevărăciune. Şi i-am dat cu piciorul… am şi o vânătaie acum pe picior… am ajuns pe culmile nervilor… am pus şi mâna pe cuţit… cât pot să mă înjosesc!

– Nu te înjoseşti... e doar uman…

– Am stabilit să vorbesc şi cu el pe messenger… bineînţeles că nu a ţinut… e futerea de obositor… aceleaşi chestii mi le spunea…

– O să uite…

– Nu o să uite… e dus cu pluta… înainte de fiecare examen venea pe capul meu şi bocea… urăsc târâtoarele… se gândea numai la el… nu mă iubeşte… ştiu asta… e doar teatru… e teatru ieftin… că nu are nici casă?… fuck… are şi mamă şi tată care îi scot ochii că am plecat… nu am ce să-i fac… că-l tratez ca pe un câine… multe... m-a obosit… ziua spunea că mă lasă în pace, la unu noaptea se prezenta la uşă. Nu puteam să nu-i dau drumul pentru că bătea la nesfârşit şi Ralu are examen. M-am dus şi în Păcurari într-o seară să învăţ… aha, spunea că mă urmăreşte cineva când vin la net, că tu o să mă duci în Spania la produs, că cineva o să-mi facă rău… e stupid…

– God!!!

– Nu vrei să ştii prin ce am trecut…

– Ba da. Vreau!

– Că mă visează moartă, că tu o să mă obligi la prostituţie… o să ştii la Braşov…

– Mamă, aşa de prost gândeşte?

– Aşa… e inutil să scriu…

– O să vorbim multe…

– Multe…

– Că avem timp… sunt multe de povestit…

– Voiam să spun “mulţumesc”.

– Pentru?

– Că ne-ai salvat…

– Am fost amândoi...

– Nu ştiu dacă eu aş fi îndrăznit…

– Şi de vină şi cu soluţia…

– K…

– Suntem o echipă…

– Te iubesc!

– Întotdeauna…

– A great team… eu mai puţin fizic, dar compensezi tu…

– Reao!…

Oare dragostea există? Nu e ea oare o alchimie, o combinaţie chimică între două tipuri de feromoni? Oare nu e o idee? Omul, voind să dea un nume plăcerilor sale carnale, le-a contopit în DRAGOSTE. E o invenţie. E doar un nume. Iubeşti? Ia mai gândeşte-te. Oare ceea ce simţi nu e o atracţie profundă pentru o persoană? Există sex fără dragoste? Există dragoste fără sex? Înainte nu exista sex fără dragoste. Adulterul se făcea din dragoste. Sau cel puţin aşa se chema scuza. Astăzi, la ce mai e nevoie de noţiunea asta? Cine mai are

nevoie de ea? Care e rostul ei? Trăim într-o societate în care totul se rezumă la plăcere, la dorinţă. Dragostea nu mai e necesară. Încă mai vedem că se spune că sexul completează dragostea. Ha ha... cine mai crede asta? Oare sexul nu e iubire? Oare nu sunt noţiuni care, poate că odată au fost complementare, dar astăzi aproape că se exclud? Oare există iubire? Eu nu ştiu. Eu nu am simţit-o. Nu se mai simte. Am devenit pragmatici, am devenit animale. Ne apropiem din ce în ce mai mult de ceea ce urâm cel mai mult. Raţiune, sentiment şi voinţă. Iată ce ne deosebeşte de animale. Sau ne deosebea la un moment dat pe scara evoluţiei. Evoluţie? Nici de asta nu sunt sigur. Nu mai suntem siguri de nimic. Raţiune? Cine mai gândeşte? Sentiment? Care mai simte? Voinţă? Ha ha... ne lăsăm conduşi. Suntem nişte zombie care doar apar şi dispar. Nişte actori pe scenă ce-şi spun replica şi pleacă, vorba cântecului. Oare avem vreun rost, vreo funcţie, vreo menire? De ce trăim? De ce murim? Viaţa e o pregătire pentru moarte. Trăim ca să putem muri. Şi fiecare moare când e pregătit. Trăieşte atât timp cât trebuie să înveţe să moară. Oare asta e omenirea? Dar se mai întreabă cineva de scop? O mulţime de întrebări. Dar pe care nu şi le pune nimeni. Poate pentru că ne e teamă de răspuns. Poate pentru că o să ne fie frică de ceea ce vom descoperi despre noi, despre ceea ce putem face. Suntem nişte animale... ne înmulţim şi murim. Ne autodistrugem. Pentru că suntem conştienţi că nu meritǎm să trăim, că nu meritǎm să fim superiori, că nu meritǎm să fim oameni. Nu mai sunt valori, nu mai sunt norme, nu mai sunt credinţe. Nu mai e nimic. Nu mai sunt oameni. Şi totuşi am rămas noi, cei care încă ne mai întrebăm. Dar oare câţi suntem şi oare cât vom mai rezista? Omul s-a născut, a fost creat, a fost un accident? Nu contează. A evoluat, a învăţat, dar acum ştie prea multe şi se duce în jos. La punctul de unde a plecat. E o lege a naturii. Şi ea are întotdeauna dreptate.

A fost prima probă de foc pe care relaţia noastră trebuia să o experimenteze. Şi mă bucur că a fost trecută cu bine. Când am auzit că vrea să îmi mulţumească că am salvat-o, am ştiut că gestul meu a contat şi a însemnat ceva pentru ea. Că a însemnat ceva pentru noi. A însemnat totul. Am stat ziua aceea şi m-am gândit dacă merită să salvez totul. Am avut timpul necesar, în lungile peregrinări, să mă gândesc, să-mi amintesc prin ce am trecut fiecare. Îmi aduceam aminte de nopţile de dragoste, de orele de pe Tâmpa, de faţa pe care a făcut-o când eram pe marginea terasei, de noaptea din Predeal, de noaptea când m-am trezit şi am văzut-o privindu-mă şi încercând să mă fure pentru eternitate. Îmi aminteam de nopţi în care îmi trimitea mesaje de genul: *"Ştii cât de dor îmi e de tine? Ştii cât de crâncene sunt nopţile? Pot să te strâng în braţe? Te iubeeeeeeeesc….!", "Te iubesc străine. E din nou noapte şi amintirile par reale. Need you so much. Hold me, can you? Tonight and forever? Pup."*, *"Ascult Cargo, adorm pe piesa asta şi cu absenţa ta în braţe. Te sărut în minte de noapte bună. Te simt iubire."*, nopţi în care îmi spunea "*Am crezut că va fi simplu să anulez distanţa dintre noi, dar nu e… VREAU LA TINE! ACUM! Să mă ţii în braţe până la capăt. Te iubesc străine! Pupici peste tot."* sau "*Vleau la tine. Aici ninge şi fulgii nu-şi găsesc locul niciunde. E sinistru. E doar vântul care nu se mai opreşte"* sau *"Treci prin parc şi poate mă găseşti pe banca noastră. Dacă nu, caută-mă lângă tine. O să fiu acolo sigur. Te iubesc. Muahh."*, seri în care îmi scria *"Te caut chiar şi acolo unde ştiu că nu te-aş putea găsi vreodată. Cumplită aşteptare sfredelind întrebări în absenţa ta."*, *"Mă împrăştii şi mă adun în fiecare clipă care trece fără tine… încerc să mă obişnuiesc cu absenţa ta, dar e atât de greu"*, *"Când îţi spun că mă simt singură, e pentru că tu nu eşti lângă mine, nu mă simt singură pentru că nu e cineva. Te pupici iubi"*. Au fost zile în care îşi dorea ca prin mesajele ei să o simt cât mai aproape *"A fost o seară plină. Dacă te plimbi pe străzi, prin parcuri sau pe alei, admiră de două ori frumuseţea sau bestialitatea. Te iubesc străine"*, *"Ascult Ploaia şi simt că mor dacă nu eşti aici în următoarele clipe. Am obosit să strâng perna în braţe. Vreau la tine mami, de ce nu eşti aici? Te iubesc!"*, *"Cerul mai plânge. În seara asta o să stau cu coatele pe calorifer şi cu nasul lipit de fereastră până dimineaţă. E frumos afară şi întuneric în mine. Să nu mă uiţi străine"*. De fiecare dată când se simţea singură sau când ceva nu mergea bine, mă numea *"străine"*. Aşa ştiam că avea probleme. Fiind un *"străin"*, nu mă cunoştea nimeni, eram doar al ei, în lumea ei, şi nu mă putea lua nimeni de lângă ea. Gândindu-mă la mesajele

acestea, la tot ceea ce a fost între noi, la tot ceea ce inima simţea, nu aveam puterea să pun punct la tot ce a fost, chiar dacă ţinuse doar trei luni. Au fost intense şi m-au făcut fericit. Aşa că nu puteam renunţa aşa uşor. *"Să ceri de la viaţă imposibilul, pentru că posibilul este întotdeauna limitat"*, spunea cineva odată…

In 1 februarie 2004 îmi trimite un mesaj despre care nu am avut niciodată curajul să o întreb ce înseamnă. Poate va voi din proprie iniţiativă să mi-l explice odată. Odată cu teoria ei despre soare şi stele. *"Sunt o umbră, rezultat al cuiva mult mai puternic decât mine, care-şi testează imaginaţia în cel mai diabolic mod cu putinţă pe cobaiul definit de fiinţa mea. Aşa mă simt."*

In seara zilei când ne-am împăcat îmi trimite un mesaj *"Tare prostuţă sunt! Cum puii mei am putut să mă uit la tren cum pleacă? Şi am mai stat şi o oră după. God, ce uşor se poate pierde totul. Te iubesc străine! Muah!"*. Într-adevăr… ce uşor se poate pierde totul… cât de uşor… şi cât trebuie să lupţi să menţii totul pe linia de plutire. Dar nu e aşa că merită efortul? Sau te amăgeşti mereu crezând că trăieşti într-o viaţă pe care o crezi cea mai bună din vieţile posibile? Încercăm cu toţii să ne uităm mereu în urmă şi să învăţăm din greşelile noastre. Încercăm să ne facem o conduită şi să încercăm să fim fericiţi. Dar cu ce preţ? Fericirea altora? Cu riscul de a pierde din fericirea copilului din noi? Ne-am întrebat vreodată dacă am avea posibilitatea de a repara ceva din trecutul nostru, ce am face? Ne-am întoarce în trecut sau am trăi în continuare împăcaţi cu propriile noastre neajunsuri şi am încerca să ne desăvârşim imperfecţiunea?

Ochii mi se scurg pe tastatură... E aproape dimineaţă… dar am vrut să închei un anumit şir al gândirii mele şi să termin o parte din această poveste de dragoste. Îmi aduc aminte de o carte care se numea *"Cea mai frumoasă poveste de dragoste"*. Fiecare poveste de dragoste aduce cu sine ceva nou şi devine, la rândul ei, cea mai frumoasă. Măcar pentru eternitate, această poveste să devină pentru mine şi Ada cea mai frumoasă poveste de dragoste a vieţii noastre. O seara bună, cititorule, pe măsura viselor tale.

Capitolul 13

Uneori, când lacrimile sunt mai amare ca ceaiul de pelin, când suspinele dor atât de rău încât simţi că îţi sparg pieptul, când amintirile sunt coşmar şi iad, când a respira e o povară, când a iubi nu mai ştii, nu poţi decât să te dai bătut, să renunţi înainte de a fi înfrânt de tot.

Nimic nu se compară cu un duş fierbinte după ce ai fost la o partidă de jogging seara, acompaniat de lumini ce se aprind pretutindeni în jurul tau. Vezi în jurul tău perechi şi suflete singure, ce se mişcă în ritmul lor propriu, în timp ce treci pe lângă ele cu puterea unui vis într-o noapte călduroasă. Nu te bagă nimeni în seamă, fiecare are propria lui viaţă, fiecare se uită în faţă, fără să se gândească dacă cei din jur mai contează sau dacă trebuie să le ofere măcar cea mai infimă importanţă. Ai trecut pe lângă ei fără importanţă… o altă faţă în mulţime… de ce ai conta tocmai tu? De ce ai fi tu cel pe care trebuie să îşi arunce privirea? Oare mai contează ceva? Te uiţi în spate şi îi vezi aceiaşi, cu aceleaşi vise sfărâmate, cu aceleaşi iluzii deşertate poate cândva în poala cuiva. Poate cu acelaşi suflet sfărâmat şi împrăştiat în atâtea mii de locuri că ţi-ar fi frică să te gândeşti. Şi totuşi, încă mai au puterea să culeagă o frunză din copac, încă mai au puterea să simtă o mână pe umărul lor.

Eşti mereu acelaşi. Cum spunea Victor Hugo odată, *"Eşti de marmură şi în acelaşi timp de carne. / Crezând că eşti un înger, eşti uneori un monstru. / Dar orişice ai face, eşti totdeauna om."* De ce câteodată simţi că te-ai schimbat în aşa fel încât îţi este ruşine să te uiţi în oglindă? Bagi capul în chiuvetă, simţi cum apa rece îţi inundă faţa şi apoi te ridici. Te uiţi în faţă şi petreci câteva minute bune privindu-ţi reflexia în oglindă. Parcă nu e al tău. Parcă ce se oglindeşte acolo e contrar sentimentului pe care l-a avut Narcis. Parcă ai vrea să spargi oglinda pentru că deformează impresia despre

persoana ta. EA minte, nu TU! Ea e cea care încearcă să te înşele, nu propria ta conştiinţă de sine. Te simţi gol pe dinăuntru şi nu mai contează prin ce spelunci ai fost aseară sau cu cine ai făcut sex seara trecută. Ai devenit un animal care îşi caută plăcerea proprie şi nu se dă înapoi de la nimic. Poate de la propriile principii… sau poate încearcă să renege tot ceea ce a fost pentru că avea nevoie de o schimbare, avea nevoie să simtă cum e să fii de partea cealaltă: să nu mai fie "mister nice guy", să nu mai fie naiv şi romantic, când se uită la o femeie să nu mai vadă ochii sau buzele, ci sânii şi fundul… să le privească ca pure obiecte sexuale, nimic mai mult. În fond, ce e rău în asta? Nu e şi asta o stare de a fi? De ce să stai cu gândul la două buze cu gust de ciocolată toată viaţa? Două buze cu gust de ciocolată pe care le-ai gustat pentru prima oară într-o gară. De ce să stai mereu cu gândul la clipe ce au trecut pe lângă tine ca un alergător de jogging, în timp ce tu mergeai agale cu sufletul gol. Stai şi te uiţi după el cum trece repede, cum îţi aruncă o privire pe spate, poate cu puţină mândrie, poate cu puţină măreţie, poate o privire obosită sau plictisită. Stai şi te gândeşti că poate va mai trece pe lângă tine odată, asta dacă vei merge destul de încet. Şi apoi nu te mai gândeşti la asta… Până ce auzi un strigăt de lebădă.

A doua zi era în Braşov. Nu puteam să o aştept în gară. Aveam examen în ziua aceea la jumătate de oră după ce trenul sosea în gară. Şi trebuia să fiu acolo să prind un loc strategic, pentru că de asta depindea reuşita mea la examen, având în vedere că în ziua precedentă nu putusem să învăţ deloc. Aşteptam cu răsuflarea tăiată să vină ora 13:30, să ştiu că a pus piciorul pe peronul Braşovului. Altceva nu mai conta. Ajung la şcoală, cu ochii fix pe ceasul ce parcă stătea în loc. Limbile ceasului parcă nu se mişcau deloc şi asta mă ducea la disperare. Făceam ture prin faţa sălii de examen şi nu ştiam ce să fac să nu mai fiu aşa. În sfârşit veni ora 13:45, timpul când trebuia să o sun să ne întâlnim. Ridic receptorul şi formez numărul: 074…

- Alo, Ada? Unde eşti?
- Sunt în corpul P. Tu unde eşti?
- In corpul P? Sunt şi eu tot aici. Hai că vin să te iau. Te iubesc.
- Bine. Te aştept iubire.

Închid telefonul şi urc în fugă câteva trepte. Apoi îmi dau seama că e cam mare corpul P şi nu am întrebat unde se află cu exactitate. Aşa că o iau în jos şi apelez iar. Îmi răspunde:

- Da?
- Ada, unde eşti? La etaj sau la parter?
- Iubire, acum cobor scările şi ajung la parter.
- Bine, hai că te aştept.

Dau colţul şi fac câţiva paşi, când o văd în faţa mea cum vine spre mine. Alergăm unul spre altul şi ne îmbrăţişăm. Stau câteva secunde cu capul pe umărul ei, încercând să îmi umplu nările de aroma ce o răspândeşte corpul ei, aroma care seară de seară îmi inunda imaginaţia, aşa cum ea îşi înfunda nările cu petale de flori, când era copilă, pentru a simţi mai adâncă plăcerea pură a parfumului unei flori. Îmi era dor de ea. Atât de dor, încât nu conta că în câteva minute eu aveam examen la câteva etaje mai sus. Conta doar ea. Intr-un târziu îi spun:

- Hai să mergem sus. O să înceapă examenul.
- Bine, răspunse ea.

O iau de mână şi urcăm scările. Peste puţin timp eram în faţa sălii de examen şi încercam să fructificăm ultimele secunde ţinându-ne în braţe şi sărutându-ne. Când a intrat profesorul în sală, îmi spuse:

- Baftă iubire. Să faci bine. Te aştept aici.
- Te iubesc. Mersi mult că ai venit. Am plecat. Ne vedem mai târziu iubire.
- Baftă iubire.

Intru în sala de examen încrezător. Aveam atâta încredere în mine! Nu se putea să nu iau examenul, şi cu nota mare. Aşa că mi-am luat locul şi am primit subiectele. Ajutat de nişte fiţuici primite de la o colegă, cu ce mai ştiam eu şi cu am mai prins de pe ici pe colo, am reuşit să iau un binemeritat 8. Ies din examen şi o găsesc pe hol, lângă uşă, fumând o ţigară. O iau în braţe şi o sărut. Mă întrebă ce am făcut şi i-am răspuns că bine, şi apoi plecăm spre cămin. Au urmat alte câteva zile superbe.

Trebui din nou să plece. Avea de rezolvat ceva. Mi-a promis că se va întoarce în câteva zile. Am urcat-o la tren şi am privit-o cum pleacă pentru a doua oară din viaţa mea. Mă uitam iar la tren cum se duce. Am luat aparatul foto cu mine şi i-am făcut câteva poze pe peron, în tren, în uşa vagonului. Mă uit în momentul ăsta la poze şi încerc să îi dau viaţă pentru câteva clipe. În pantaloni gri şi o bluză albă, stătea în uşa vagonului cu mâinile în buzunar. Încerca să-mi spună ceva. Atunci i-am făcut poza. Un click şi s-a întipărit pentru veşnicie într-unul din sertarele memoriei mele. Începuse să picure uşurel. Trenul se îndepărta şi picurii veneau din ce în ce mai mari. Un singur om pe peron, zăpada făcută straturi lângă băncuţe, ea cu capul aplecat pe uşa vagonului se uita în zare. Ce vedea acolo? De ce nu se uită înapoi? Se mai uită câteva secunde la mine, apoi mai privi o dată în zare şi închise uşa vagonului. Rămân singur pe peron, în aceeaşi companie neînsufleţită: trenuri ce ţiuie când trec pe lângă mine… numai că acum sunt singur… singur şi trist într-o lume nebuna, nebuna de tot… aşa cum sună un vers de la B.U.G. Mafia. Nu că mi-ar plăcea în mod special această formaţie, dar piesa asta recent apărută parcă are ceva special… şi te-ai dus dulce minune…

Ziua Îndrăgostiţilor m-a prins din nou singur. Ea era pe la Iaşi încercând să-şi rezolve nişte treburi. Nu ştiu care erau ele, nu ştiu dacă mi-a spus sau dacă am întrebat vreodată. Tot ce ştiam era că nu era cu mine, că nu o puteam strânge în braţe. Nu am pus niciodată mare preţ pe sărbători. Dacă voiai, făceai din fiecare zi o sărbătoare. Nu eram adeptul convenţiilor, nu mă puteam încadra în tipare. Dar parcă voiam ca ziua aceea să fim amândoi. Aşa că am început să scriu.

Era o chestie în site-urile de felicitări... o imagine face cât o mie de cuvinte... eu acum sper doar că ale mele câteva cuvinte să facă cât imaginea mea proiectată pe sufletul tău, să facă să mă aducă aproape de tine şi să nu îmi simţi lipsa în aceste clipe...

e Valentine`s... da... până acum nu am petrecut nici un Valentine`s Day împreuna cu cineva... de fiecare data eram singur... nu ştiu cum se făcea... acum aş fi vrut să fie altfel... aş fi vrut multe să fie altfel, aş fi vrut să fac multe cu tine, ceea ce nu am făcut cu nimeni altcineva... unele s-au putut, altele nu... avem eternitatea de partea noastră şi asta îmi dă elan să continui să sper că totul va fi bine...

nu îţi fac declaraţii de dragoste... nu îmi plac... chiar dacă la un moment dat aveam pagini pline de chestii de astea... mailul acesta, prin natura lui este o declaraţie de dragoste...

nu ştiu... înainte îmi găseam cuvintele şi mă descurcam mai bine când nu eram face to face... acum e exact invers... nu pot spune nimic dacă nu te văd în faţa mea, dacă nu te pot atinge, dacă nu mă pot uita în ochii tăi când îţi vorbesc... şi mă disperă asta... aşa că scot o fotografie şi încerc să îţi vorbesc…

trebuia să fie un mail vesel şi optimist... aşa şi este... totul va fi bine... trăim ca să cuprindem totul şi să ne pierdem într-o clipă... la noi nu există clipa... e doar o mare şi lungă eternitate care va dura până când moartea va ucide..... pe mine... pe tine... iubirea noastră...

te iubesc Ada şi vreau să simţi asta şi să crezi că ai găsit iubirea veşnică... pentru că eu cred asta... dar nu e de ajuns... cum era? să adormi când eu închid ochii? să îmi curgă mie lacrimile când tu plângi? aşa vom fi mereu... always and forever... te iubesc..... te aştept Ada... o veşnicie plus o secundă..... apoi adorm şi nu mă mai trezesc... te iubesc...

Stau şi mă gândesc dacă noi putem conştientiza vreodată importanţa vreunui aspect al vieţii noastre sau al unui lucru pe care îl deţinem. Dacă putem aprecia atingerea unei mâini, privirea unei femei frumoase pe care ai întrezărit-o în timp ce te duceai să îţi iei prietena din faţa magazinului nu-ştiu-care, o strângere de mână, o pagină de caiet scrisă cu gândurile tale, o scrisoare trimisă de cineva drag sau cuiva drag. Mă gândesc acum la ceva ce m-a afectat zilele trecute. Un foarte bun prieten din cămin avea o iubită de 9 luni. Ciudat a fost că în urma cu vreo lună, eu şi Redu am văzut-o sărutându-se pe stradă cu un tip, altul decât Azeru (prietenul ei). Am aflat apoi că cel cu care se săruta era prietenul cel mai bun al lui Azeru. Evident, relaţia lor nu mai mergea aşa de bine. După tentative eşuate în relaţia lor, am fost desemnat să îi spun totul în faţă. M-am simţit super naşpa. Să fii tu cel care dă o veste proastă, să fii tu cel asupra căruia cade toată răspunderea unei fapte. În acelaşi timp, am simţit o uşurare, pentru că nu trebuia să mai dau ochii cu el, să îl aud cum spune că ştie sigur că Lumi nu îl înşeală. Nu puteam face nimic, era prietenul meu, dar şi ea era prietena mea. Şi nu aveam dreptul să mă bag. Dar căzând de comun acord, s-a dovedit ca aşa era mai bine.

Mă gândesc: de ce într-o relaţie cel înşelat este ultimul care află? De ce toţi din jurul lui ştiu de asta, de ce se pot uita cum ei se sărută fericiţi sau poate aparent fericiţi, în timp ce, în sinea lor, se gândesc la cât de prost poate fi cel înşelat. De ce nu are nimeni curajul să vorbească? Şi de ce trebuie neapărat lumea să înşele? De ce nu spui pur şi simplu "pa" şi începi o altă relaţie? De ce trebuie neapărat să fie un triunghi sau cine ştie ce altă figură geometrică? Poate pentru că omul nu e perfect, şi luând de la fiecare câte ceva îţi împlineşti idealul de perfecţiune? Sau poate că încă simţim nevoia de siguranţă şi vrem ca atunci când o relaţie se termină, să avem în braţele cui cădea? Sau poate că devenim iar animale, că suntem iar în stadiul în care sexul este doar o metodă de a îţi satisface anumite pofte într-un fel sau altul? Dar dacă stau să mă gândesc bine, nici cu animalele nu ne mai asemănăm. Ne-au devenit superioare: ele nu ucid din plăcere, ci pentru mâncare, pe când oamenii o fac cu tot atâta dezinvoltură; sexul este un mijloc de perpetuare a speciei, pe când oamenii îl practică ca filozofie de viaţă; în stadiul de animal mai ştii încă ce e acela instinct, mândrie, ajutor, altruism, grup, pe când omul treptat uita că trăieşte într-o societate.

Cât de ciudat e făcut omul: foarte puternic, şi totuşi orice nimic îl doboară.
– Kierkegaard –

Da… evident că nu putem aprecia ceva la adevărata valoare decât atunci când am pierdut acel lucru. De-abia atunci începem să ne punem întrebări, de-abia atunci începem să ne dăm seama cum este să te trezeşti la un moment dat gol şi departe de tot, când ştiai că în urmă cu câteva clipe aveai totul. Oare înţelegem faptul că dacă vrem să păstrăm ceva lângă noi trebuie să ne dovedim vrednici de el? Că trebuie să luptăm şi să arătăm că suntem cea mai bună dintre posibilităţi? Sau ne mulţumim doar să ne etalăm numele alături de el şi restul nu ne mai interesează? Suntem oameni, spunem. Fiinţe superioare, capabile de a ne face propriul destin şi de a ne conduce viaţa după principii proprii şi aspiraţii comune. Dar oare ce înseamnă asta? Suntem sau nu centrul pământului? Trăim sau nu în cea mai bună din lumile posibile? Am murit sau încă mai stânjenim cu prezenţa noastră atâtea şi atâtea spectre asemănătoare? Raţiune, sentiment şi voinţă… le avem sau nu? Ştim ce sunt sau nu ne interesează? Fiecare dintre noi suntem un răspuns la aceste întrebări. Şi numai fiecare dintre noi putem să îl descifrăm.

Mi-am adus aminte de ce a trebuit să plece. A început şcoala mai devreme şi trebuia să se prezinte cu o parte din proiect. Era vacanţă, şi eu speram să petrecem cel puţin două săptămâni împreună. Dar fericirea noastră iar a durat doar câteva zile. Eram singuri în camera de cămin şi făceam dragoste, vorbeam, ieşeam prin oraş, şi iar făceam dragoste. Ne devoram unul pe altul ca şi cum am fi fost asaltaţi de o plăcere macabră să

ne vedem epuizaţi unul lângă altul. Ne ţineam în braţe, stăteam goi în cameră şi vorbeam. Nu ne păsa de nimic. Nu ne păsa de absolut nimic, în afară de propria noastră persoană şi de iubirea noastră.

Stând pe peron, am avut sentimentul că ceva s-a rupt. O vedeam cum se uita în depărtare, cum se agăţa de mine, cum nu ştie ce să zică sau ce să facă. Ar fi vrut poate să se arunce în braţele mele şi să lase trenul să plece. Sau ar fi vrut să se rupă cu totul de mine şi să lase totul în urmă. Sau poate ar fi vrut să se împartă în două: o parte să plece la Iaşi pentru a-şi termina studiile, iar restul să rămână cu mine pentru eternitate. Sau poate că nu se gândea la nimic… poate că lua totul aşa cum venea şi nu se gândea deloc la ziua de mâine.

Mi-e greu acum să mă gândesc la toate astea. Sunt undeva la ceva depărtare în timp şi amintirea unor suferinţe vechi îmi îngreunează ochii. Nici o problemă, iar m-a apucat ora patru dimineaţa încercând să termin o idee. O să dorm eu şi altădată. Mâine o să îmi caut de serviciu. Am nevoie să îmi ocup timpul. Doare prea tare. Doare să răscolesc acum printre ruine şi să încerc să reconstruiesc templul maiestuos care la un moment dat se ridica până la înălţimea fericirii. E greu acum şi sufletul îmi plânge să îmi amintesc de vorbe… şi de întâmplări… şi de chipuri… şi de iubire. Pentru că doare tare. Dar o să continui, vreau să termin povestea, vreau să afli exact ce a fost şi ce a fost în sufletul meu, pentru că ţi-am promis-o de la început. Şi poate că da, sunt masochist. Îmi place să mă doară. Aşa simt că trăiesc… aşa simt că mai am încă o inimă care îşi face simţită prezenţa, chiar dacă suflul ei este abia perceptibil. Poate că totuşi este mai bine să mă culc şi să încerc să îmi clădesc visul pe o iluzie. Poate că e mai bine… da… poate că e bine…

Capitolul 14

Orice ACUM devine cândva ODINIOARĂ. Banal adevăr, dar plăcut formulat. Odinioară, când au fost aşezate pentru prima oară pe hârtie aceste istorisiri, constituind vreme de zile şi săptămâni unicul acum, ele se întorceau la un odinioară şi mai vechi, captând trecutul întreg şi prezentul de atunci; un prezent, martor al însemnării acestor trăiri, devenit de mult la rându-i trecut. Căci orice ODINIOARĂ redevine cândva ACUM, dar e prea tânăr studentul pentru a descoperi şi acest revers temporal. Azi, istoriile de atunci sunt menite iarăşi să devină acum. Destinate unui ACUM pentru care între timp s-au transformat în istorie. – Gertrud Gregor –

In memoriam

Azi plec acasă... în câteva ore îmi iau rămas bun de la Braşov... amintiri plăcute, neplăcute, clipe de vis, speranţe şi păreri de rău... toate vor trece pe lângă mine şi le voi privi cum se topesc în nefiinţă... când am păşit în lumea asta nu am avut de ales... ieşirea mea din lumea asta va depinde de alţii... dar ceea ce pot face este să fac din clipa prezentă cea mai bună cu putinţă... am învăţat să pierd, Ada... am învăţat să pierd cu capul sus... am învăţat ca atunci când mi se dă un şut în fund, să mă ridic de jos şi să merg mai departe... cu privirea mai tristă şi sufletul mai dărâmat, dar voi continua să merg... să trăieşti ca şi cum nu ai iubit niciodată..... mari şi frumoase cuvinte... o să încerc să le pun în aplicare...

O să termin romanul... o să vin la facultate şi o să mi-o termin… mă las de vas şi de tot... am hotărât sa-mi urmez visul... să fiu profesor, să ştiu că pot învăţa pe cineva din experienţa mea... şi poate lumea va fi mai bună... sunt visător, da... dar ştiu că pot face ceva... chiar dacă diferenţa o voi simţi doar eu...

Mersi de urări... nu o să-ţi dau mesaj pentru că am promis că nu mai fac asta... şi nu pot... adică nu vreau să-mi încalc promisiunea... nu vreau să pice mesajul meu într-un moment inoportun... aveţi viaţa voastră... nu vreau să v-o încurc mai mult decât o

aveţi... poate o să citeşti mailul ăsta vreodată... poate într-un târziu, când eu voi fi fost departe, şi când, poate, inima mea va mai zâmbi pentru o ultimă oară...
Să fii iubită... să fii fericita... şi să nu te mai doară tristeţea din cuvintele mele... nu ***se merită****... sau poate* ***nu merită*** *efortul... nu ştiu... şi nici nu mai contează... o să fiu acasă... o să fiu doar eu cu amintiri şi cu frânturi de vise...*
Să fii iubită Ada… poate cineva, vreodată, te va merita... la revedere străine... cu toate că doare...

Ultimele cuvinte din Braşov. În net la Yugin, unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, venit să îmi iau rămas bun de la el, am scris ultimele cuvinte către Ada cu câteva ore înainte de a pleca pentru o lungă perioadă de timp din Braşov. Aveam nevoie să uit pentru o perioadă acei patru pereţi ai căminului între care s-au petrecut atât de multe. Aveam nevoie de o evadare, evadare ce numai reîntorcându-mă în universul fără de griji al casei o puteam găsi. Acasă… aveam nevoie de asta.

Stau pe peron. Cu sora mea pe de o parte, cu Mafi şi cu Feri pe de altă parte, sunt prins la mijloc.

- Nu vreau să plec! Nu vreau să mai evadez! Mă simt bine aşa!!!

Nu puteam să nu mă gândesc la ce a însemnat anul trecut pentru fiinţa mea, pentru inima mea. Se anunţă trenul. În câteva minute o maşinărie de fiare avea să mă ia cu totul de acolo, din lumea aia. Oare să pun sau nu piciorul în ea? Avea să mă mai aducă înapoi data viitoare?

Îi îmbrăţişez pe Mafi şi pe Feri, îmi iau rămas bun de la ei, şi pun piciorul pe scara maşinăriei de fier. Un şuierat puternic se aude, semn că în câteva secunde trenul va porni către o destinaţie anume. În timp ce maşinăria gigantică îşi sporea viteza, mă uitam înapoi de pe scara vagonului. Se depărta totul de mine: prieteni ce au fost cu mine ani de zile, amintiri ce le vedeam în fiecare zi în faţa ochilor, chipuri ce începeau să se şteargă. Parcă intram într-o încăpere unde mi se cerea să las totul în urmă, la uşă, şi abia apoi puteam să păşesc pragul. Aplecat peste bara de fier ce despărţea uşa în două, ridic mâna în dreptul inimii. O greutate mă apăsa amarnic în locul acela. Închid ochii şi strâng cu putere bara de fier în mâini.

- Fie ce-o fi… Mă voi întoarce, Braşov… mă voi întoarce…

Şi închid uşa vagonului, care produce un zgomot trist…

> *Tot ceea ce se opune iubirii o garantează şi o face să trăiască veşnic în inimile lor pentru a o slăvi la nesfârşit în clipa obstacolului absolut, adică în clipă morţii.*

Ajuns acasă, încercam să-mi aduc aminte de timpul copilăriei mele. Încercam să îmi aduc aminte de vârsta frumoasă în care preocuparea principală era jocul. Zadarnic! Ceva în mine murise de ceva timp. Ceva în mine se rupsese când am auzit pentru prima oară: "Adio străine!". Şi ceea ce s-a nimicit în momentul acela a fost puterea de a mai visa, de a mai spera, de a mai zâmbi. Puterea de a fi din nou copil.

Mă uit acum la fratele meu, în timp ce scriu aceste cuvinte, şi îl văd cum se gudură pe lângă mine să îl las să se joace pe calculator. Încearcă să se suie pe mine, în braţele mele, dar îi îndepărtez picioarele.

- Nu astăzi… poate niciodată…

Bineînţeles că nu înţelege ceea ce am zis. Nici nu are cum. Nici eu nu ştiu de ce am spus asta. Au ieşit pur şi simplu din gura mea. Îi spun să iasă afară şi să mă lase în pace că am treabă. Se uită câteva clipe la mine apoi iese afară. Mi-era milă de el. Sau poate nu era milă… nu ştiu dacă era ceva... simţeam ceva… îl nedreptăţisem.

Îmi aduc aminte cum la un moment dat a luat locul pernei pe care o ţineam în braţe. În momentele în care mă certam cu Ada, stăteam toată ziua şi mă uitam la televizor… încercam să mă calmez şi să cred ca va fi bine. Numai că, la un moment dat, am prins videoclipul la piesa "Ploaia" a lui Cargo. Ascultam versurile şi simţeam cum

ochii mi se împăienjenesc şi cum lacrimi încep să curgă. În câteva secunde plângeam de-a binelea, cu sughiţuri. Ascultam piesa şi îmi aduceam aminte cum o ţineam în braţe şi cum îmi spunea să nu îi mai dau drumul. Plângeam şi sufletul mi se rupea în mii de bucăţele. Eram singur în cameră, dar în câteva momente intră fratele meu cel mic pe uşă şi mă văzu ca plâng, cu perna în braţe.

- De ce plângi Marius?
- Nu plâng Chelule. Nu plâng…

Aşa îi spuneam de când era mic, de când l-am văzut pentru prima oară tuns chel.

- Ba da… lasă… că ştiu că plângi…

Veni şi se cuibări în braţele mele şi stătu acolo până ce se termină piesa. Nu scoase nici un cuvânt. Stătea în braţele mele, nemişcat, şi ofta din când în când. Când se termină melodia, se puse în mijlocul camerei şi începu să se joace cu jucăriile. Construia un robot. Îl invidiez. Îi invidiez pe ei, copiii. Pot trece foarte uşor de la o stare la alta. Nu pot fi supăraţi prea mult timp. Îi certi, îi baţi, dar după câteva minute se poartă cu tine ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. În momentele astea, aş fi vrut să mă fi simţit la fel. Aş fi vrut să mă fi simţit şi eu gata să o iau de la capăt, cu toate că nu am obţinut ceea ce am vrut. Dar nu se putea… nu se mai putea, pentru că în mine murise copilul care am fost. În mine murise visul de care se agăţa tot ceea ce însemna el.

Mi-am imaginat că vei rămâne acelaşi... dacă-ţi aminteşti, te rugam să nu te schimbi vreodată... fiecare e unic în felul său ...
k ,ce voiam să spun... mulţumesc de mail. Aşa ştiu de tine... nu ştiu însă cât va dura... oricum... shit! luni ar trebui să aflu rezultatele interviului de la Timişoara şi dacă îmi dau verde, pe 1 septembrie încep job-ul la una din cele mai tari companii din Europa... sună acceptabil dar înfricoşător, nici măcar nu ştiu de ce-ţi spun toate astea... o să vreau să mai trimit mail din când în când şi vreau să ştiu dacă e ok , dacă te deranjează să-mi spui şi nu o să se mai întâmple... bine? cam atât... pa
Nu ştiu dacă e corect ce o să spun dar mă bucur că nu ai plecat pe vas.

Ăsta ar fi fost ca răspuns la mailul meu. Am simţit cum tot sângele îmi revine în obraji când am văzut mailul de la ea. După o lungă absenţă, îmi trimisese un mail. Voia să nu mă uite? Voia să nu o uit eu? De ce îmi cerea permisiunea să îmi mai scrie? De ce încerca să mai facă măcar pentru o clipă parte din viaţa mea? Şi mai ales, de ce se bucura că nu am plecat pe vas, aşa cum avusesem de gând să fac? Iar mă întreb, iar întreb necunoscutul despre lucruri pe care numai ea mi le poate descifra. Păcat că e atât de departe.

Mă gândesc oare de ce a trebuit să plece iar. Pentru că voiam eu să plec pe vas, ceea ce însemna o absenţă de vreo 8-9 luni? Pentru că nu mă iubea? Pentru că simţea că nu o mai iubesc eu? Nu ştiu! Şi mă doare să mă tot întreb…

O aşteptam să se întoarcă după ce a plecat din Braşov. Dar în loc de asta, primesc iar mail de la ea… la numai câteva zile… 27 februarie

Salut..... *Braşov*
Ar fi trebuit ca totul să rămână la primele trei zile, când am fost unici... nu cred în iubire veşnică străine... m-am minţit crezând că eşti `my soul mate`, dar astea sunt poveşti în care nu pot să mai cred... sunt mare acum... nu va exista niciodată pentru simplul fapt că nu vreau; aleg mediocritatatea... am vrut să te ajut să crezi şi în altceva decât în vise... realitatea e în noi, poate că am reuşit măcar o parte infinit mică... altcineva îţi va da însă totul şi nu sunt eu aceea. Mi-ar fi plăcut să scriu fraze pline de metafore şi subînţelesuri, dar nu pot, pentru mine totul e simplu... uneori poate complic lucrurile dar în general accept orice cu calităţi şi defecte...

Acum sunt cu Ionuţ, poate aşa e mai bine... nu ştiu cât o să ţină şi nici nu mă interesează, sincer... vreau să termin facultatea şi atunci, ca de multe alte ori, voi începe un alt drum... totdeauna am fost aşa... mereu am ştiut că vine clipă când trebuie să plec.
Ar fi trebuit să-ţi spun toate astea la Braşov dar am momente de laşitate şi atunci a fost unul din ele... sau poate am vrut doar să te simt pentru ultima dată... aş fi plecat de lângă tine la un moment dat şi ar fi durut poate mai tare... nu mai am nici telefon, am renunţat la mail... am plecat din Tudor…
La Braşov am lăsat lumea în care mi-ar fi plăcut să cred cu desăvârşire... dar nu a fost suficient să cred, ar fi trebuit să şi vreau cu adevărat... lumea în care ne-am iubit.
`Nu ne defineşte ceea ce suntem ci modul în care ne ridicam după ce am căzut`... e una din frazele care mi-au plăcut... nu că ar mai conta.....
Mulţumesc pentru clipele fericite furate realităţii şi pentru încercarea de a mă face să cred în veşnicia iubirii.....
Adio.....străine...

Citind mailul, am avut o senzaţie de deja-vu. Mă vedeam cu câteva săptămâni înainte, pe un alt scaun, în alt net, cu mâinile pe monitor şi plângând. Mă vedeam cu inima sfărâmată atunci. Acum… acum nici lacrimi nu am mai avut. Am citit de vreo 5 ori mailul, apoi am închis. Am plătit şi m-am aruncat în câteva clipe în pat. Eram singur acasă. De-abia atunci am realizat că am pierdut-o din nou. Atunci mi-am dat seama că iar m-a îndepărtat de ea, că iar s-a hotărât să renunţe la tot. Nu mai aveam putere. Nu mai aveam putere să lupt cu îndârjire să o aduc înapoi. Voiam doar să îi răspund, să spun ceea ce simt. Mă pun în faţa calculatorului şi îi scriu.

Uite un mail pe care voiam să îl trimit azi, dar se pare că nu se mai potriveşte cu starea ta de spirit.
O să încep cu trenul care te-a luat de lângă mine... acolo s-au sfârşit zilele superbe trăite împreună... şi de acolo o să încep aceasta frântură din viaţa mea...
Da... când am auzit semnalul de plecare al trenului, m-a luat cu fiori pe la stomac... ţi-am spus... sper să nu fi fost un semn de rău augur... şi nu e... ştiu sigur... mă durea inima că pleci... priveam trenul şi vedeam cum fuge din ce în ce mai repede şi mai departe... şi parcă voiam să întind mâna şi să opresc trenul şi să te iau în braţe... dar ştiam că trebuie să pleci... că trebuie să fii la şcoală... nu ştiu dacă ai ajuns la şcoală cu treburile astea... cu problemele cu sora ta şi toate cele... sper doar să fie bine... nu ştiu... nu am nici un semn de la tine... nu ştiu ce să cred... ştiu că în momentele astea alte sunt priorităţile... şi sunt conştient de asta... sper doar să fie bine şi să nu mă uiţi... atât cer... să mă iubeşti şi să nu mă uiţi... indiferent ce... şi nu sunt egoist... rezolvă problemele cu sora ta şi de-abia apoi poţi să te ocupi şi de mine...
Plec de la gară... nu am luat autobuz... am mers pe jos... vreo juma' de oră m-am plimbat… am ajuns în faţa blocului... era prea devreme... intru pe net... şi-ţi trimit un mesaj... mai hoinăresc pe ici pe colo, caut site-uri de hackeri... chestii de astea... ajung la meditaţie... şi fata prestează... oricum, a luat 7... ceea ce nu e bine deloc... oricum... ea nu ştie încă nota, că nu a vrut să o corectez acolo... o să vedem... Aşa... eram la meditaţie şi intră Mafi şi cu un prieten... ăla mă salută şi rânjeşte la mine, Mafi nu zice nimic... m-a ignorat. M-am simţit ca ultimul rahat... oricum, a trecut. Ies de la meditaţie, şi-l văd în maşină cum stă şi se uită. Plec mai departe şi dus am fost... nu a avut curajul să vorbească cu mine... mă duc acasă, fac bagaj şi mă apuc să citesc... apoi dorm...
Dimineaţa mă duc la Yugin şi intru pe net... văd că nu mai vii... diperam, nu ştiam ce să fac... a fost super naşpa... după ce dau mesaje peste mesaje, în sfârşit intri... m-am luminat la faţă... oricum, m-am bucurat că te-am auzit şi că ai ajuns cu bine, că-mi

făceam gânduri că nu ai ajuns la Iaşi... dar m-am întristat când am auzit de sora ta... sper să se rezolve... plec la gară... ajung la autobuz... îmi bag geanta în ladă, jos... pleacă autobuzul... îmi aduc aminte că am uitat să iau cartea să citesc... aşa ca 5 ore am stat şi m-am uitat pe pereţi... mă gândeam că nu se mai termină călătoria... acum înţeleg cât de greu poate să fie să vezi că durează atâta o călătorie... te înţeleg iubire... :P te iubesc... ţi-am spus? Nu? Atunci o mai spun o data... te iubesc
ajung acasă... intru pe uşă... răspunde fratele meu... e cu gura căscată... ai mei nu ştiau că vin... ăla micu` sare în braţele mele şi mă întreabă, bineînţeles, ce i-am adus... :P îi aduc ofrandele şi ... ghici... mă văd ai mei... sor`mea începe să râdă de mine... tata mă întreabă de ce am barba asta... :PP evident, reacţia scontată asta era... oricum, nu mi-au zis nimic. Evident m-au întrebat de tine şi le-am spus tot... afară de faptul că ai stat cu mine... stai la o verişoară şi că ... merge bine... :P ştii tu... cât mai puţine detalii... :P acum e joi... e vreo 6 şi tocmai am primit un bip de la Mafi... şi eu şi sor`mea... să vedem care sunt urmările... te iubesc Ada... simţi, nu? O să fie totul bine... te iubesc şi nimeni nu se poate îndoi de asta... aştept să vină sâmbăta să putem vorbi pe net... sper să poţi veni iubire... te aştept iubire... până mâine... toate cele bune... dacă nu dai nici un semn de viaţă până mâine, sun... vedem noi... papa iubire... până mâine...
Elop iubire... mă bucur că ai dat un semn de viaţă... am primit mesajele tale... mă bucur că totul s-a rezolvat. O să vorbim mâine pe net să vedem ce s-a întâmplat... oricum... am ceva veşti bune... aseară m-a sunat Mafi... a vorbit cu mine vreo 20 de minute... şi s-a rezolvat... am luat-o de unde am rămas şi am uitat tot... tot... a fost de acord să uităm totul... am lăsat fiecare câte ceva... şi nici nu se mai duce cu ăia... a zis că s-a gândit bine şi nu e o idee bună să încerce să treacă de partea cealaltă a baricadei... oricum, mă bucur că a fost bine... şi că va fi bine de acum încolo... iubire, mi-e dor de tine... să vorbesc cu tine, să te aud, să te ţin în braţe... off. De-abia aştept să vin la Braşov să putem vorbi în fiecare seară... că mi-e tare dor de tine... şi te iubesc..... Mult de tot..... Ştii, acum când mă gândesc la ce a fost... parcă mă văd undeva deasupra... şi mă văd pe mine pe peron , uitându-mă după tren... şi îl văd cum se duce... şi pleacă... şi te ia cu el... parcă aş întinde mâna să-l fac să se oprească... şi parcă alerg după el... şi te văd cum stai pe scară... şi-mi întinzi mâna... şi mă tragi în tren... dar nu ajung.,... nu reuşesc să ajung la el... Te iubesc iubire...
Ada... te iubesc... ai uitat de forever and for always? da... nu ştiu dacă are rost să-ţi scriu... nu ştiu dacă se mai poate face ceva... ce ştiu e că vreau să vorbesc cu tine pentru o ultimă dată... să mă asculţi, să te ascult... când credeam că totul a revenit la normal, că mă împăcasem cu Mafi... că totul era bine şi frumos... nu voiam vise... nu voiam decât să fiu cu tine... nu mai visam... eram doar noi doi în realitatea făptuită de noi... şi era real... nu-mi spune acum că era doar un vis... dar tu nu ai iubit... nu ai iubit îndeajuns, poate, ca să faci totul să meargă... ştii ce ai zis, că dacă nu merge cu mine, nu te vei întoarce la Ionuţ? Şi asta a fost minciună... ca tot ce ai spus în lunile ce au trecut... asta vrei să cred? Dacă asta vrei să cred... atunci bine... cred asta... şi ştii cu ce imagine voi rămâne? Nu voi rămâne cu imaginea celor câteva zile de fericire... ci cu imaginea celor câteva luni de laşitate, parşivitate şi minciună... vreau să vorbesc cu tine, să-mi dau seama dacă ceea ce a fost a fost cu adevărat... dacă nu mă voiai aşa, trebuia să-mi spui... că sunt aşa şi pe dincolo...nu să-i spui lui Yugin că sunt prea bun pentru tine... de câte ori am auzit replica asta... ştii? De acum nu o să mai fiu bun... nu o să mai fiu tipul perfect care face totul cum trebuie... o să aleg şi eu mediocritatea... poate aşa nu mă mai doare inima când cineva îmi spune că mă iubeşte şi apoi mă lasă, sau când văd doi îndrăgostiţi pe stradă cum se ţin de mână... poate aşa e... nu mi-ai spus de la început, nu ai comunicat cu mine, când ăsta era singurul lucru pe care ti l-am cerut... mersi mult că m-ai ascultat... era perfect pentru mine... chiar dacă era distanţa... mă simţeam iubit şi asta conta... şi restul se putea rezolva... dar nu a fost să fie... am citit un mesaj de la Ionuţ... din alea off line, atunci când nu ai venit pe net pe

motiv că sora ta are probleme... stăteam şi mă gândeam dacă şi asta era adevărat, sau dacă chiar trebuia să te duci la şcoală în zilele alea... da... nu îmi fac sânge rău degeaba şi-mi pun întrebări... nu merită... sau poate că merită... ce scria în mesaj? că mai e o zi şi totul va fi bine... de fapt plănuiai asta de la început, nu? mă bucur să aud asta... mersi mult... dacă ai avut cât de puţin respect pentru fiinţa mea, dacă ai simţit cât de puţin pentru mine... dă un mesaj să intru pe net şi să vorbim... şi să-mi explici... dacă nu... o să cred că totul e o minciună... nu mai pot scrie... vreau doar să vorbesc cu tine şi atât... nu face ca data trecută... nu suport să nu dau de tine şi să nu te aud cum îmi spui că nu vrei să mai auzi de mine... sună-mă sau intră pe messenger... şi de atunci o să te las în pace... definitiv... nu ai avut curaj să crezi... şi nu mi-ai spus... te-am iubit... şi te iubesc încă... dacă asta mai înseamnă ceva în urechile tale...
toate cele bune Ada... adio... sau poate la revedere...

Renunţase iar la mine. Motivul? Trebuia să stea cu Ionuţ, pentru că avea nevoie de calculator să îşi termine proiectul. Mă durea faptul că nu voise să vorbească cu mine. Mă durea faptul că a luat hotărârea singură şi că a lăsat totul în urmă. Dar în acelaşi timp o respectam pentru că avea puterea să lupte pentru un vis, să lupte pentru ceva, pentru ceva ce însemna poate mai mult decât iubirea noastră: să-şi termine facultatea. Făcuse atâtea sacrificii pentru ea. Renunţase la un copil pentru a putea să îşi continue studiile. Şi acum era iar la o răscruce: ce să facă? Şi a ales calea cea mai simplă. Dacă rămânea cu Ionuţ, cel puţin viitorul apropiat îi era asigurat. Mai putea rezista 3 luni lângă el, aşa cum o făcuse până acum. Îi plăcea să sufere? Îi plăcea să fie presată tot timpul? Sau îl iubea şi pe el? Poate că nu voi şti asta cu siguranţă niciodată…

Dacă nu reuşeşti din prima, e bine să ştergi orice urmă. Să te bucuri de viaţă că nu e o repetiţie. Dacă judeci cu inima, viaţa e o tragedie. Dacă o judeci cu creierul, e o comedie.

După câteva zile în care am încercat tot posibilul să dau de ea şi să mă lase să vorbesc cu ea, reuşesc să o conving să vorbească cu mine pe messenger.

- Vreau să te întreb ceva şi răspunde serios… nu mai minţi Ada, da?
- Ascult…
- M-am resemnat... acum nu te pot face să te întorci la mine… mă iubeşti Ada?
- Te iubesc.....
- De ce m-ai minţit?
- Voiam să pleci şi să mă urăşti.
- Ştii că nu pot pleca… ştii ca nu te pot urî.
- O să... poţi să începi cu mine…
- Nu Ada... nu vreau.
- E un început în toate.
- Tu vrei să mă urăşti?
- Nu ştiu dacă vreau să mă urăşti... eu ?
- Tu vrei să mă uiţi?
- Nu vreau.
- Eu am jurat iubire veşnică şi nu-mi schimb promisiunea. Ţi-am zis că e mai greu pentru mine să aud cum minţi când eu simt ceea ce simţi şi ceea ce plânge inima ta...
- Voiam să pleci... înţelegi?
- De ce?
- Să mă urăşti... aşa poţi să mă uiţi mai simplu. Pentru că nu pot fi lângă tine şi te amăgeşti.
- Ştii ce mă doare? Că ai sacrificat iubirea noastră pentru a termina facultatea… că nu mi-ai spus în faţă…

- Când am făcut întrerupere de sarcină, am făcut-o pentru şcoală... înţelegi? Aşa că trebuie s-o termin bine…
- Da ... dar mă gândeam că poate ai să înţelegi asta, Ada, ca să nu mai faci a doua oară… mai erau trei luni...
- Am renunţat la fericirea mea când am plecat... trei luni în care să ce? Să aştepţi?
- Da, Ada, să aştept... dar nu mai aştept în van .. sunt dispus să aştept... să aştept până vei vrea cu adevărat fericire…
- Nu aştepta...
- Până vei vrea cu adevărat să fii cu cineva... ţi-am zis... o să te uiţi în spate şi o să vezi bărbaţi pe peron... aşteptându-te... unu, doi... 10 poate.... nu ştiu.....
- Şi tu o să mă aştepţi ... nu vreau să faci asta…
- Să aştept...
- Crezi că acum nu îmi pare rău? Crezi că acum sunt fericită şi zâmbesc? Ce crezi?
- Te simt cum stai şi plângi.
- Ştiu ...
- Tu mă simţi?
- Da…
- Şi de ce nu vrei să te aştept? Pot face asta… în iubire poţi face orice... e de ajuns să vrei tu să fii fericită…
- Pentru că mi-e teamă că voi pleca de lângă tine...
- Să te întorci la mine... o să te aştept cu braţele deschise…
- Aşa sunt eu... totdeauna am plecat… aş vrea să ajung să nu-mi pese de nimic… ştiu că trebuie să vreau... trebuie... poate la 30 de ani… poate mâine... nu ştiu… simţi că nu-mi pasă acum dacă ies în stradă şi mă calcă o maşină? ...acum nu vreau nimic… chiar nimic... da ... aş vrea ca mâine să fie iunie... să termin facultatea…
- Am avut încredere în tine… te vedeam dusă pe gânduri... te vedeam cum te uitai la mine... şi mă strângeai mai tare în braţe... şi cum voiai să nu te gândeşti la nimic... şi nu-mi spuneai… nu ai putut vorbi cu mine...
- Sunt laşă străine... ce vrei să fac? atât sunt…
- Să VREI Ada!!!
- Aş fi vrut să am calculator... aş fi vrut să fim aproape unul de celălalt... aproape, înţelegi? Dacă mă hotărăsc, e prea târziu oricum.

Din ziua aceea începusem să cred că totul s-a rezolvat. Începusem să cred că, dacă s-a întors acum, a făcut-o pentru totdeauna. Aveam încredere că totul va fi bine. Mesajele pe care mi le trimitea mă făceau să mă simt sigur pe iubirea ei. La un moment dat îmi spune: *Te iubesc urâtule! Ştiu că poate tu mă iubeşti mai mult. O să fie bine iubire. Mulţumesc de tot. Nu ştiu cum poţi suporta şi mai ales de ce mă susţii, dar îţi mulţumesc. Te iubesc. Simţi? Să nu mă uiţi până ce o să ajung la tine. O să încerc să adorm. Voiam să îţi spun că îmi pare rău că am fost rea astăzi. Vreau să fii mereu lângă mine iubire. Orice ar fi. Să te iubesc, să te simt, să fii lângă mine, să ne ţinem în braţe. Să ne iubim pentru totdeauna. Se pare că uit faptul că perfecţiunea, aşa relativă cum e ea, se atinge mai uşor în doi. Te iubesc. Acum e singurul sentiment în care cred. Te iubesc urâtule, fără să-mi pese dacă vom sta sub cerul liber iubindu-ne. Să fii lângă mine, asta e important. E important să te ţin în braţe sau să te chinui. E important să te pupăcesc. Să fim noi şi atât. Oriunde, numai să fii nebărbierit. Iubirea noastră e veşnică. Ţine-mă în braţe. Nu am cerut nimănui vreodată să aibă grijă de mine. Credeam că asta mă face vulnerabilă. Ai putea să mă ţii lângă tine? Am nevoie să simt că aparţin cuiva. Am nevoie să simt că îţi aparţin ţie. Nu mai vreau să mă trezesc doar eu cu mine însămi…Sweet dreams mami. Te iubesc. Ti-am sărutat visul. E doar o altă noapte rece şi seacă. Nu pot să adorm. Plâng fără să ştiu de ce anume. Te iubesc*

urâtule. O să îmi imaginez că te ţin în braţe. Cumplită aşteptare… Cine mai are nevoie de altceva?…

I-am cerut să îmi scrie cât de des poate. Aşa eram sigur că o voi ţine lângă mine şi că mă va simţi cât mai aproape. A încercat să îşi ţină promisiunea câtva timp.

Am vorbit astăzi pe net... ţi-am promis că-ţi voi scrie zilnic, poate voi reuşi... am fugit din net spre cămin, dar afară ploua şi am ajuns în mall... m-am răzgândit în privinţa job-ului... era tâmpit programul... mi-au venit în minte frânturi din discuţia noastră... spuneam de medie... nu e vina ta şi nu ştiu de ce crezi asta... e cea mai tâmpită chestie pe care am auzit-o…la fel şi cea cu telefonul băgat în amanet... străine, totdeauna am avut de ales... să-ţi intre bine în cap că notele au fost aşa pentru că nu m-a interesat... am vrut să văd cum e să nu-ti pese o sesiune... iar cu telefonul, ti-am explicat deja..... by the way, dacă o să consider ca eşti vinovat de ceva, o să te anunţ, până atunci nu presupune tu că aşa ar fi... iar cu Yugin... nu ştiu ce meriţi şi nu sunt eu în măsură să judec asta... prostiile cu ``prea bun pentru mine`` nu au loc în vocabularul meu... sorry..... m-am plimbat pe străzi aiurea după ce s-a sfârşit ploaia, nu aveam nici un chef să ajung în Păcurari... dar trebuia... acolo mi s-a rupt şirul gândurilor... Ionuţ făcuse criză de inimă, se pare... ca şi cum mi-ar păsa... mai făcea teatru şi în Tudor... lipsit de interes pentru mine... anyway... am terminat porţia din proiect... încerc să lucrez cât mai mult pe zi, dar sunt calcule multe şi le greşesc dacă mă grăbesc, aşa că nu-mi rămâne decât să înaintez cu viteza melcului, pe care, de altfel, o ador!... am fost şi la Bubu, unde am avut parte de un interogatoriu stupid... m-a obosit şi m-am întors la Ionuţ... face baie... schimb cartela pe telefonul lui si-ţi trimit mesaj... atât... încerc să adorm, numai că şi lumea viselor se pare că-mi refuza accesul... somn uşor străine... încă mai admir tavanul, poate voi adormi cândva... pa
Neaţa! cică a venit primăvara... nu-mi pasă, e doar o altă zi în care nu-mi doresc nimic... crezi că mă încântă ghioceii pe care i-am primit? i-am trântit dezinteresată într-o cană în care ar fi trebuit să fie apă... s-au ofilit în cinci minute... ce-mi pasă mie? i-am aruncat la coş... început rutină... să mănânc... fac un sandwich... te-am văzut pentru câteva clipe pe tine trezindu-te dimineaţă, evident, făcându-ţi sandwich... am renunţat... aprind o ţigară şi în loc de cafea mănânc iaurt... iaurt şi ţigară... am terminat ţigara şi telefonul a început să ţipe... am presupus ca e mesaj de la tine... oricum nu l-aş putea citi, aşa că duc telefonul în cameră sub haine să nu-l aud... mi-am făcut cafea… o s-o beau până la 14 liniştită, probabil fumând ţigară după ţigară... la 13 a venit Ionuţ... s-a dus liniştea... asta e! aud telefonul din nou, îţi dau beep bănuind că e mesaj de la tine... mai ţipă de vreo două ori şi reuşesc să schimb cartela... nu pot să ajung pe net… după ce mut cartela pe telefonul meu, mai primesc un mesaj... o să-l citesc deseară... trebuie să fac ceva pentru că la calc e Andrei ascultând manele... creierul meu se revoltă... fac ordine prin bucătărie, şi în mintea mea bolnavă mă întreb cum ar arăta toate farfuriile sparte... cum? râdeam singură spălând vase... mi se pare cunoscută scena... am tăcut brusc. Am ajuns la calc şi ascult Nickelback şi Metallica... ce bine mă simt doar eu şi sunetele... Încep să mă sufoc în casă... astăzi aş fi vrut să ajung la expoziţia de alizee şi orhidee din Botanică... Ionuţ se ţine scai de mine aşa că amân cu o zi... poate mâine... poate... ţi-am dat două beep-uri... iartă-mă, cu timpul o să mă abţin... încă nu m-am hotărât dacă trimit mail sau scrisoare... chiar nu ştiu... ascult trash... urletele şi `zdrăngăneala` trec prin mine... parcă nu sunt suficienţi decibeli... nici măcar muzica nu mă deconectează. Aş vrea să alerg dar nu aş ajunge nicăieri... mănânc din nou; de fapt am luat câteva înghiţituri, să nu zic că nu-mi respect măcar micile promisiuni... nu are nici un gust, parcă mănânc nisip... vrei să ştii dacă mă chinui sau ba?...sunt gesturi sau frânturi de fraze care-mi amintesc de tine... de parcă aş vrea să te uit... nu e iubire... m-am obişnuit cu tine, asta e! o să-mi treacă... nu mai

vreau nimic... probabil nu voi reuşi să-ţi trimit mesaj în seara asta, aşa că ... sweet dreams stranger... ne auzim mâine! sau astăzi alte câteva clipe... am luat telefonul de la Ionuţ, sec, fără să dau doi bani pe faţa lui brusc albită; ştia fără să-i spun că voi citi mesajele de la tine, probabil... sunt parşivă şi rece! de ce nu aş fi? ce mai am de pierdut?... poate o să intru mâine pe messenger şi o să citesc mesajele off line... poate o să trimit mail... poate vom vorbi ... cine ştie? conştiinţa mea? să caut fericirea... am avut fericirea străine, dar am ales să renunţ la ea... pa...

Câteodată, mă uitam adânc în ochii ei încercând să descifrez ceea ce se afla dincolo de ei. Îmi ţineam palmele pe coapsele ei şi încercam să pătrund în lumea ei, în mintea şi în străfundul sufletului său. Nu am putut niciodată. Nu am încercat îndeajuns? Nu m-a lăsat niciodată să văd ce se ascunde în sufletul ei? M-a lăsat mereu să cred ceea ce simt eu de cuviinţă să cred? Nu ştiu… nu ştiu… nu ştiu… Cuvintele astea au devenit dintr-o dată o stare de spirit, nu numai o ambiguitate.

Poate că au avut dreptate punând dragostea în paginile cărţilor. Poate că în oricare altă parte nu ar putea trăi. – Faulkner –

*Neaţa străine!... astăzi mi-am permis să lenevesc până la 10... lol... în casă e linişte aşa că mă ridic cât de cât încrezătoare, însă în faţa bucătăriei îmi piere şi dramul de chef pe care-l aveam... Ionuţ fuma, aşa că renunţ la a intra în bucătărie şi merg să mă spăl pe dinţi... nici de asta nu am chef, şi mă întorc primind un `bună dimineaţa`... `îhi` e tot ce am chef să zic... nu mănânc, în schimb, îmi aprind o ţigară cu gândurile aiurea... primisem un mesaj şi asta mă trezise... tu eşti cel care nu renunţi să mă trezeşti?... am luat o gură de cafea... scârboasă! e dulce, aşa că fac o alta, uitându-mă nepăsătoare cum dă în foc... asta e! o să curăţ aragazul mai târziu... telefonul mai ţipă o dată... alt mesaj... o să-l citesc altă dată... la câteva minute, alte două mesaje... apoi sună; nervoasă, răspund... toţi ştiu că mă trezesc la 12, cine mă seacă la ora asta? era Ioana ... voia s-o ajut la normele de consum... o s-o fac şi pe asta, jumătate de zi departe de `cuşca` pe care am ales-o singură... mă înfiinţez calmă sub duş... plecase Ionuţ, evident amintindu-mi să am grija ce fac..... o să mă sinucid aruncându-mă de la balcon... ce dracu pot să fac?... anyway... ascult Nickelback... bună piesă... mă usuc pe păr să nu răcesc; că aşa am primit `ordin` să am grija ce fac..... poate mă gândesc să bag un cui în priză... cred că îţi trimit mail astăzi, am timp să ajung la un net până la 13... afară ninge... am spus eu bine că primăvara nu va veni... găsesc şi un netcafe după ce m-am plimbat puţin prin ninsoare... nu intru pe messenger... îţi trimit mail şi apari on line... o să intru totuşi, trebuie să citesc şi mesajele de la tine... k... vorbim cu obişnuitele întreruperi... tre' să plec străine... te iubesc. La Ioana, dezastru total... era varză în aşezările ei ceea ce era perfect pentru mine, pentru că aveam ocupaţie... la 13.30 am început..... timpul zboară... apoi m-am pierdut în ACAD... la 20.30 am terminat... e bine! nu mă grăbesc să ajung acasă... e distanţă de trei staţii aşa că mă plimb din nou... acasă Ionuţ ia faţa îngrijoratului... cică ce am mâncat... îmi stata pe limbă o replică indecentă dar am tăcut... mă schimb şi mă arunc pe scaun în faţa calculului... încerc să ascult Metallica... nu se poate, dacă James nu face cuplu cu Costi nu pot asculta... să mă ***!!!... nevermind... citesc mesajele de la tine... contul de pe myx... nu am fost eu... mă crezi, bine... nu mă crezi, tot aia e... cât despre mail... vreau să trimit mail, dar intră Ionuţ şi vede word-ul deschis şi un `Neaţa străine`... e loc de scandal... adică el consumă energie… mie nu-mi pasă ... ţipă la mine că-s nesimţită şi alte alea... izbucnesc în râs... aşa, şi? care e problema lui?... sunt parşivă ... mai ţipă la mine şi închide calcul... k... mai înşiră o groază de chestii pe care le-am auzit de mii de ori... râzând, aştept să-i treacă... plânge şi mă mai face de câteva ori nesimţită... mă lasă rece... da, sunt! măcar eu am curajul să fiu! mâine voi avea oricum acces la calc... cu un rânjet de satisfacţie, îi arunc o privire plictisită... mi-e silă*

să mă cert cu el... îmi aprind o ţigară... îl las să comenteze şi între timp mă rup de realitate... sunt la Turnuri cu tine şi sunt numai copaci înfloriţi... se vede puţin din zid... e splendid... suntem sus, tăcuţi, puţin trişti... mă întorc spre tine şi te rog să-mi spui că mă iubeşti... atât... revin la realitate... nimic în jurul meu nu mai există... sweet dreams stranger... mai vorbim mâine iubire... pa

Erau clipe în care nu mai rezistam să stau închis între cei patru pereţi ai camerei mele de cămin. Perdele şutite de pe acceleratul de Braşov de Gabi, posterele care îşi făceau veacul pe pereţi: Britney Spears, Coldplay, Angelina Jolie, Metallica, vasele care trebuiau spălate atârnând într-un colţ, paturi suprapuse, aer închis, dorinţe înăbuşite, vise sfărâmate, iluzii neîmpărtăşite… toate mă făceau să înnebunesc dacă stăteam mai mult de două ore singur în cameră… aşa că preferam să plec, să mă duc la Yugin să pierd puţin vremea pe acolo, mai pe la o bârfă, mai pe la schimb de experienţă, el arătându-mi ce a mai lucrat în ultimul timp şi eu trebuind să îmi dau cu părerea, mai stând pe net. Trebuia să plec. Şi oricând, Yugin era acolo să mă primească în lumea lui. Adevărul e că la început mă simţeam bine ştiind că sunt ceva mai bun ca el în materie de calculatoare. Dar am ajuns la concluzia că, văzând că începe să vrea să cunoască cât mai multe chestii şi că începe să lucreze în design web şi să se intereseze de chestii pe net, mă simţeam mândru de un aşa prieten. Îmi place să ştiu că face chestii şi că se preocupă de chestii de care eu nu mai am timp să mă ocup. Ador să văd cum îi sticlesc ochii când afirm că îmi place ceea ce a lucrat câteva zile. Pur şi simplu… îmi place. Aşa că acolo era refugiul meu.

Elop iubire... e ora 16 şi ceva... parcă nu se mai termină ziua... aşa e în fiecare zi... parcă se dilată la nesfârşit şi tu rămâi pe loc... parcă iubire... parcă... de ce trece aşa repede timpul când sunt cu tine? Oare nu e un semn că e iubire? Oare nu e un semn că furăm clipe eternităţii, iar ea se răzbună pe noi comprimându-le? Oare nu suntem amândoi aici? Oare nu eşti lângă mine? Mă uit aici... în net... e gălăgie... sunt o groază de persoane care mai de care să ia cu japca prima pe fiecare... fiecare trage de fiecare...
fur şi eu clipe... nu am ce face... stau aici pentru că dacă stau în cameră înnebunesc... înnebunesc sau citesc... e totuna... am citit azi... de John Barth " Varieteu pe apă" ... e fainã cartea… mai am puţin şi o termin... apoi încep "Un tramvai numit dorinţă"... de Tenesse Williams... e tot ce fac Ada... meditaţii... scoală... net... mă plimb... mă plimb şi nu mă mai satur... dar doare.....
nu mă doare depărtarea iubire... mă doare că ai ales calea cea mai uşoară... şi de ce să nu fiu sincer, mă doare că eşti cu Ionuţ. Nu mă doare că eşti cu un bărbat, mă doare că eşti cu el şi nu eşti fericită... mă doare că stai cu el de nevoie... dacă ai fi fost lângă cineva care te-ar fi iubit şi l-ai fi iubit... Ada, te-aş fi lăsat în fericirea ta... dar nu pot aşa... te iubesc... simţi asta şi simt şi eu... mă iubeşti... şi simt Ada...
nu despre asta voiam să-ţi scriu... voiam să-ţi scriu de mine... voiam să fie un 3d, dacă pot să mă exprim în termenii "Voltaj"...
Ada... iubire... am visat odată... am visat cum ar fi iubirea mea perfectă... chipul nu-l zăream... nu eram unul din adolescenţii cărora să le fi plăcut blondele cu ochi albaştri şi sâni de 5 kile... nu Ada... visam la un chip... feminin să fie... şi când încercam să mi-l închipui... vedeam umbre Ada... nu conta cum arăta... conta să mă iubească... să simt cum mă iubeşte Ada... să simt cum e lângă mine mereu... important era să o simt... şi o simţeam departe, ca şi cum ar fi venit din stele... atât de departe Ada...
Şi visam la nopţi de dragoste... cum vine şi cum pleacă, Ada... vine... stă puţin... îmi spune că mă iubeşte şi pleacă... mă strânge în braţe şi apoi dispare... aşa dintr-o dată... nu ştiu dacă mă crezi Ada... dar ăsta era unul din visele mele... şi în visul meu, asta a ţinut ceva timp... până când, într-o dimineaţă, am văzut-o îngândurată... am întrebat-o

ce e... şi nu mi-a zis... a zis doar că trebuie să plece... şi s-a ridicat... am apucat-o de mână, Ada... am apucat-o de mână... şi nu i-am dat drumul... zorii se apropiau... am luat-o în braţe... se zbătea... voia să plece... nu voia să o văd... primele raze de lumina i-au luminat faţa... i-am văzut chipul Ada... ciudat... i-am văzut faţa... dar nu ţin minte nimic Ada... nu ţin minte ce trăsături avea... ştiu doar că i-am cerut să rămână cu mine pentru totdeauna... şi a plecat Ada...

a plecat... o aşteptam în fiecare seară. mă uitam la lună şi-mi imaginam chipul ei... nu mi-l puteam aduce aminte... până într-o zi... am strigat-o, Ada... mă uitam la lună şi am strigat-o din toată inima... îmi răsuna în minte... " vinooooooooooo!!!!!!"... şi am simţit-o în spatele meu... ştii ce a zis Ada? a zis: "a fost de ajuns să mă strigi... a fost de ajuns să crezi că voi veni... şi a fost de ajuns să vrei... sunt aici... pentru totdeauna... ţine-mă în braţe... nu mă lăsa să plec în zori... ţine-mă bine..." ... şi am ţinut-o, Ada... am ţinut-o... în braţe... şi am văzut cum zorii apar... cum încearcă să se elibereze din strânsoare... cum vrea să plece... dar nu am lăsat-o... se zbătea să plece, dar parcă îmi spunea: "ţine-mă străine..."... parcă aşa spunea... până nu s-a mai zbătut... până când, după câteva clipe mi-a zis...: "sunt a ta pentru totdeauna străine... iubeşte-mă... că te iubesc din tot sufletul..." ... şi visul meu se termină Ada ...

Ada... sunt sincer... mi-am adus aminte de curând de visul ăsta... ştii că eu nu prea ţin amintiri în mine... toate se ascund undeva, şi răbufnesc afară la un moment, când le declanşează ceva...

de ce ţi-am spus asta? aşa visam iubirea Ada... nu să o întâlnesc şi să fie perfect de la început Ada ... nu aşa... pentru iubire trebuie să lupţi ... acum mi-am dat seama... asta îi conferă eternitate... să lupţi pentru ceva... să lupţi pentru ceva ce crezi, ce vrei să fie, ce vrei să ţină... şi va deveni veşnic… o lupta continuă... dacă ai tot ce-ţi trebuie nu lupţi… şi te plictiseşti... şi faci totul mecanic... lupţi... şi iubeşti lupta pe care o dai... şi iubeşti persoana pentru care lupţi... şi iubeşti pentru ce lupţi.....

asta conferă eternitate... asta e iubirea eternă... iubirea pentru care lupţi... luptă Ada... eu lupt de la început şi de asta nu m-am dat bătut... de asta nu te-am lăsat şi m-am resemnat Ada... luptă Ada... lupţi? ascult Ada... strigă-mă... sunt aici... strigă-mă... şi voi fi acolo... şi te voi auzi...

de ce am spus asta? Mi-am adus aminte... şi se potriveşte Ada... tu fugi de zori, că ţi-e frică să-ţi văd chipul, să-ţi văd sufletul, să te văd pe tine... să te văd cu defecte şi calităţi..., dar nu vreau să te las... ai plecat pentru că nu suportai că ai ales să pleci... cu toate că te-am ţinut de mână... dar eu am făcut greşeala că ţi-am dat drumul... ţi-am dat drumul şi nu trebuia să o fac...

dar te-am strigat Ada... şi mi-ai răspuns chemării... mi-ai răspuns şi mi-ai zis să te ţin de mână... Ada... luptă... sunt aici... uită-te bine... mă vezi cum te ţin de mână? vino şi spune-mi să te ţin de mână... când nu ştii ce să faci… imploră-mă să te ţin de mână... spune-mi să te ţin de mână... şi vei fi sigură că nu te voi lăsa să pleci... nu te voi lăsa...

eu lupt Ada... ţi-am spus asta şi eşti singura care o ştie... visele mele nu le spun oricui... doar când îmi vine mie, le pun pe hârtie, şi atunci devin universale... cum am vrut să fac şi cu iubirea noastră... să o ucid făcând-o a tuturor... dar nu am putut... nu merita... şi nu a fost posibil... luam pixul în mână şi mă gândeam cum a început totul... cum visam la tine... cum ai venit... cum veneai şi îmi spuneai că mă iubeşti şi apoi plecai... până ai plecat... şi nu am putut Ada... am aruncat pixul şi am continuat să sper... şi te-am strigat...

acum aştept să-mi spui că vrei să te ţin de mână... să te ţin strâns... spune-mi Ada că vrei să te ţin de mână... când citeşti acest mesaj, vreau să-mi spui că vrei să te ţin de mână... vreau să îmi spui asta... şi trebuie să o crezi Ada… să o simţi... să vrei... vreau să-mi trimiţi sms că vrei să mă ţii de mână... şi voi fi acolo... pentru totdeauna Ada... together forever and for always...

Când nu dădea bip câteva ore, începeam să mă gândesc că s-a întâmplat ceva. Acum, când mă uit în urmă, văd că am greşit enorm, că am fost atât de egoist încât să cer să îmi acorde mie tot timpul ei. Îi ceream măcar un bip pe oră. Am fost posesiv, cu toate că nu simţeam lucrul ăsta. Dar nici ea nu mi-l spunea. Nu putea să comunice cu mine. Rareori, când era supărată, mai izbutea să îşi exprime câte puţin din amarul ce îi ucidea sufletul puţin câte puţin.

Neaţa iubire... de fapt e vreo 10 jumate şi sunt super obosit... a fost calcul lui Mafi la mine şi m-am uitat peste el şi i-am mai făcut ceva ordine pe acolo... şi m-am uitat la filme şi m-am şi jucat vreo oră... am văzut Pearl Harbour... super film... chiar mi-a plăcut...
nu o să îţi pot scrie mult... mă simt puţin naşpa... s-a certat Mafi cu sor-mea ca proştii... nu ştiu... o să-mi treacă... azi nu mi-ai dat multe bipuri... nu ştiu... poate sunt eu de vină... o să-mi treacă... şi nici când ţi-am trimis mesajele nu mi-ai dat bip...
poate că acum aveam eu nevoie de încurajări şi să mă ţii de mână... şi te-am prins de mână Ada... va fi bine... o să dorm şi va fi bine... te iubesc...
sunt seri când tot cerul mi se pare pustiu, cu stele reci, moarte, într-un univers absurd, în care numai noi, în marea noastră singurătate ne zbatem... dar sunt seri în care tot cerul foşneşte de viaţă... când pe ultima stea, dacă asculţi bine, auzi cum freamătă păduri şi oceane, seri în care tot cerul e plin de semne şi de chemări, ca şi cum de pe o planetă pe alta, de pe o stea pe alta, fiinţe care nu s-au văzut niciodată se caută, se presimt... se cheamă...
acolo, tot ce am fi vrut să cutezăm şi n-am cutezat... tot ce am fi vrut să iubim şi n-am iubit... acolo... totul se împlineşte, se simplifică, se împarte.....
e o seara de aia Ada... cu stele reci... o lună plină... mare... şi albă... şi îţi caut chipul... dar tu nu te uiţi pe geam la ea... te uiţi în altă parte astă seară... cel puţin aşa simt... dar simt că mă şi iubeşti Ada... simt că totul va fi bine always and forever... şi cred asta... şi vreau asta... şi asta îmi dă putere să merg mai departe şi să cred în continuare Ada... ia-mă de mână... strânge-mă în braţe.....
am nevoie de tine mai mult decât am putut visa vreodată că pot avea nevoie de cineva... şi pe zi ce trece am nevoie mai mult şi mai mult... voi fi aici mereu Ada... şi te voi aştepta... şi voi chema mereu în gândul meu numele tău. Şi voi şopti în fiecare seară câte o rugăminte unei raze de lumină să ţi-o aducă ţie împreună cu o sărutare...
te iubesc Ada... şi mă simt mai bine, prin pur şi simplul fapt că mi te-am imaginat citind mailul ăsta şi surâzând şi spunându-mi în gând că mă iubeşti... mă duc să dorm iubire... şi o să strâng în braţe iar perna... până ce voi avea fericirea de a te strânge pe tine...
de ce sunt aici şi de ce încă mai sper şi de ce încă te mai încurajez şi te mai fac să crezi în vise şi te susţin? caută răspunsul în tine Ada... caută răspunsul în ochii mei... în cuvintele mele... răspunsul nu-l deţin eu... nu deţin nimic cu certitudine şi siguranţă de sine... nu ştiu nimic… decât că te iubesc şi că mi-e dor de tine.....
te iubesc... forever and for always together... Somnic uşor iubire... am primit bipul tău... o să adorm cu gândul că te-ai gândit la mine măcar pentru o clipă... te iubesc... nu mă uita... chiar dacă este aşa de greu... să luptăm... că eu ştiu CĂ MERITĂM... merit eu... meriţi tu... şi merită iubirea noastră... te iubesc şi Somnic uşor...

Într-o zi îmi trimite unul din cele mai frumoase mailuri şi în acelaşi timp, cea mai frumoasă declaraţie de dragoste pe care am primit-o vreodată.

Frames
Neaţa iubire! m-am trezit la 7.30…am uitat să salut lumea din jur…voiam doar să-mi beau cafeaua şi să ajung la un net …aş avea timp de un duş…se oferă şi Ionuţ voluntar, aşa că renunţ…merge şi fără de data asta…în sfârşit ajung şi vorbim…a trecut…repede

de tot…aş fi vrut să mai stau, dar ca de obicei, nu-mi permit…te iubesc, străine…ştiu că te-am chinuit data trecută când am vorbit…voiam să mă urăşti…te-aş fi iubit din umbră, aşa cum ai spus tu... aşa mă simţeam bine... am ajuns în cameră - chiar mi-era dor de ea…nu am timp să stau prea mult aşa că îţi caut programele pe reţea…fac şi cd-urile…ţi le mai şi trimit…wow! chiar sunt desăvârşită!... poate ajung…ideal ar fi să şi funcţioneze… trebuie să ajung acasă la Ionuţ…credeam că astăzi scap…nu sunt atât de norocoasă…uneori simt că mă sufoc, simt că respir aer la mâna a doua... lasă Ep, te plângi altă dată… remember? tu ai ales…închid ochii şi mă pierd în vise…sunt singură pe o stâncă… plouă… îmi place apa mâloasă care rupe bucăţi mici din munte…ce simplu e să te prăbuşeşti!…plouă peste mine şi îmi doresc să nu se termine…să ţină la nesfârşit…sub ploaie nu aud nimic, văd doar cerul cenuşiu…totul e cenuşiu…cum pot să ador atmosfera asta macabră? nu ştiu, cert e că mă simt bine…stau aşa două ore…pierd noţiunea timpului…ce contează… daca aş deschide ochii ar lipsi doar ploaia… în vis refuz să cobor spre civilizaţie, în realitate, mi-e silă de tot….k! plictisită deschid ochii…wow! tricoul meu galben! ce colorată sunt! cred că ar trebui să-mi arunc hainele prin toată casa s-o colorez…poate aşa mă mai mişc şi eu…sau poate nu e o idee bună... m-aş putea obişnui sau mi-aş găsi hainele într-o altă viaţă…ce seară stupidă, banală şi plictisitoare…o să fac baie…aşa îi mai evit o ora... mă întreb cât o să mai suport... mi-e frică acum să-ţi spun că vreau la tine… mi-e ruşine, nu frică…dar… Vleau la tine… te rog… Ionuţ mă oboseşte cu bocetele veşnice şi rugăminţile de a mă întoarce la el…de parcă acum aş fi altundeva…unde să mă întorc? la el? sunt deja aici … foloseşte-mă sau lasă-mă dracului în pace! …am obosit să-i repet că va dura numai trei luni…ce importanţă mai are ?…aş vrea să adorm şi să te visez... aş vrea să mă strângi în braţe… somn uşor… pupici mulţi, acum ar fi trebuit să mă întrebi `pe unde ?`…te iubesc…

Neatza! astăzi plec la Bubu …de ce nu m-am trezit în dimineaţa asta în braţele tale?…lasă Ep… poate mâine... poate... măcar să mă ţii în braţe cinci minute…nici asta?…bine... nu am dreptul să visez… şi dacă ar fi, oricum e limitat…la Bubu discuţii plictisitoare despre nunta ei şi goana după rochie…de ce nu poate fi totul simplu? doi oameni care se iubesc, căsătorindu-se undeva departe de mediocritatea care ne înconjoară…departe …să fie îmbrăcaţi în alb… neapărat desculţi…cu flori sălbatice în jur…fără gălăgie, oameni curioşi şi pupături false…doar ei şi marea lor iubire…să doarmă în noaptea nunţii în iarbă…să se iubească…right! nu se poate…totul trebuie să fie protocolar… sincer, nu cred că o să merg la nunta ei... o fi vară-mea…dar nu vreau…dacă s-ar fi iubit cu adevărat… dacă… mai fumăm şi Bubu întreabă de tine… evit să răspund…cică, par totuşi pe lângă subiect… sunt gânditoare… cine, eu?… ah, nu!... e chiar interesantă discuţia …noroc că mai prinsesem din zbor nişte chestii legate de meniu şi o rochie roz…nu voiam să par nepoliticoasă…nu că n-aş fi fost…în altă ordine de idei, prezenţa mea acolo era legată de verificarea unor calcule, sub nici o formă nu venisem să fac schimb de reţete de prăjituri!…anyway…scap fără să fiu acuzată de dezinteres faţă de marea lor nuntă… plec de la Bubu şi mă prinde Ioana… nice, poate totuşi mi se face statuie pentru munca în folosul grupei… probabil trebuie să o ajut la ceva… k… mi-e silă că încep rugăminţile şi genele fluturate în faţa mea ca şi cum prezint penis în loc de puţă!…bine…totuşi trec pe acasă să mănânc…aşa am promis... cred că astăzi e a doua zi! …Ionuţ vrea să-l pup…nu se poate …mă doare măseaua îngrozitor şi apoi, acasă am venit să te anunţ că plec… mă întorc repede… poate peste 5000 de ani lumină…lasă, dacă tot e important, discutăm deseară…rea mai sunt! Mă simt liberă… e doar o iluzie ce ţine cât termin calculele la proiectul Ioanei… stupid! la noapte o să visez cifre, norme de consum…Şi cam atât…mâine trebuie să scot nişte modele de pantofi de pe net… poate te găsesc şi vorbim… mi-e dor de tine iubire… hold me tonight… and forever… Acasă aş vrea să adorm în drum spre pernă, poate te visez…nu vreau să mă întorc cu faţa la Ionuţ… cică mă doare…ceva, nu ştiu ce

anume, dar cert e că trebuie să ţin perna în braţe şi să stau cu spatele la el…vreau la tine iubire…acum... se poate? …aha…am uitat că mi-am consumat porţia de vise pe astăzi … mi-e frică să închid ochii…tresar de fiecare dată când se mişcă Ionuţ…o să devin o sălbatică! asta e… adorm plângând, fără să ştiu de ce…sau fără să vreau să ştiu… te iubesc…

Neaţa iubire!... sunt obosită…surprise! sunt singură acasă… ba nu, nu sunt… e Andrei care doarme îmbrăcat…shit !…intru pe net, poate eşti…te găsesc…vorbim câteva minute…ce mult contează cele câteva clipe furate realităţii…te iubesc!…se pare că Andrei mişcă, aşa că trebuie să plec…ce avantaj că ştiu parolele lor… nice, Ep! Nesimţită mai eşti…k…o să plătesc la un moment dat, dar nu astăzi …la 10 minute intru din nou dar nu mai eşti…citesc mail-ul de la tine…de fapt recitesc toate mail-urile…te simt atât de aproape încât cred că dacă m-aş întoarce ai fi aici…mi-e teamă însă că realitatea să nu-mi spulbere şi bucăţile de vis la care mai am dreptul…prefer să te simt... mai lenevesc în pat visând la noi…cum îndrăznesc să mai visez ?... nu ştiu... mă întreb când vor lua sfârşit toate astea…Şi dacă da, cum vom fi? mai fericiţi sau mai trişti?... poate mai fericiţi…Ziua trece repede…ciudat…vreau să ţip pentru că nu pot să ajung pe net…VREAU !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!…dar nu pot pentru că asta ar însemna să mi-l ridic în cap pe Ionuţ şi sunt prea sictirită să mă cert…Te iubesc străine…poate mâine vorbim... poate…nu mai am aer în casa asta…nu am spaţiu…nu te am pe tine…ştii, chiar mă întrebam cum nu am protestat când am fost la tine şi dormeam…peste tine…în general am nevoie de spaţiu şi nu suport să se atingă cineva de mine când dorm…anyway…zâmbesc, cică `îmi cer scuze că nu sunt din bumbac`… te iubesc şi aşa … rectificăm pe parcurs dacă e cazul !:P…somn uşor iubire…să nu mă uiţi…k ?

*Neaţa iubire! m-am trezit cu faţa la cearceaf! sunt un pachet de nervi cu faţă de fermoar!:P …trebuie să fug undeva să respir…plec la vară-mea, Simona…noroc de rude! lol…parcă nu aş putea să mă plimb prin oraş aiurea…nici de asta nu am chef…aşa că, după ritualul cafelei şi al duşului, arunc nişte textile pe mine şi o şterg…auzi ce tupeu pe Ionuţ! cică să mergem la petrecerea organizată de PD …fuck! da` ce? arăt eu a pupi`n`curistă? să-i văd pe toţi mâncătorii de ***** din partid… lasă-mă să mă simt bine, atât cât se poate…nu am chef să le înghit prostiile ălora! supără-te! tu crezi că eu ce vreau? Anyway… mă car la Si… acolo e departe de Ionuţ… măcar atât, dacă tot e sâmbătă…se face curăţenie…am nimerit perfect... mi-ar prinde bine o perie în mână…să mă răzbun pe covoare! şi mai povesteşte de-ale ei…timpul fuge…mă vede botoasă…întreabă de tine…îi spun doar ca mai vorbim pe net rar…nu am chef să vorbesc despre mine…ştie că sunt supărată... se vede cică…aşa o fi... anyway…aş vrea să ajung la net să vorbesc cu tine…Iţi trimit mesaj de pe telefonul ei…te iubesc…apare Bodo şi Ana…mai stăm la poveşti, nu ne-am văzut de mult…le zic de sor-mea …măcar la ei să mă descarc…la Ionuţ în familie e ceva obişnuit…oricum nu contează pentru ei nimic…şi să stau să vorbesc cu Ionuţ… prefer să urlu la lună… chiar… a fost superbă luna câteva nopţi…ai văzut-o?…Parcă mă simt mai bine…sună Ionuţ …e târziu şi cică vine să mă ia… ca şi cum singură îmi cad organele dacă mă deplasez…Bodo râde de mine…k…să vină…îl aştept…ne adunăm toţi …adică vine şi Cătă, prietenul Simonei…eu vreau floricele! asta din cauza ta! corupătorule! …facem floricele…Şi încep mesajele de la tine…Ionuţ intră în şedinţă…ce-mi pasă mie? fuck off! …îţi dau beep…se enervează! aşa, şi?…Anyway…băieţii vorbesc d-ale lor, despre cum copilul lui Bodo poate fi orice numai armata să facă!…şi să ţină cu Steaua…se râde în bucătărie şi eu plec cu Si la baie să-ţi mai dau un beep şi să fumăm o ţigară…e târziu…vreo 23 cred…plec de la ei…ne pupăcim…în lift începe scandalul, pe care-l aşteptam de vreo câteva minute…eu, care sunt o nesimţită…şi restul…veşnica mea privire de fiinţă net superioară chestiei care se răţoia la mine…bine, bine…data viitoare o să-l sun! aşa e mai bine? nu-mi dai tu cartelă?…ar fi trebuit să tac, ştiu... dar nu pot să mă abţin…nu-s chiar în halul ăsta de supusă…şi oricum ştiu cât pot să mă*

întind…adică multe hectare…mă doare`n cot! pe stradă măcar să mă lase în pace…ajungem în Păcurari, din nefericire…eu, mă deplasez de parcă aş fi regina Angliei…îmi mai lipseşte covorul roşu…merg de parcă aş intra în apartamentul regal…scârbită, mă duc la baie…să facă patul singur …Intru în cameră, unde mai primesc complimente colorate… deschid calcul… filme… asta e!… mă holbez la filme până îmi pică ochii în gură…adică până la 5.30, timp în care îţi dau beep-uri… mă uit la "lord of the rings III" varianta avi. ce să zic…parcă nu l-aş mai fi văzut …oricum visez la tine…vreau la tine…nici astăzi nu am reuşit să vorbim pe net…mi-e dor de tine, iubire! simţi?…simţi că te iubesc?…cu genunchii în braţe, mă simt înfrântă …plâng…iţi mai dau beep… plâng… te iubesc... poate o să adorm totuşi... mâine mă voi trezi târziu…mâine îmi scot telefonul…mâine poate vorbim…sweet dreams iubire…pa
Neaţa! e 15…la mine e dimineaţă…nici bine nu mă ridic din pat că mă şi anunţă familia că mergem la teatru…what? cine, eu? fuck! dar trebuia să vorbesc cu tine…fute-m-aş! bine…mă duc măcar să-mi scot telefonul, poate te prind din Tudor…sar în nişte haine şi plec …iţi dau beep ameţită…sunt terminată, nici cafeaua nu am băut-o…îmi vine să iau la bătaie pe toată lumea…schimb cartela pe ăla de l-a înzestrat tehnologia cu display…wow! ce fain e! durează trei minute bucuria mea, că se descarcă…k…ajung în cameră şi net-ul e picat…logic, la ce puteam să mă aştept? cu riscul de a întârzia la fantastica piesă de teatru îmi fac o cafea pe care o trăiesc !... îmi iau nişte haine... să nu merg în geaca galbenă …nu-mi păsa, dar e tatăl lui Ionuţ pe care îl respect…mă întorc în Păcurari…pe telefon, 7 apeluri nepreluate de la Ionuţ… intrase în panică… cum să pierd bunătate de reprezentaţie…k…mă schimb şi ne aruncăm într-un taxi… primesc beep de la tine… nu pot să răspund …rulează piesa…îmi dau telul pe silent şi mai aştept beep-uri… ăia pe scena se agită…k…eu vreau la tine… fiecare din sală cred că îşi doreşte altceva…anyway…te iubesc…simţi ?…iar nu pot vorbi cu tine…mă supăr din nou…am pierdut încă o zi…mesaje de pe net nu reuşesc să-ţi trimit…îmi imaginez cum ar fi dacă aş ajunge mâine la tine…cum ?... asta îmi imaginez în fiecare zi…în fiecare dimineaţă…cum ar fi dacă mâine m-aş trezi lângă tine? cum ar fi dacă…aş fi fericită…până atunci… Miss you so very much……mă trezesc din vis pentru că ţipă o descreierată pe scenă şi în câteva clipe se termină şi piesa…plecăm…cică ar trebui să ne plimbam…mi-e frig şi vreau acasă…nu am chef de plimbări, nu vreau nimic…si-aşa mi-aţi buşit ziua……vreau acasă! acasă, adică în braţe la tine…n-o să se poată…mâine, pot veni şi îngerii să-mi ierte păcatele că tot ajung la net… nu mai rezist!…adorm supărată…ca şi cum am adormit şi fericită în ultimele două săptămâni…te iubesc…Somnic uşor iubire…

Am fost azi la bibliotecă. De când nu am mai fost la biblioteca din Buzău, s-au schimbat destul de multe. Au introdus şi ei acum sistemul informatizat şi net gratis pentru utilizatori. M-am dus să văd şi eu ce şi cum. Evident, nu era cine ştie ce. Te lasă să navighezi pe net, "citire universală", aşa cum spun ei, dar nu poţi downloada sau copia nimic de acolo. E pueril. Ai acces la net şi trebuie să vii cu foi de hârtie şi pix ca să poţi copia ceva. Oare aşa de tare ne sperie tehnologia încât trebuie să încercăm să o combinăm cât mai mult cu mijloacele rustice de comunicare? E ciudat… chiar spunea un prieten de-al meu acum câteva zile că Buzăul e în urmă cu 7 ani faţă de celelalte oraşe. Tind să cred că aşa e… poate că locuim încă la ţară.

Un lucru bun, şi nu e singurul, este că avem acces la mail. Putem verifica şi citi mesajele electronice. Dar doar atât. Evident, căsuţa mea era goală, nici un mesaj nou. Aşteptam un mail de la Ada. Voiam să aflu ce a mai făcut. Poate că se gândeşte la mailul pe care i l-am trimis acum câteva zile? Sau poate că nu are timp să scrie? Sau poate pur şi simplu nu consideră adecvat să îmi scrie atât de des? Nu ştiu. Oare de ce vrea să mai ţină legătura cu mine? Oare de ce vrea să îi citesc mailurile, având în vedere faptul că ea a fost cea care m-a alungat din viaţa ei? Mă vrea oare înapoi? Îi pare oare

rău? Sau simte că e greu fără mine şi de-abia acum îmi simte lipsa cu adevărat? Cam multe întrebări pentru o bază de cunoştinţe atât de mică.

Sunt lacrimi aşa de grele şi de fierbinţi, încât ochii nu le pot plânge. Ele zac în inimă, arzând-o.

Acum câteva zile am încercat să îmi caut de lucru. Am umblat toată ziua prin oraş dar nu am găsit nimic. Trebuind să apar într-un bar mai pe seară, să vorbesc cu patronul pentru un post de barman, m-am instalat într-un net pentru o oră. Am rămas ca trăznit când am văzut că am două mailuri de la Ada în căsuţa mea electronica. Îl citesc cu interes pe primul.

Neaţa Braşov! ce faci? mâine plec la Timişoara, va fi o călătorie lungă de vreo 18 ore... o să mor de plictiseală cred... nici măcar nu ştiu dacă vei citi mail-ul... whatever... mersi că mi-ai dat undă verde la mail... contează. Nu trebuie să-mi trimiţi mail, nu asta era ideea. Vreau doar să citeşti mail-urile de la mine ca pe o ştire dintr-un ziar, aşa să ştii dacă mai trăiesc sau nu... fără să fie necesar să le reţii mai mult de 20 minute... Poate că multe din ele vor suna ca un monolog... dar nu acum... mai târziu... Ce să mai zic să sune a informaţie seacă? sâmbătă plec din Timişoara la Tg. Mureş, apoi nu mai ştiu pe unde voi fi... poate la Oradea sau Satu Mare... Urează-mi călătorie plăcută şi mai puţin plictisitoare... tot voiam eu să mă plimb... K ... am plecat să arunc nişte haine într-un rucsac şi să-mi iau bilete... ca totdeauna ... Keep în touch! Pa

Aşteptările mi-au fost în oarecare privinţă înşelate. Aşteptam să îmi spună că îi e dor de mine sau măcar să îmi inducă asta prin ceva. Mă durea, dar în acelaşi timp mă bucuram că nu vrea să mă uite de tot. Mă bucuram că se apăra în felul ei şi că găsea o justificare de a-mi scrie. Mă iubeşte? Îi e dor de mine? Nu o voi şti poate niciodată…

Neaţa Braşov! Am luat una bucată ţeapă cu Timişoara... de fapt Gino mă aştepta acolo dar nu văd logica unui drum doar de dragul de a vizita o fabrica... lol... O să plec luni la Tg. Mureş... e aşa cum am vrut până la urmă... ştii că îţi arătasem un pix cu ``Alpina`` şi spuneam că acolo vreau să lucrez... se pare că unele vise devin totuşi realitate... Wish me good luck! O să fiu eu cu Murake, Mureşul... şi munţii. Sună bine zic eu... Cam asta e tot... Keep în touch! Pa

Mailul asta era datat la o zi după precedentul. Se pare că nu mai plecase la Timişoara. Poate îşi dădu seama că intenţiile acelui Gino erau totuşi altele. Oricum, era alegerea ei, şi e destul de matură să aleagă. Am discutat o dată situaţia ipotetica dacă s-ar vinde pentru a câştiga un loc important într-o firmă sau ca să promoveze pe o poziţie mai bună. Mi-a răspuns cu un "Nu!" categoric. Îmi spunea că e destul de bună să promoveze pe propriile puteri. Mă bucur să văd că şi-a păstrat încă integritatea. Poate că s-a săturat să facă sacrificii pentru a obţine siguranţa materială. Ştiu doar că e destul de bună să reuşească în viaţă prin puterile ei. În fond, a terminat prima pe facultate. Am de ce să mă mândresc cu asta. Dacă ar fi fost lângă mine, poate că mi-ar fi dat şi mie un avânt să fiu altfel decât un elev mediocru, care să se mulţumească cu "sfântul 5". La fel cum am învăţat engleză: aveam un coleg de bancă care era cel mai bun din clasa în generală. Şi m-am ambiţionat să învăţ şi eu şi am ajuns până la punctul de a fi o luptă strânsă între noi pentru favorurile profesorului. Dacă am un motiv, lupt pentru ceva cu toate resursele şi nu mă dau în lături de la nimic. Măcar asta să mă facă puţin mai bun decât mă simt…

Nu voiam să creadă despre mine că sunt un cititor pasiv al mailurilor ei… nu voiam să creadă că am reuşit să o uit, ceea ce voia ca eu să fac. Voia să o urăsc, voia să o uit, pentru că îi era frică ca la un moment dat va pleca de lângă mine, şi că mă va

durea mai mult atunci. Voia să uit tot ce a însemnat relaţia noastră în aceste 5 luni de zile? Voia să uit că ceea ce mă ţine lângă ea este faptul că ştie să îmi arate că ţine la mine, indiferent de cuvintele pe care mi le aruncă pentru a mă face să mă îndepărtez de ea. Ştie să mă facă să citesc printre rânduri, aşa cum îmi spunea odată. Să citesc printre rânduri şi acum? Să citesc şi acum faptul că îi e dor de mine şi că îmi simte lipsa? Să citesc că nu ştie ce vrea şi să o aştept? Ce să citesc? Ce să citeeeeeeeeeeeeeeesc? NU MAI REZIST!!! O vreau iar în braţele mele… ACUM!

E pe undeva pe lângă miezul nopţii acum... toţi din jurul meu se odihnesc sau se uită la televizor... în sfârşit acasă... acum câteva ore fratele meu cel mic a adormit ţinându-mă de mână... s-a pus în pat lângă mine, când mă uitam la film, mi-a luat mâna în mâna lui şi s-a întins... peste câteva clipe a adormit... a trebuit să îl iau în braţe şi să-l duc în patul lui... mi-era dor de asta... mi-era dor să stau în mijlocul lor, să ştiu că orice s-ar întâmpla rău, va fi acolo cineva să-mi aducă zâmbetul pe buze... e frumos... dar inima mea nu mai este în stare să-l perceapă... Am fost azi pe la net... aveam un mail de la tine... de acum câteva zile... ţi-am răspuns în fugă... nu puteam scrie mai mult... trebuia să fac ceva ordine în căsuţă, să iau de acolo mailuri de la tine şi trimise către tine... voiam să termin romanul... aşa că am copiat ultimele mailuri şi discuţii salvate... mecanic... rutină... cyberspace... Stau şi îmi rod degetele... a trebuit să lipesc ceva cu superglue, şi bineînţeles că mi l-am vărsat tot pe degete, şi a trebuit să le "şlefuiesc" cu piatra ponce... dar tot mă indispune... anyways... mi-am făcut ordine în hârtii azi... am dat peste un plic rămas din alea multe cumpărate pentru a-ţi trimite scrisori... restul nu ştiu pe unde s-au pierdut... oricum, sper că încă mai păstrezi scrisorile pe care ţi le-am trimis... sper că nu le-ai dus în mijlocul curţii şi le-ai dat foc... nu că ar avea vreo importanţă faptul ăsta... am dat peste scrisoarea ta... şi peste nişte mailuri printate... am citit o pagină din ea şi n-am mai rezistat... răni vechi se deschideau şi fiecare cuvânt scris acolo rupea din mine violent bucăţi mari de suflet... le-am împăturit la loc şi am pus plicul în agendă... alături de poze, de sms-uri, poezii şi alte chestii... am în faţă nişte poezii şi o povestioară pe care am vrut să-ţi o trimit de mult... dar având în vedere cum au evoluat lucrurile între noi, nu am mai avut voinţa necesară de a ţi le trimite... poate cândva în noaptea asta or să ajungă şi ele şiruri logice de 1 şi 0. Oricum, o să ai ocazia să afli tot ce a fost în sufletul meu în ultimele 3 luni citind romanul... asta dacă voi avea puterea şi voinţa necesară să-l termin... mă uitam acum peste discuţii şi peste mailuri, şi mi se împăinjeneau ochii... poate că ceea ce ai făcut tu, de a şterge tot ce aveai de la mine, mailuri şi alte chestii, era chiar înţelept... poate că aşa durea mai puţin... dar ce să-i faci?! Cred că sunt masochist... chiar dacă voi scrie romanul cu lacrimi în ochi şi cu privirea tristă, tot îmi voi ţine promisiunea. O să-l termin şi o să-l public, şi ediţia princeps o să ţi-o dedic ţie... deja i-am schimbat numele, cu toate că trecuse până acum prin mai multe nume dar, am ales un nume care să se potrivească cu tot ce e în roman... numele îl vei afla când îl vei citi... anyways, i shall move on... o să încerc să răspund la mailul tău... nu mă pot abţine... poate e un defect...
nu am rămas acelaşi Ada... nu am putut rămâne acelaşi băieţel naiv şi visător pe care l-ai întâlnit într-o noapte de iarna în gară la Braşov. Nu am rămas acelaşi chip dulce şi feciorelnic pe care îl ţineai între palmele tale în primele zile petrecute împreună... nu mai am aceeaşi privire visătoare şi optimistă care te fixa întrebător atunci când gândurile tale încercau să definească realitatea... acelaşi nu mai sunt... ceva în mine s-a schimbat... şi numai eu pot să ştiu care e diferenţa... da... e adevărat... în mare parte sunt acelaşi... am încă aceleaşi vise... iubesc aceeaşi persoană... aceleaşi relaţii cu semenii... numai că acum ştiu cum e să dai cu capul de pragul de sus, ştiu cum e să te trezeşti într-o dimineaţă, să duci mâna lângă tine şi să pipăi perna de alături şi să afli că e goală... ştiu cum e să te întrebi seara, când rămâi singur, oare ce face EA la ora

asta... acum ştiu lucrurile astea... şi din moment ce au fost simţite de sufletul meu, nu puteau să mă lase la fel, neschimbat. După cum spunea Camil Petrescu, cel ce a văzut jocul ielelor, rămâne smintit pentru o viaţă, ori moare, ori e fără un picior, sau un ochi, sau fără de suflet... eu am rămas fără el... a rămas undeva suspendat pe o raza de lună, încercând să demonstreze o teorie, ceva de genul că indicii refractari ai lunii sunt de aşa natură încât... şi că dacă te uiţi la ea, printr-un unghi de ... ajungi ca de partea cealaltă să fie exact imaginea transmisă... ceva de genul ăsta... ora înaintată nu îmi lasă dispoziţia necesară să explic toată teoria cap-coadă, dar, oricum, tu ştii despre ce este vorba... anyways... cam atât despre mine... şi eu mă bucur că schimbările nu au fost atât de mari încât să-mi fie iar ruşine să mă uit în oglindă... greşelile pe care le-am făcut până acum nu sunt ireparabile...
felicitări pentru Timişoara... ştiam de la început că eşti ambiţioasă şi că întotdeauna obţii ceea ce îţi doreşti... niciodată nu m-am îndoit de asta... numai că în viziunea mea am stabilit greşit priorităţile... oricum, mă bucur pentru tine, aşa cum inima mea saltă de bucurie la propriu când am citit mesajul că ai luat prima pe facultate... păcat că nu am fost acolo... dar nu m-ai chemat... şi nu ştii cât de mult aşteptam chemarea aceea... strânsesem deja banii... dar nu a fost să fie... referitor la plecarea mea... da... am decis să o amân... vreau întâi să-mi rezolv problemele pe care le am aici... şi dacă se poate să-mi termin facultatea ... dacă plecam acum, în dispoziţia în care eram, poate că atunci când veneam, dacă mă uitam în oglindă, aş fi recunoscut pe cineva pe care îl urâsem toată viaţa... şi nu voiam să ajung aşa... am decis că e mai bine să îmi împlinesc câte un vis deodată... am învăţat pe pielea mea că nu e bine să visezi prea mult... oricum, o să treacă vacanţa şi sper să reuşesc să-mi iau restanţa de pe anul 2... dacă nu, am plecat definitiv din România... şi voi lăsa totul în voia sorţii... mersi de mail... nu vreau să te uit... nu vreau să uit tot ce a fost între noi... de aceea orice mail al tău e binevenit... ţi-am spus că voi fi mereu aici... ţi-am spus că oricând vei avea un culcuş cald lângă mine... şi că oricând vei avea nevoie de mine, să mă chemi... am încercat să te fac să înţelegi asta... nu ştiu cât de mult am reuşit... nu vreau să mă întreb iar de ce nu a mers... nu vreau să mă întreb de ce îmi spuneai că mă iubeşti şi de mi-ai trimis atâtea mailuri şi scrisoarea, ca peste câteva săptămâni să-mi spui că totul a fost minciună, că ai încetat să mă iubeşti de ultima oară când ai plecat... nu vreau să mă întreb... m-am împăcat cu ideea că life is short and love is always over in the morning... m-am împăcat cu ideea că există raţiuni mult mai puternice decât mine şi că nu pot avea totul... sper doar că vreodată, când vei vedea doi tineri îndrăgostiţi pe o bancă, sau când îţi vei tine nepoţii pe genunchi sau poate atunci când te vei simţi pentru câteva clipe că eşti singură, să-ţi aduci aminte că a existat odată NOI, că am făcut parte, măcar pentru câteva clipe, din viaţa ta, că te-am strâns câteva nopţi în braţe, la pieptul meu şi că îţi şopteam că te iubesc..... Să îţi aduci aminte că întotdeauna va exista un Marius care la fiecare răsărit de lună îţi urează un "noapte bună" şi în fiecare dimineaţă te caută lângă el... şi să-ţi mai aduci aminte că am existat... că am fost acolo... aproape uneori... alteori atât de departe încât nu mai rezistai. Şi că va fi întotdeauna acolo... ÎNTOTDEAUNA... că alta veşnicie nu mai are să promită... să o simtă... să o creadă...
să fii fericită Ada... şi pe patul de moarte să ridici fruntea sus şi să spui: "nu are de ce să-mi fie frică... nu are de ce să-mi pară rău... nu am regrete... pot să mor liniştită..." ... asta înseamnă fericire... şi ce înseamnă veşnicie? Atunci o să-ţi dai seama... dacă în acel moment îţi vei aduce aminte de mine, de noi, atunci o să-ţi dai seama ce a însemnat cu adevărat veşnicia şi ce minunat lucru este... să trăieşti străine astfel încât să nu zică nimeni după ce ai murit: "ce bine îmi pare..." ... să trăieşti ca după moarte să îţi iei locul în inima şi mintea celor ce sunt după tine... asta e veşnicia... nimic nu moare dacă e păstrat în inimă şi în minte... cum e iubirea veşnică? Ce o face veşnică? Am încercat să ţi-o explic în mailul ăsta. Ţi-o explic din momentul în care am trimis primul mail... şi

am încercat cu propriul meu suflet să te fac să crezi... să crezi în veşnicie... să crezi în noi... să fii fericită Ada... nu există ideal mai mare... şi ţi-o doresc din toată inima...
veşnica ta plantă, Marius.
PS: poate că da... unele vise devin totuşi realitate. Pleci luni în Tg. Mureş... şi cu Ionuţ cum rămâne? Îl laşi şi pe el? nu că m-ar interesa ce se întâmplă cu el... dar nu cred că poţi să faci greşeala să rămâi cu cineva la care nu ţii deloc... nu eşti Ada aceea... am început să lucrez la roman... mailul de mai sus e scris de acum 2 zile... am mai adăugat 4 pagini la roman. Tind să cred că îl pot termina... cu toate că nu vreau să se termine... azi mi-am căutat de lucru. am găsit ceva ca barman... acum sunt în drum spre el, să vorbesc cu şeful, sper să iasă ceva...
îţi dai seama că am rămas aproape acelaşi? îţi dai seama că încă sunt naiv şi visător? îţi dai seama că EU ÎNCĂ MAI CRED CĂ SE POATE REZOLVA TOTUL INTRE NOI? nu ştiu de ce mă agăţ... nu ştiu de ce încă mai sper şi încă mai cred... dar pur şi simplu o fac... pentru că simt... sau poate pentru că aşa trebuie să fie... sau poate pentru că încă mai cred în puterea unui vis... keep în touch străine...

Cu greu m-am abţinut să nu îi spun că o iubesc, cu greu m-am abţinut să nu cad în genunchi şi să nu îmi cerşesc întoarcerea în inima ei. Dar mi-a zis odată că nu îi plac târâtorii. Aşa că a trebuit să maschez totul în cuvinte pline de înţelesuri. Nu suport să stau aici şi să mă gândesc că am pierdut-o. Nu suport să stau aici şi să nu vorbesc cu ea, când vorbeam aproape în fiecare zi pe net sau la telefon, sau măcar trimiteam un mesaj. Mă uit acum la telefon şi îl văd gol… nu mai are sens… de câteva zile stă pe şifonier, singur, aşteptând să îl bage cineva în seamă. Eu unul nu o să o fac. Nu am de ce…

Capitolul 15

Sentimentul trebuie să devină tot mai străin, altfel nu ne putem ridica la înălţimea realităţii. Poate era o noapte rotundă când nu ne mai cunoşteam, când tot ce s–a scris s-a uitat, când plecând dintr-un punct ajungi de unde ai plecat. O noapte ce întârzie, punând pe figură fixitatea uitată, uitând frumosul posibil, cum poate l-au uitat mulţi.

Clipe:
Iubire, îmi pare rău că am spus aseară că mă plâng tot timpul. Şi în seara asta de infecţie. Scuze, nu am vrut să înţelegi greşit. Mă ierţi? Dau un pup. Ce zici? Când am spus pup, sper că ai simţit pe fiecare bucăţică din corpul tău. Mai mulţi pupici nu încăpeau în mesaj şi am vrut să fie unul complet. Te iubesc urâtule. Să nu mă uiţi pe traseu, bine? Te pupăcesc tot, bubex. Eşti bubexul meu, ştii? Să nu uiţi că sunt lângă tine şi nu cumva să mă molipseşti de bubiţe. Somn uşor iubire. Vise plăcute… cu mine. Te bubesc.

Sfârşitul lui martie se anunţa promiţător. Ada îmi spunea că o să ajungă în curând la mine şi eram fericit. Dar totul nu a fost aşa cum am vrut să iasă. M-am trezit într-o dimineaţă plin de bube pe tot corpul. Mă duc la dispensarul studenţesc şi îmi dau confirmarea. Am varicelă. Asta mai trebuia acum. Trebuia să ajung acasă. În cămin nu puteam sta, că eram un focar de infecţie. Deja dădusem lui Redman varicela, de a trebuit să petreacă ziua lui şi Paştele în pat, în carantină. Evident, nu pot să nu menţionez faptul că în acele câteva zile, dacă eram cu el, cred că auzeam toată gama de înjurături pe care el era capabil să o reproducă. Dar nu a fost vina mea. Fac şi eu ca Pilat: mă spăl pe mâini şi trec mai departe.

Ada voia să îmi pregătească o surpriză, să vină weekendul viitor la Braşov. Dar a venit problema mea. I-am spus de asta şi evident nu i-a picat bine. Îi dădusem toate planurile peste cap. I-am cerut să rămân în Braşov, dar nu a vrut să mai vină. Aşa că am

plecat acasă. Mai erau două săptămâni şi începea minivacanţa de Paşte. Dar asta e, s-a întâmplat.

Câteva zile totul a fost bine şi frumos. Ţineam legătura şi ne iubeam. Dar câteva zile nu a mai dat nici un semn de viaţă. Primeam mesaje de genul: *Încep să mă plictisesc de proiect. Începe să mă plictisească tot. Astăzi o să-mi duc o parte din lucruri în Tudor. O să mă plimb pe Copou. Nu ştiu. Am nevoie de aer. Something is wrong. Nu ştiu ce anume, dar aşa simt. Nu prea mai duce Ep. Cred că ajung acasă şi depun cerere de calc. Nu ştiu. Vreau libertate. Te iubesc. M-a întrebat Ionuţ dacă plec la Braşov de sărbători. O să plec de aici după sărbători. Plec în Tudor. Acolo e locul meu. Acolo sau niciunde. E una din zilele ALEA.*

După aproape două zile în care nu a dat nici un semn de viaţă şi am tot încercat să dau de ea, îmi trimite nişte mesaje spre seară.

Salut. Scuze că nu am dat nici un semn de viaţă dar am vrut să analizez la rece situaţia. În ultimele două zile mi-am dat seama că locul meu e aici, lângă oameni pe care-i cunosc. Nu am puterea să lupt, Marius. Nu am motive. E bine aşa cum e acum. Îmi pare rău, sincer. Nu pot să încep din nou o relaţie. E bine aşa. A fost temporary insanity. Chiar nu ştiu ce a fost. Scurte clipe furate realităţii şi transformate în bucăţi de fericire. Nu ştiu. Acum mă simt bine, aşa sunt fericită. Lângă oameni pe care îi cunosc. Să ai grijă de tine. Nu mai suna, te rog. Pa, Marius. Chiar nu mai avem nimic de discutat. La revedere Braşov.

Simţeam că îmi fuge pământul de sub picioare. Simţeam că se năruie iar totul în mine. Nu am avut lacrimi. Nu am mai avut nimic. Nici puterea să trimit mesaj. Am scris un *E alegerea ta. La revedere străine!...* şi m-am cufundat cu nasul în pernă. A fost îngrozitor. Mi se desfăşurau în faţă atâtea amintiri, pe care până şi acum îmi e greu să le reiau. Mi se desfăşurau în faţă cuvinte şi credinţe. Atunci, pentru prima oară în relaţia asta am decis să renunţ. Am vrut să îngrop totul şi să o iau de la capăt. Nu puteam să plâng toată viaţa. E mult prea scumpă. Atunci am început să scriu romanul acesta. Am scris în seara aceea cred că zece pagini. Cu lacrimi în ochi scriam cuvânt cu cuvânt, încercând să îmi aduc aminte începuturile relaţiei noastre. Parcă le vedeam în faţa ochilor: prima noapte împreună pe net, primele cuvinte, primul contact cu vocea ta, prima noapte de dragoste. Toate erau în mintea mea învălmăşite şi nu ştiau cum să iasă la lumină. Fiecare din ele voia să fie prima şi în acelaşi timp, cea mai importantă. Dar pe măsura ce scriam, îmi dădeam seama că nu aveam cum să o uit, că nu aveam cum să las deoparte ceea ce a însemnat cel mai important lucru care s-a întâmplat în viaţa mea. Nu aveam cum să renunţ. Punând pe hârtie gândurile şi amintirile, mi-am dat seama că o iubeam poate mai mult ca în ziua precedentă. Nu mai era a mea şi mă durea asta. Mă respingea cu toate că mă iubea încă. Simţeam asta. Aşa că nu puteam să las să pierd ce avea, trebuia să lupt pentru fericirea mea… pentru fericirea noastră…

"Dacă iubeşti pe cineva atât de mult, lasă-l să plece... şi dacă se va întoarce la tine, înseamnă că te-a iubit..." ştii mult prea bine asta... nu e nevoie să-ţi explic eu... mailul ăsta nu vreau să fie plin de subînţelesuri sau fraze pompoase sau alte chestii pe care le face un literat... mi-ai reproşat chestia asta... într-un mail... nu... o să spun exact ce simt în momentul ăsta... a doua zi dimineaţă după ce mi-ai trimis mesajele... le ştiu pe de rost...
ce vreau să-ţi spun e că... nu ştiu... nu o să fie o declaraţie de dragoste... ai ales să fii singură... sau cu Ionuţ... sau cu cei pe care îi cunoşti... nu vrei să fii cu "străinul" care ţi-a furat inima... nu ai motive pentru care să lupţi, nu? nu ştii cât m-a durut fraza asta... nu ai motive? eu nu eram un motiv destul de puternic să te facă să lupţi? după cum spuneai şi tu... trăim ca să cuprindem totul şi să ne pierdem într-o zi... ai avut totul... erai conştientă că ai totul... şi nu ai vrut să lupţi să îl menţii... eu nu mai lupt...

nu mai pot lupta singur... sufletul meu a ajuns undeva jos de unde cu greu se mai poate ridica... m-ai amăgit mereu că lupţi… şi că crezi… şi că vrei... când de fapt tot ce făceai era să nu-ţi pese... sau poate m-am amăgit singur... că te-am crezut...
ştiu că mă iubeşti... şi nu poţi nega asta... şi eu te iubesc... şi nu pot eu nega asta... am crezut că vei lupta, că le vei spune alor tăi să-ţi ia calc... dar se pare că şi asta a fost o amăgeală... nu ştii ce vrei, Ada... nu ştii ce vrei şi eu nu-ţi pot impune să cauţi... tot ce sper e că atunci când ne vom întâlni iar... să fie pentru totdeauna... nu te mai caut... o să te caut doar o singură data, să vorbesc cu tine să înţeleg motivele pentru care ai făcut asta... când cu o zi în urmă îmi spuneai că vrei la mine şi apoi a doua zi îmi spui că te simţi bine acolo, că eşti fericita... fericită pe naiba... dacă erai fericită, îmi răspundeai la telefon... şi mă lăsai să-mi dau seama că trebuie să te las în pace... dacă erai fericită nu-mi trimiteai azi noapte mesajul ca să îmi amintesc de tine... ceva s-a întâmplat şi vreau să ştiu ce... dacă a contat ceva din tot ce am avut... dacă măcar mai ai puţin respect pentru fiinţa mea, pentru iubirea mea... iubire pentru tot ce a fost... poate nu pentru mine... poate nu m-ai iubit pe mine... poate ai iubit ceva ce am avut eu... îmi aduc aminte de un mail... le-am citit pe toate şi toate discuţiile... era ceva de genul: "străine, mă îndrăgostesc de visele tale, de gândurile tale şi în final de tine pentru că nu te pot separa de ele..."... poate de asta te-ai îndrăgostit, poate asta ai iubit la mine... mulţumesc mult pentru că m-ai ajutat să înţeleg asta... ce să înţeleg? am avut un vis... să iubesc şi să fiu iubit... să fiu sincer... visul asta a ţinut doar cele 7 zile cât ai stat la mine... adunate... atât dau Ada... 7 zile... ştii că la evrei şapte însemna infinitul... am avut tot Ada... am trăit tot în aceste zile... şi aceste zile puteau înseamnă infinitul nu numai în numerologie... nebunie temporară, asta o numeşti? o scurtă nebunie cum zicea Minulescu? mersi şi pentru asta... negi în continuare... crezi că treci mai uşor peste asta? nu se poate... că am simţit... te-am simţit... ţii minte mesajele pe care mi le trimiteai? ţii minte tot? nu ţi le aduc aminte... ar însemna să mă chinui tot mai mult...
citind discuţiile cu tine... am notat câteva fraze... "singura dorinţă care depăşeşte limita posibilă a intensităţii e aceea de a fi cu tine..." asta ce voia să însemne? că totul va fi bine? că crezi? visai Ada... visai şi nu ai vrut ca visul să ţină mai mult decât cele 3 zile pe care le-am petrecut împreună... şi apoi încă vreo 4... ai zis de la început că asta vrei... vrei să vezi cum e... cum e să fii fericită... dar nu ai vrut să întinzi mâna să o iei... nu mai lupt... nu mai am puterea să mă ridic... ai spus tu că nu ne defineşte ceea ce suntem, ci modul în care ne ridicăm după ce am căzut... ştii că te voi iubi mereu, nu? ştii că nu te pot uita... ai spus ca să îmi aduc aminte de tine doar când voi sta în ploaie... nu am vărsat o lacrimă Ada... de ieri nu am vărsat o lacrimă... nu am vrut să se vadă... am plâns prea mult... mult prea mult... şi nu mai pot duce... nu mai pot lupta... singur nu mai pot duce...nu mai poooooooooot... prima lacrimă a căzut acum... pe tastatură... ai auzit cum cade? mie mi-a frânt inima... plouă de două zile în sufletul meu Ada... şi va ploua mult timp de acum încolo... poate până când moartea ne va despărţi... ţii minte ce înseamnă, nu? ţii minte ce însemna ALWAYS AND FOREVER TOGETHER? nu cred Ada... pentru că nu ai crezut niciodată... niciodată...
cât timp o să plouă în sufletul meu o să fii mereu prezentă acolo... cât timp o să fie soare afară o să-mi aduc aminte de cum ne plimbam... de cum ne-am fi plimbat... de tot ce ar fi fost... îţi dai seama că m-aş fi căsătorit cu tine? atât de mult te iubeam... ţi-am trimis o ultimă scrisoare când am plecat din Braşov... sper să o citeşti... sper să nu o arunci într-un colţ... sper să nu MĂ arunci într-un colţ... cred că am însemnat mai mult decât atât... pe vremea aia nu credeam că e ultima... nu mai ţii minte nimic Ada... sau poate tot ce ai scris în scrisori şi în mailuri şi în mesaje erau doar frânturi de vise... frânturi de fericire pe care mi le aruncai ca să fiu mereu aici şi să te aştept... mă simt ameţit? trădat? înşelat? minţit? Spune-mi tu Ada... eu nu mai simt nimic, decât o dragoste profundă şi o suferinţă la fel de mare...

nu mai lupt... m-am repetat, da... sunt un om de cuvânt... vreau să vorbesc cu tine... nu o să mai încerc să te conving că totul va fi bine... vreau doar să vorbesc vreo 2/3 ore cu tine... să mă faci să înţeleg... PROMIT că nu voi mai trage de tine... că nu voi mai lupta... că nu-ţi voi mai spune că te iubesc... dacă iubeşti pe cineva, lasă-l să plece..... aştept să te întorci Ada... aştept să-ţi dai seama ce vrei cu adevărat... şi asta nu poţi face decât când vei fi departe de Ionuţ... în singurătate şi îţi vei da seama de cine ţi-e dor... de mine, de Ionuţ... de cunoscuţi... de familie... de căţel... de floare... de Braşov... de visele mele... şi atunci te voi primi cu braţele deschise... dacă va fi cazul... până atunci... eşti liberă... să faci ce vrei... să simţi ce vrei... ai 24 de ani... credeam că ştii ce vrei până la vârsta asta... m-am înşelat... m-ai întrebat ce iubesc la tine... iubeam asta... că eu credeam că ştii ce vrei şi te vedeam "determined" şi că ştii ce vrei de la viaţă... dar au fost promisiuni deşarte, şi nu ţi-ai respectat niciuna... adu-şi aminte dacă ţi-ai respectat vreo promisiune din cele pe care mi le-ai făcut... am mesajul Ada... în care spuneai că mă suni a doua zi când ajung în Buzău... şi ai spus că promiţi... şi apoi spui că ai promis că mă suni când poţi... asta e... cu atât am rămas... nu cred că-ţi dai seama Ada cât am luptat... dacă ştiai... luptai alături de mine... măcar ştiind cât lupt eu...
să-ţi mai aduc aminte... tot din discuţii... "în fiecare dimineaţă mă amăgesc că pur şi simplu am pierdut trenul"... "dacă ceva mă face să renunţ la tot, aia e iubirea"... tu ai zis... nu ai renunţat, egal, nu ai iubit... e logic, nu? încă mai sunt logic... se simte bine creierul că a avut dreptate şi inima suferă şi mai mult... " visul în care eu sunt fericită, cu toată aşteptarea şi suferinţa, pentru că nimeni nu mă poate răni..." dar ai ales să răneşti tu... poate de teamă să nu fii tu rănită... da Ada... da ... poate că "nu te-am învăţat să-mi suporţi absenţa..." poate că "niciodată nu ai uitat că iubirea în doi nu e veşnică..." şi asta pentru că eu nu am reuşit să te fac să crezi asta... poate că "ai vrut să mă ajuţi să cred şi în altceva decât în vise..."... ai reuşit Ada... FII MANDRĂ... nu mai cred în vise... m-ai schimbat total... ai omorât în mine tot ceea ce însemna vis... mulţumesc că m-ai ajutat să îl împlinesc... dar te urăsc pentru că nu m-ai ajutat să-l menţin... nu o să mai fac vise... de asta nici nu mai lupt... şi nu ştiu dacă voi mai lupta vreodată... sper să fii mulţumită Ada... AI REALIZAT TOT CEEA CE TI-AI PROPUS...
ştii, îmi aduc aminte cum a început totul... sms cum că dragostea nu e veşnică şi că te ajut să crezi că e... cred că a fost invers, Ada... cred că ceea ce ai vrut să faci e să mă faci să cred EU că dragostea NU e veşnică... mulţumesc pentru asta... poate că de asta aveam nevoie...
vreau să vorbesc cu tine... nu te simţi jenată sau ameninţată... nu o să te fac să te întorci la mine... nu vreau să se mai întâmple iar ca şi până acum... de trei ori îmi ajunge... mai mult nu pot duce... te-am iubit... ştii asta... te iubesc încă... şi asta o ştii... dar ce vei afla, şi sper asta... e că...TE VOI IUBI MEREU... acum e rândul meu să zic... LASĂ-MĂ SĂ TE IUBESC FĂRĂ SĂ CER NIMIC IN SCHIMB...
ai grijă de tine străine... şi ai grijă de inima mea... de visele mele... sunt acolo... la tine... şi nu le mai pot primi înapoi... dacă nu le vrei... aruncă-le... a doua lacrimă a căzut... a durut ceva mai mult... până încep să amorţesc... vreau să vorbesc cu tine... adică să-mi vorbeşti tu... de atât am nevoie... ajută-mă... nu mă lăsa aşa... poate că am greşit eu că eram atât de sufocant... dacă nu-ţi plăcea, trebuia să-mi spui... dar ai spus că asta vrei... şi asta ţi-am dat... nu ştiai ce vrei.....
o să trimit mesaje când ajung în Braşov... pe vineri cred... trebuie să vorbesc cu tine... sper că-mi vei îndeplini dorinţa... ca pe o ultimă dorinţă a unui condamnat la moarte... aşa mă simt cel puţin... ai grijă de tine străine... te rog... vineri, dă-mi mesaj după amiază când poţi ajunge pe net... nu-ţi spun că te iubesc... că ştii... ai doar grijă de tine... dacă nu am reuşit eu să te fac fericită... caută-ţi tu fericirea... poate o vei găsi... pe a mea am pierdut-o...
la revedere... cu frântura de vis ce mi-a mai rămas... îţi spun că sper să ne revedem într-o bună zi... ca iubirea ta din trecut... măcar să mă fi iubit pe mine cum l-ai iubit pe

el... ai grijă de tine... şi dacă ai nevoie de ceva... sunt aici... nu uita asta... şi dacă poţi... trimite te rog mesaje... asta dacă încă mai crezi în mine... pa străine...
e marţi azi. astăzi am plâns pentru prima oară cu adevărat, lacrimile nu se mai opreau. am prins la tv "ploaia" de la Cargo... nu mai puteam să mă opresc... am spus primele două versuri şi nu am mai putut... stăteam şi mă uitam la videoclip şi mi te imaginam... ne imaginam pe noi... pe mine aşteptând în ploaie ca tu să cobori din tren... nu pot să mă opresc... nu vrei să răspunzi la telefon ca să îţi aud glasul. mă chinui mai tare dacă nu pot să te aud. acum se revarsă tot ce am acumulat în mine în aceste zile de calvar... te rog răspunde când vreau să vorbesc cu tine... vreau să vorbesc cu tine pe net. am nevoie de nişte răspunsuri... şi singur nu mi le pot da... te iubesc. zi şi mie ce să fac ca să nu mai plâng, ca să nu mai sufăr... nu se poate face nimic... pentru o altă oară în viaţa mea inima mă doare... mi se rupe tot în suflet... mă duc pe geam şi privesc în depărtare..... doare Ada... vreau să vb cu tine... nu mai suport...

Reproş… iubire… disperare… agonie… durere… lacrimi… tot e acolo… tot am pus în mailul ăla. Trebuia să vorbesc cu ea, trebuia să o fac să mă asculte, trebuia să o ascult eu, ca să înţeleg de ce a decis să plece iar. De ce? De ce? De ce?…

Nu ne vom mai întâlni niciodată…
Vei cânta, vei dansa cu alţi băieţi, nu cu mine,
Nu ne vom mai întâlni niciodată…
Şi alte iubiri îţi vor sfâşia inima cu ale lor suspine.

In ultimele două seri, înainte să trimit mailul, îmi spusese "noapte bună" prin sms:

Sweet dreams dream catcher… dacă vreodată vei sta în ploaie, să-ţi aminteşti de mine. Numai atunci.

Somn uşor străine. Sweet dreams for tonight.

De asta mă agăţam. Acestea erau ultimele mele speranţe că iubirea din inima ei nu e moartă. Erau ultimele licăriri de stele pe cerul negru al inimii mele. Şi eu mă agăţam de ele…

De ce vrei să îţi trimit mesaje? Ce crezi că aş mai putea spune? Nu am reuşit niciodată să te sufoc. Acum cu atât mai puţin. O să-ţi spun sweet dreams, dacă va fi posibil, în fiecare seară. Poate nu ţi-am prăbuşit toată lumea viselor. Încerc să trimit mail în seara asta. Noapte bună.

Ai promis că nu mă suni până ce nu ajungi la Braşov. O să-mi reproşezi că te-am transformat în omul care nu se mai ţine de promisiuni. La fel cum mi-ai reproşat că te-am făcut să nu mai crezi în iubire veşnică. La fel cum mi-ai reproşat că ţi-am furat lumea viselor sau că ţi-am distrus-o. Să-ţi aminteşti însă că nu-ţi regreţi deciziile. Eşti suficient de matur să alegi ceea ce e bine pentru tine. Nu mă afectează reproşurile. Ti-am spus că pot suporta orice, aproape orice, dar ai un dar aparte de a mă provoca.

Nu ţi-am reproşat niciodată că scrii mailuri cu subînţelesuri şi chestii pe care le face un literat. Am spus că eu nu pot scrie aşa cum faci tu. Trebuia să înţelegi că îţi sunt inferioară în direcţia asta, nu că nu îţi apreciez calităţile. Crezi că sunt atât de afurisită şi rea? Oricum crezi ce vrei.

Îmi trimite la scurt timp un mail în care încerca să explice care a fost cauza rupturii atât de violente dintre noi. În sfârşit, rugăminţile mi-au fost ascultate şi nu mai trebuia să întreb cei patru pereţi care deja deveniseră obsedant de ironici cu mine. Mă simţeam ca prins în cuşca şi ca fiecare perete îmi şoptea: "ce bine îmi pare că ai luat ţeapă…!"

Au trecut câteva minute de când m-ai sunat..... ţi-am trimis mail cu log-ul - din obişnuinţă cred - ... am citit mesajele, pentru că atunci când le-ai trimis, alergam după un net... nu reuşisem să le ``rumeg``... am citit mail-ul tău... să fie clipa explicaţiilor? oare vreau să mă înţelegi? nu... nu vreau să înţelegi, nu vreau să înţelegi că mă plâng... nu am nevoie de mila sau compasiunea nimănui străine!... aha, am promis că te sun... aşa e, numai că am uitat! dă-mă în judecată! nu am uitat că trebuie să te sun, ci că trebuia în acea seara... ai idee cât de supărată am fost când mi-ai spus că ai varicelă sau ce bubecşi mai erau şi ăia? ai măcar o vagă idee? nu prea cred! îţi place la nebunie să mă judeci... să-mi arunci în faţă chestii legate de caracterul meu! că nu mă ţin de promisiuni..... ai dreptate străine! ştii cum e să lucrezi la cinci proiecte simultan? îmi place să fac asta ... mă perfecţionez, lucrez pentru că reuşesc să găsesc soluţii mult mai repede la problemele cu care mă voi confrunta ulterior... singurul neajuns e că-mi răpeşte tot timpul! I`m running out of time... şi, dacă aş reuşi să găsesc o metodă de a nu avea nevoie de somn, crede-mă că aş mai face ceva... ştii cum e să fii agitat pentru că ai o soră super idioată? ştii cum e să nu poţi ajunge în locul din care te-aş fi putut suna... să vorbesc cu tine? ştii cum mă simt când mi se aruncă în faţă fraze de genul ``ăla e obsedat sau ce?``... cumpărai cartelă să mă suni şi eram la Bubu..... ştii cât de greu e să stai în poziţie verticală de fiecare dată când simţi că ajungi la capătul puterilor? ..... când îţi spuneam că am nevoie de tine era un strigăt disperat străine! era real... voiam să mă ţii în braţe, atunci simţeam că sunt cumplit de singură şi că nu aparţin nimănui... but, then again... niciodată nu am aparţinut cuiva! cel puţin nu am simţit asta! ... ce a mai rămas?... aha... calculatorul... e puţin mai complicat aici... să vedem... Ada vrea calculator! wow. ar fi simplu dacă aş bate din palme! fuck! nici de data asta nu a mers! poate pică din cer..... tata e băgat în două bănci, are două job-uri; mama doar unul... Ada mai are şi o soră care ştie să toace banii... de asemenea Ada se simte prost că la 24 de ani nu se întreţine singură, cu toate că tata a spus că mă susţine în facultate cinci ani!... am şi bursă, şi oricum reuşesc să produc bani şi din proiecte... să vedem... ce dracu o să fac? nu pot să le spun alor mei că am nevoie de bani nici dacă aş muri de foame în Iaşi... cum aş putea să le spun că vreau calculator? mai ales că Oana face ce face?... încă ceva... sunt obişnuită să nu cer nimic... nu vreau... nici apă şi nici ţigări... niciodată! am învăţat să mă descurc singură... doar sunt a nimănui de la 14 ani. să nu crezi cumva că viaţa a fost roz pentru mine, dar m-am descurcat fără să-i implic pe ai mei sau pe altcineva..... mi-a plăcut să cred despre mine că pot face faţă oricărei situaţii... crede-mă că nu sunt genul care să mă plâng decât în situaţii limită!... k, am lămurit şi faza cu calcul... de aia nu pot să merg acasă să le spun că vreau calc! o să mai suport! nu o să mor din asta!... străine, totdeauna mi-am călcat pe suflet! totdeauna... aşa am ales să fiu ... cu riscul de a mă repeta: nu îţi spun toate astea ca să mă înţelegi!.....vreau doar să-ţi explic unele lucruri... simţi doar o dragoste profundă şi o durere la fel de mare? îţi las impresia că eu sunt intactă? asta crezi? să vedem... nici nu ştiu din care colţ al făpturii mele să-mi adun bucăţile de suflet... nici nu mai ştiu dacă m-am oprit din plâns vreodată... nu am vrut să-ţi fur lumea viselor străine... am vrut să fac parte din ea dar nu am puterea de a lupta!... ţi-am spus că mă sperii! nu ştiu de ce... am clacat! gata, ajunge! nu pot să te sufoc cum aş fi vrut... nu pot să-ţi scriu des... nu pot să mă ţin de promisiuni... sper ca măcar cd-urile să fi ajuns... în concluzie nu am făcut nimic din ce am crezut că voi face... te-am iubit... te-am iubit fără să-ţi cer ceva în schimb... dacă ar fi trebuit să aleg atunci între a pleca sau a muri, aş fi ales moartea!... se pare că ştiu să aduc suferinţă! am crezut în noi! poate ţi-am demonstrat contrariul... ce mai contează ce a fost... în tine a rămas doar amintirea a ceea ce nu am făcut! ţi-am spus de la început că e vina mea!... mai vorbim vineri, în principiu... legat de ploaie... să-ţi aminteşti de mine când plouă afară... nu când plouă în suflete...

A fost cel mai trist mail pe care l-am citit vreodată. Am înţeles cât de mult suferea. Am căutat mereu să fiu lângă ea, să o sun cât mai des posibil, dar nu mi-a spus niciodată că cei din jurul ei nu sunt de acord cu relaţia asta. O sfătuiau să se căsătorească cu Ionuţ, că oricum dragostea nu există, că totul se bazează pe interes. Şi auzind asta din toate părţile, şi eu nefiind acolo ca să îi demonstrez contrariul, a clacat. Nu mai putea duce. Nu se mai putea împărţi între atâţia: colegi care trăgeau de ea pentru proiecte şi planuri, Ionuţ care o voia pentru el, eu care voiam să mă iubească şi să dea semne de viaţa. Am greşit şi eu, şi am suportat consecinţele, care dureau pe zi ce trecea tot mai mult.

E ca şi cum s-ar desprinde mereu, prima oară,
Fiecare bătaie a inimii de trupul tău îndrăgostit,
E ca şi cum s-ar desprinde mereu, prima oară,
Clipa, mirându-te că nu s-a oprit.

Într-o zi, găsesc printre foi ce le păstram de ani, un text. Mă hotărăsc să i-l trimit. Mi-a plăcut atât de mult încât voiam să simtă şi ea ce am simţit eu. I-am trimis mesajul: *Am fost întrebat de o stea trimisă de un înger: De ce nu îl laşi dacă te face să plângi? Iar eu i-am răspuns: Stea, tu ţi-ai părăsi cerul?*

Răspunsul veni prompt: *Universul e perfect. Universul există de mii de ani. But there are fallin stars. Există perfecţiune? Dar veşnicia? ... e cel mai trist mesaj pe care mi l-ai trimis. Cândva o să-ţi explic de ce te rog să priveşti luna. E o teorie stupidă de tot, dar în dragoste şi război totul e permis.*

La vreo lună după aceea, îmi explică teoria ei despre lună şi stele.

Retina percepe imaginea invers. Înseamnă că o transmite răsturnată. Dacă ar fi să fie din interior? Atunci?... Ochii sunt fereastra sufletului... Dacă proiectez imaginea pe lună, o reflectă. Tu o percepi răsturnată. Ce vezi? Exact ce e în sufletul meu. E stupid. Ţi-am zis...

De-abia atunci am înţeles de ce îmi spunea în multe seri să privesc luna şi stelele… încerca să mă facă să văd ce era în sufletul ei. Nu putea să comunice direct, aşa că era nevoită să recurgă la subtilităţi. Mi-a plăcut teoria ei. Era fenomenală. Ceva la care nu m-aş fi gândit. Evident, în planul teoretic mergea. Deseori, când mă uitam la lună, o simţeam aproape, că îmi închipuiam că şi ea este de cealaltă parte şi că privirile ni se vor intersecta în acelaşi punct. Visam… iubeam… eram fericiţi…

Căutând teoria ei despre lună şi stele printre discuţiile noastre, mi-am amintit de planurile pe care aveam de gând să le împlinim. Să mergem la Lacul Roşu, doar noi doi, câteva zile, fără să ne ştie nimeni. Să evadăm departe de lumea dezlănţuită şi să fim doi protagonişti ai unei poveşti de dragoste interzise. Dar circumstanţele au făcut în aşa fel încât să nu se poată nici lucrul ăsta. Poate că nu am vrut destul de mult să fie posibil.

Plouă. E pentru prima oară când ploaia mă întristează. Mă simt cumplit de singură. O să treacă. Dacă ai fi aici... dacă... te iubesc. Sweet dreams.

Începând cu momentele acestea, nu am mai avut linişte. Am reuşit să fim iar împreună, după câteva zile, cu toate că ne despărţeau aceiaşi 500 km. Dar de fiecare dată mi-era frică să nu primesc un mail sau un mesaj care să îmi spună "Adio!". Mi-era frică să o pierd. Aşa că stăteam în expectativă şi încercam să spun că, atunci când nu putea să dea un semn de viaţa mai mult timp, era ocupată şi chiar nu are timp.

Ne-am mai despărţit de câteva ori de atunci. De fiecare dată o căutam şi vorbeam cu ea, o făceam să îşi dea seama că mă vrea pe mine. Dar asta ţinea numai pentru o scurtă perioadă de timp, pentru că ea era acolo în Iaşi, cu Ionuţ, cu rudele ei, cu prietenii care erau toţi împotriva iubirii noastre. Cel mai mare dezavantaj al meu era depărtarea. Dacă eram aproape de ea, poate că acum aş fi ţinut-o de mână scriind acest roman. Ăsta era visul meu: să reuşesc să transpun în proză povestea noastră de dragoste, să reuşim să dăm iubirii noastre un nume şi să o facem un exemplu. Să strigăm în gura mare: NOI AM REUŞIT! PUTEŢI ŞI VOI!!! Mă uit în dreapta mea… e fratele cel mic ce se joacă cu maşinuţele. Aşteaptă să eliberez calculatorul să se poată juca Pinball. Nu e Ada… nu e chipul atât de drag mie, nu e mâna ei pe după gâtul meu, nu e vocea critică care să-mi spună: "Aici uiţi ceva. Asta s-a întâmplat aşa şi pe dincolo". Nu e aici. Oare unde e acum? Oare ce face acum? A rămas în Iaşi sau s-a dus totuşi în Timişoara? Peste câteva zile e în Târgu Mureş. Oare se mai gândeşte la mine? Oare mai însemn ceva? Oare nopţile ei sunt la fel de albe şi triste sau o ţine altcineva în braţe? Poate că nu îmi simte lipsa… poate că vremurile când voia să o ţin în braţe şi să nu-i mai dau drumul au trecut. Dar încă sper că îşi va da seama de ce a văzut în mine. Copilul din mine începe să prindă viaţă…

Un cântec de lebădă… ultimul…
Ai văzut vreodată o lebădă murind? îmi aduc aminte că am fost cu ai mei când eram mai mic şi am auzit un cântec de lebădă... ştii, lebăda nu cântă decât înainte să moară, şi e cel mai frumos cântec posibil... sper să vezi mailul ăsta ca un cântec de lebădă. ţi-am trimis un mail pe care l-am scris în scurta vacanţă pe care am avut-o... sper să-l citeşti şi sper să-l citeşti şi pe ăsta... şi pe cele care poate vor urma...
să-ţi spun o poveste Ada... un bărbat vrea să între pe Poarta Legii, să vadă lumina ce se ascundea dincolo... dar avea un paznic. şi se roagă de paznic să îl lase, iar el îi zice că dacă îl va lăsa pe el să intre, la poarta care urmează va fi un paznic şi mai rău şi nu crede că va putea să treacă mai departe. aşa a stat o mulţime de ani acolo... înainte să moară, bărbatul a cerut să ştie de ce nu l-a lăsat să intre. paznicul a zis că niciodată nu a zis nu, ci că îl lăsa, dar mai erau alţi paznici la porţile ce urmau. cu ultima suflare, îl vede pe paznic cum închide poarta şi vrea să plece. îl întreabă de ce pleacă, nu mai sunt oameni care vor să intre? paznicul a zis că era doar poarta omului aceluia şi doar el putea să intre prin ea, dacă voia şi dacă era destul de motivat să înfrunte ce e dincolo de poartă. povestea e din "Procesul" de Kafka. dacă vei avea timp, citeşte de acolo dialogul cu preotul închisorii, e cea mai tare parte din roman.
Altă poveste... un băiat a găsit o stea... şi a ascuns-o de lume şi se uita la ea seara sub plapumă... şi băiatul era fericit... până când într-o seară l-a văzut mama sa. el a fugit, şi de frică să nu i-o ia mama lui, a înghiţit-o... şi din băiat, a devenit o stea ca toate celelalte... nu o să comentez povestirile... ce trebuie să ştii e că le-am scris cu un scop, şi scopul nu-l voi scrie eu... dacă îl vei afla vreodată, bine... dacă nu, atunci le-am scris degeaba...
Ada, ştii... am vrut ca romanul meu să îl termin atunci când vom muri, să fie o poveste de dragoste care să ţină toată viaţa... îmi imaginam cum stăteam amândoi la calculator şi ne aminteam cum a fost totul şi încercam să facem o operă de artă. Îmi imaginam că finalul l-ar fi scris unul dintre noi, când celălalt ar fi murit. dar se pare că sunt totuşi un visător, şi că trebuie să înţeleg că dacă un vis depinde de două persoane şi luptă doar o singură parte pentru el, nu are şanse de reuşită. am avut atâtea vise, Ada. am avut atâtea vise şi credeam în fiecare zi că totul va fi bine. de fiecare dată când mă alungai de lângă tine, inima mi se sfărâma în mii şi mii de bucăţele... şi de fiecare dată când mă primeai înapoi, încercam să o repar... dar câte o bucăţică nu o mai găseam... aşa a fost de fiecare dată... şi am încercat de fiecare dată să te iubesc mai mult şi să mă gândesc că a doua oară nu se mai întâmplă... când se întâmpla iar, mă gândeam că

data viitoare nu o să mai sufăr... şi aşa mai departe... până ieri Ada... până ieri... nu suport ca de fiecare dată când îţi vine ţie greu sau de fiecare dată când stai şi te gândeşti că îţi este mai bine între cunoscuţi şi în lumea ta reală şi banală, că de fiecare dată când îţi calci pe suflet să sufăr eu. nu mai vreau Ada... inima mea nu mai suportă... nu mai suportă deloc... am încercat mereu să te fac fericită... am încercat să fac totul pentru a nu te vedea deloc plângând... am încercat să nu suferi niciodată... şi credeam că am reuşit... când simţeam că eşti tristă, te căutam şi îţi spuneam să te ţin de mână... unde e mâna acum Ada? unde e mâna ta acum când sufletul meu e risipit în cele patru vânturi ca iubirea ta? unde e? poţi spune asta?

ştii că am cerut 24 de ore? nu le mai vreau Ada, nu vreau să te văd şi să ştiu că peste câteva ore o să pleci iar... la Ionuţ... ai spus odată că fie ce-o fi nu te mai întorci la el... ai spus odată că să nu te uit vreodată... şi că nu mă vei uita tu vreodată... ai spus multe... şi ai făcut şi multe... nu vreau să fac reproşuri, ci vreau doar să îţi amintesc Ada... se pare că tu ai uitat... ştiu că îl urăşti pe Ionuţ... ştiu asta... şi ştiu că mă iubeşti oricât încerci să negi... nu ai avut puterea să îmi spui că nu mă iubeşti, nu ai avut puterea să spui: nu te iubesc!!! şi simt Ada... aşa că nu mai minţi... nu mai minţi... îţi dau libertatea de care ai nevoie... îţi dau libertatea de a fi fericită... nu ştii ce e aia Ada... sau poate îţi vei face fericirea ta, încercând mereu să ţii perna în braţe şi să îţi aminteşti de clipe fericite în compania cuiva... când te vei sătura de banalitate, vei avea câte o aventură, care să îţi arate că trăieşti cu adevărat şi că eşti femeie... aşa cum a fost până acum Ada... aşa cum a fost cu mine... ai vrut la început 3 zile... atât ai vrut... ai vrut să vezi că exist, că există cineva care te poate face fericită, care te poate face să te simţi împlinită... aşa cum poate au fost mulţi înaintea mea... aşa cum poate vor fi mulţi după mine.

ţine minte că am zis odată că atunci când te vei uita în urmă vei vedea bărbaţi aşteptând pe peron trenul care să te aducă... poate de asta ai ales distanţa, să poţi renunţa mai uşor. da, singurul avantaj pe care l-a avut a fost ca era acolo, aproape de tine... îmi cer scuze că ai cărat cărţile, îmi cer scuze că nu m-am ţinut de promisiune şi nu am apucat să te duc la Pietrele lui Solomon şi să facem dragoste în ploaie cum ţi-am promis... îmi cer scuze de asta..... şi îmi cer scuze pentru toate promisiunile pe care nu le-am putut împlini dintr-un motiv sau altul... ultimul sms de la tine a fost ceva de genul "... să te aştept în următorii 200 de ani?" poate că are vreo însemnătate... ştii că iubirea mea e veşnică, ştii că poţi simţi asta... aşa că oricând va fi nevoie, îmi voi aminti poate de ce a fost... până ce se va şterge amintirea ta, aşa cum în mintea mea se şterg toate... pentru mine contează ce am acum şi ce am în viitor... ce fac acum, fac cu gândul la viitor... am acceptat relaţia cu tine ştiind că vrei să lupţi... m-am înşelat... aşa cum m-am înşelat de multe ori... poate că ai dreptate Ada... poate că trebuia să se rezume la cele 3 zile... dar a ţinut exact 3 luni. mai mult nu am putut să trag de ea, Ada. sufletul meu nu ar mai fi îndurat şi aş fi devenit ceea ce nu vreau să fiu în viaţa mea... un insensibil...

o să încerc să o iau de la capăt, să încerc să visez din nou... poate voi reuşi... şi poate voi întâlni pe cineva care să mă merite... dar nu o pot iubi mai mult ca tine... pentru că ţie ţi-am promis veşnicia... altceva mai mult nu pot promite... am promis că nu te mai caut pe telefon... poate îmi dai voie să mai arunc câteva vorbe pe messenger sau într-un mail... şi poate vei avea bunăvoinţa să îmi dai o explicaţie... că sunt multe enigme… da... şi ştii asta... ştii asta foarte bine... şi poate vei putea să-mi scrii un mail în care să-mi explici tot... să-mi explici tot... de ce a început... de ce a continuat... de ce ai lăsat totul baltă... tot Ada... vreau să îmi explici tot... dacă vrei şi dacă merit... odată... singurul regret pe care îl am este că nu te-am putut convinge să îmi spui faţă în faţă... şi că m-am îmbolnăvit atunci de varicelă... e ceea ce mă va chinui pentru multă, multă vreme... acum câteva zile sora mea spunea că e curioasa cum se va termina totul: ca o telenovelă sau ca o dramă... am zâmbit amar... nu ştiam nici eu cum se va termina... se

pare că acum am aflat... nu ştiam ce final să-i dau romanului şi am decis să-l scriu odată cu tine... să-l scriu până moartea ne va despărţi... ţii minte cuvinte ca : te voi iubi veşnic? sau ca "together, forever and for always"? nu... nu cred... ţi-aş fi cerut să îţi aminteşti de mine când ploua, când ninge, când vei săruta pe cineva vreodată... când vei vedea ţinându-se de mână vreodată doi îndrăgostiţi, când te vei plimba prin parc, când vei respira, când vei dormi... să îţi aminteşti de mine şi de tot ce am avut noi atunci când vei râde vreodată sau vei zâmbi. dar nu o să îţi cer asta... Dacă nu a meritat îndeajuns de mult încât să vrei să lupţi pentru asta, ce rost are să îţi mai aminteşti de mine? am fost o aventură şi atât am rămas... să nu-ţi aminteşti niciodată de mine... poate doar atunci când plouă... că a însemnat mult pentru noi asta...
"îmi aduc aminte de o carte: cea mai frumoasă poveste de dragoste. fiecare poveste de dragoste aduce cu sine ceva nou şi devine, la rândul ei, cea mai frumoasă. măcar pentru eternitate, această poveste să devină pentru mine şi Ada cea mai frumoasă poveste de dragoste a vieţii noastre..." aşa se termină partea de roman ce am scris până acum Ada... aşa se termină... înainte să aflu că nu vrei să mai auzi de mine... să fii fericită Ada... în modul în care concepi tu fericirea... contează cel mai mult în viaţă... poate până la urmă, pe primul loc te afli tu... aşa cum îmi spuneai în primele discuţii ale noastre... şi că nu vei face nici un compromis pentru asta. am simţit pe pielea mea asta..... poate dacă ploaia s-ar opri... şi din cer n-or să mai cadă lacrimi... şi atunci când nu va mai ploua deloc, atunci te voi uita Ada... până atunci... să fii fericită..... e ceea ce îţi doresc şi de aceea nu mai insist să fie totul la fel. nu mai merge... şi poate că nu mai merită..... un surâs nostalgic îmi vine în minte... a merita nu e verb reflexiv, aşa că e incorect să zici că "nu se merită". că tot îţi făcea plăcere să te corectez... toate cele bune Ada... şi mulţumesc pentru toate clipele frumoase... şi pentru cele mai puţin frumoase… a meritat totul... chiar totul... încă ceva... dacă vei vrea vreodată să vorbim, ca doi străini, sunt aici... oricând Ada... ca înainte să vii la Braşov... ca înainte de noaptea aia... dacă vei vrea să vorbeşti cu un străin, cu străinul la care odată te mai ţinea noaptea şi vorbeai cu el... cu ăla... nu cu Marius... că Marius nu mai e aşa cum l-ai cunoscut... s-au schimbat multe în el... şi în cei din jurul lui... o să fie acolo… o viaţă plină de împliniri Ada... şi nu e nevoie să îţi ţii telu închis, dacă încă îl mai ai închis... sau ţi-ai schimbat cartela... da, la asta nu m-am gândit... da... acum mi-a picat fisa... te-ai gândit la tot... oricum... nu te mai caut... ai grijă de tine... şi de tot ce înseamnă fericirea ta..... adio Ada, adio îţi spune cel pe care l-ai cunoscut odată... şi poate odată îţi va spune "bună" cel care am ajuns să fiu acum... asta dacă vei vrea vreodată... şi poate odată ne vom întâlni în ploaie... eu cu părul puţin lung şi în blugi... tu o doamnă cu par lung şi palton... ca în videoclip... adio Ada... şi în acelaşi timp... Bine ai venit în lumea mea... dacă vrei să intri, ştii unde mă găseşti... la revedere.....

> *Luând din iarbă o păpădie, a spulberat puful zâmbind. Gata! S-a terminat cu eternitatea. Ce urmează după eternitate? Am luat-o în braţe şi i-am şoptit la ureche: altă eternitate! – Octavian Paler –*

Iţi voi trimite cărţile... pentru tine le-am adus, o să dau mesaj cu numărul coletului... poate voi ajunge şi la "7 trepte"... şi la pietrele lui Solomon... la turnuri... poate... tu însă nu vei şti asta... mi-am schimbat numărul pe 16, poate aşa am vrut sau poate aşa mi s-a spus şi eu am executat, dar nici asta nu o vei şti vreodată... mi-a citit Simona mesajele de la tine, după care le-a şters... nu-mi mulţumi pentru nimic... nu e cazul… poate i-ai trimis mesaje şi lui Ionuţ, asta nu pot s-o ştiu cu exactitate, eu nu am citit nimic... presupun că mi-ai trimis mail... poate ai mai lucrat la roman... poate parola e tot "dreamerboy"... o să-l citesc când voi uita tot ce a fost între noi, cândva, poate niciodată... îl am salvat în calc dar nu am citit nimic... o să-l printez şi o să-l păstrez... nu ştiu dacă ai scris de întreruperea de sarcină... nu ştiu... îţi impun să scoţi asta din carte dacă va fi să o publici cândva... nu pentru tot ce a fost între noi, nu îţi cer

asta în numele iubirii noastre sau în numele la orice altceva..... îţi impun asta! da, am "privilegiul" asta...
"nu putem fi prieteni / nu putem fi nici duşmani / într-o lume foarte tristă suntem doar contemporani /...ne rămâne doar să pierdem iar / fără lacrimi, dar zâmbind mai rar / într-o lume doar în roz sau gri... noapte trista nu veni"... e o piesa veche... nu pot vorbi cu tine... nu am să pot vreodată... o să mai intru pe messenger, poate vei fi on line... voi ieşi... şi atât.
acum ar trebui să-ţi spun să fii fericit şi iubit şi alte alea... nu sunt genul, dacă nu am putut fi fericiţi noi, dacă iubirea noastră nu a învins teama şi banalitatea... nu vreau să ştiu ce vei avea... am vrut să fim fericiţi, chiar am vrut... dar... poate o să-ţi trimit mail din când în când să-ţi spun că sunt bine... poate îl vei citi sau poate că nu... poate în cărţi voi pune şi ciornele în care încercam să `elaborez' "teoria apropierii sufletelor prin nemărginirea universului"... poate voi primi coletul înapoi... poate îţi voi trimite mesaj în fiecare seară, nu-mi pasă că îl vei citi sau nu, sau că-ţi convine chestia asta... poate într-o zi voi trece pe lângă tine şi-ţi voi atinge umbra...
poate acum voi citi mail-urile de la tine... te-am iubit mai mult decât vei înţelege şi simţi tu vreodată... pa

> *Lumea nu e făcută pentru visători, mai ales pentru visătorii care se mulţumesc să-şi viseze viaţa. În principiu civilizaţia nu suprimă gorila din noi, ci copilul. Aş putea găsi dovezi că după ce ne civilizăm şi ne educăm instinctele ne pomenim într-o zi obosiţi şi bântuiţi de îndoieli. În fond de ce anume mai pot fi sigur azi?! – Octavian Paler –*

Să nu mulţumesc? Ştii Ada cu ce impresie am ieşit din relaţia asta? Ai idee măcar? Ai idee câte nopţi stau şi cutreier căi neumblate şi întreb singurătatea de ce? Ai idee că încerc să mă gândesc dacă m-ai iubit cu adevărat? Stau şi mă gândesc atunci când ai zis că pleci că începe şcoala, când trebuia să stai cu mine 2 săptămâni... mi-a fost frică să-l întreb pe Murake, Ada... mi-a fost frică... că am avut şansa... dar nu am putut... era ciudat... era ciudat să nu ştii că peste câteva zile trebuia să te prezinţi la şcoală...
M-am interesat, şi doar Bucureştiul nu a avut vacanţă... să lăsam la o parte minciuna şi masca după care te ascunzi... nu mai vreau asta Ada... nu mai vreau... pentru că am suferit destul... vreau doar să ştiu adevărul... fără minciuni că m-ai iubit dar în câteva minute ai lăsat totul în urmă... să fim serioşi Ada... aşa ceva nu se poate... să iubeşti şi să urăşti la comandă... spui că mă iubeşti şi că îmi vei atinge umbra... spui ce vrei să aud, să cred că încă mă mai iubeşti şi să sufăr şi să-mi păstrez iubirea aprinsă... nu Ada... nu fac aşa... să lăsam la o parte nevoia de tandreţe şi de iubire pe care o ai... ai ales ce ai acolo... ai ales cunoscuţii... ai ales banalitatea... TU AI ALES... EU NU MAI AM NICI O VINĂ... sunt cu inima împăcată că am făcut totul, dar absolut totul ca să fie bine... dacă voiai... se putea... am găsit acum serviciu pentru tine... puteai să iei calc... dar nu mă interesa... pe mine mă interesa să fii doar a mea după licenţă... ţi-am spus odată că o să ajungi o sălbatică şi eu o să fiu în locul lui Ionuţ... ai zis că nu voi ajunge niciodată... poate te refereai la locul lui de lângă tine... păcat că nu am înţeles nuanţa atunci... păcat... păcat de multe chestii care nu au ieşit cum aş fi vrut... dar nu regret nimic... viaţa merge mai departe, aşa şchiopătat cum sunt... nu e nevoie să printezi romanul... când o să-l termin, o să-l trimit... dacă mai pot da de tine atunci... nu ai privilegiul să-mi impui nimic... nu ai dreptul Ada... nu ştiu dacă o să scot sau măcar dacă am pus pasajul despre întreruperea de sarcină... nu am puterea să recitesc... poate dacă o să-l recitesc... o să scot dacă am băgat... mă mai gândesc... în numele iubirii Ada? care iubire Ada? a noastră? a mea, da... dar a ta niciodată... că nu ai demonstrat niciodată... sau poate atunci când mă priveai dormind... dar şi asta îmi da dubii... ai vrut să fim fericiţi... da Ada... da... te cred... dacă nu eu, atunci cine? păcat că nu te cred... Ada... fii fericită... e ceea ce îţi doresc... cum am zis... dacă nu am putut eu, poate

te face altcineva... tot ce sper e să nu fie cum am zis eu... să te uiţi în urmă şi să vezi bărbaţi aşteptând pe peron să te întorci...

> *Romantic vulnerabil, introvertit înclinat să-şi viseze viaţa în loc s-o trăiască, sentimental cu o sensibilitate bolnăvicioasă, care ajunge uşor jucăria susceptibilităţilor sale. Cam aşa arată ce e sub mască. – Octavian Paler –*

A fost o vreme în care îi reproşam toate lucrurile şi îi spuneam tot ce îmi spuneau prietenii mei pentru a o face să îmi dea o replică. Încerca să mă uite. Încerca să mă ignore, să nu mai ia legătura cu mine. Şi eu făceam tot ce îmi stătea în putere pentru a o aduce faţă în faţă cu mine. Acum îmi pare rău de asta. Mi-am dat seama că am jignit-o şi am contribuit la deprecierea sentimentelor ei faţă de mine.

Care e mai atroce? nevoia de a fi cu cineva anume sau nevoia de a nu fi singur...? nu o să fie un eseu de câteva pagini... nu sunt în dispoziţia necesară...
încă de la începuturi oamenii nu au suportat să fie singuri... Eva a fost creată pentru Adam... şi apoi oamenii s-au adunat în grupuri şi cete tocmai de teama de singurătate... de asta oamenii fac copii, pentru a nu fi singuri când mor... un om singur nu e om, devine animal şi e un outcast... un om singur nu se simte împlinit şi este răzvrătit împotriva tuturor...
Nevoia de a fi cu cineva anume... aici intervine dragostea... aici acel cineva înseamnă totul şi viitorul se clădeşte în funcţie de acea persoană... "cineva" înseamnă "eu+tu"... nu mai există eu sau tu... există doar noi... şi asta contează...
dacă nevoia de a nu fi singur e mai mare ca nevoia de a fi cu cineva, atunci acel cineva care suplineşte rolul de "celălalt" nu importă... nu înseamnă nimic... e ceva ce poate fi înlocuit oricând... e ceva ce nu are importanţă decât în momentul în care se simte nevoia de a nu fi singur... în restul timpului este doar un nimeni... şi apoi o unealtă...
ai spus la un moment dat că 60% ştii răspunsul... să fiu sincer, orice răspuns ai alege, este un procentaj ce nu mă mulţumeşte... nu mă mulţumeşte deloc... sper că înţelegi că oricând poţi trece de partea cealaltă... te desparte câteva procente... şi asta nu poate decât să doară...
aş fi vrut să te întreb asta on line, când puteam să vorbim... dar se pare că nu mai ai timp ... sau poate ţi s-a dictat să faci astfel... nu ştiu... nu ştiu nimic... întrebarea era: ai spus la un moment dat că ai avut cu mine ce nu ai putut avea cu Ionuţ... nu ţi-am spus, dar au durut îngrozitor cuvintele astea... e ca şi cum m-aş fi simţit un obiect care suplinea nevoi ce nu ţi le oferea cel de lângă tine... nu spun mai mult... aştept să-mi spui tu ce ai vrut să spui prin asta... şi apoi o să-ţi spun eu cum mă simt de atunci...
aştept răspuns la mail... asta dacă va veni vreodată... oricum... indiferent dacă mă iubeşti sau nu, peste două săptămâni ajung în Iaşi... nu mai suport...
te iubesc străine... mult de tot... sper să putem vorbi cândva... depărtarea doare... mai ales când vorbim atât de rar... te iubesc...
mă gândesc dacă să trimit mailul ăsta... mă gândesc dacă să îl trimit că mi-e frica să nu mă trezesc cu un mail sau un mesaj că vrei să mă uiţi... dar trebuie să îţi spun... am promis asta... am promis amândoi că ne vom spune tot, că ne vom zice toate stările şi că vom face totul să fie bine... acum e rândul meu să am nevoie de tine... şi am mare nevoie de cuvintele tale... să te aud... să te văd... să vorbesc cu tine...
te iubesc... mai mult decât îţi voi putea demonstra vreodată... şi mult mai mult decât vei putea tu simţi vreodată...
aştept răspuns de la tine... poate putem vorbi azi... dacă nu... sper ca în zilele următoare să ne auzim... îmi cer scuze că sunt aşa de pesimist, dar am nevoie de cuvintele tale... te iubesc mult... mult de tot... te rog, fă timp să vorbim...

Vorbim astăzi de la 17 începând... k? atunci am timp… te iubesc urâtule! şi nu mai fi supi, plsss… o să vorbim… k? poate e mai bine... e un pupic pe nas... să nu mă uiţi până ajung on line...

Îmi aduc aminte de ziua în care am crezut că o voi pierde pentru totdeauna. Trebuia să vorbim pe net, împlineam 3 luni de când eram împreună. Am aşteptat-o o oră să intre pe net. În tot acest timp încercam să o sun, dar avea telefonul închis. Eram în Buzău. În ziua următoare am plecat la Braşov. Nu dăduse nici un semn de viaţă. Mă întâlnesc cu Mafi şi ieşim la o plimbare. Intrăm într-un net să îmi verific mailul, în speranţa că găsesc un mail de la Ada. Era un mail acolo. Mi-era frică să îl deschid. Era mic. Scria doar: *"Sunt cu Ionuţ pentru totdeauna. Adio Marius!"*. Ies furios din net şi mă aşez pe o bancă în parc. Voiam să mă duc în cămin să o sun, să vorbesc cu ea. Mafi îmi spune să dau telefon de la el. Îi iau mobilul şi formez numărul. Nu ştiam ce să spun. Oare o să răspundă? Oare ce o să-i zic? A intrat mesageria, avea telefonul închis. Formez numărul lui Ionuţ. Intr-un târziu răspunde.

- Alo, vreau să vorbesc cu Ada.
- Cine o caută?
- Marius din Braşov. Dă-mi-o să vorbesc cu ea.
- Nu vrea să vorbească cu tine.

Aud nişte voci pe fundal…

- Nu vrea ea sau nu vrei tu? E o diferenţă, ştii…
- Nu vrea nimeni.
- Dă-mi-o să vorbesc cu ea două minute, să îmi spună că nu mă iubeşte şi că nu vrea să mai fie cu mine şi nu o să o mai caut. Ada ştie că sunt un om de cuvânt.
- Măi căcat cu ochi, ţi-am zis eu ţie să nu te bagi că o să te frigi…
- Dă-mi-o pe Ada.
- … ţi-am spus să o laşi în pace că pot să vin să ţi-o încasezi…
- Dă-mi-o pe Ada…
- Nu vrea să vorbească cu tine…

Se aud iar voci în fundal…

- Dă-mi-o pe Ada. Două minute şi apoi o să-ţi urez "poftă bună".
- Cum adică "poftă bună"?
- Îmi pare rău, nu mă complic cu explicaţiile. Dă-mi-o pe Ada.

După un moment, apare Ada la telefon.

- Da…
- Alo, Ada?

Mă pierdusem.

- Da.
- De ce ai făcut asta? De ce m-ai lăsat aici? De ce ai plecat iar?
- S-a terminat Marius. S-a terminat.

Vocea ei părea ca ieşind din cel mai adânc mormânt săpat vreodată. Cuvintele se articulau atât de greoi şi vorbea atât de încet că de-abia înţelegeam.

- Nu s-a terminat. Spune-mi că nu mă iubeşti.
- Nu…
- Spune-mi că mă iubeşti, atunci.
- Nu…
- Nu vezi ce voce ai? Mă iubeşti Ada?

Un moment de respiro.

- Nu…
- Deci nu mă iubeşti, nu?
- Nu…
- Nu te cred până nu-mi spui "Marius, nu te iubesc!". Spune-le…

- Nu…

Acum interveni Ionuţ.

- Băi şmechere, ţi-am zis să ai grijă. Cele două minute au expirat. Nu o mai căuta, că noi trebuie să ne întâlnim. Şi nu ştiu cum o să scapi.
- Tu nu mă lua pe mine cu vrăjeală de-asta…

Îmi pierdusem controlul…

- … Nu mă lua cu vrăjeală de-asta. Oi fi tu mare şi tare în Iaşi, dar în Braşov nu mi-e frică de nimeni. Automat că nu o să calc în Iaşi. S-ar putea să dau de tine pe acolo, dar nu cred că pe tine te ţine să vii în Braşov să îmi faci felul. Dacă vrei cu adevărat, te aştept. O să fiu aici. Dă-mi-o pe Ada la telefon.
- Băi puştiule, nu fi cu gura mare. Că ţi-o închid. Ţi-am spus să ai grijă... atât îţi spun…

În momentul ăsta apare Ada la telefon. Se pare că îi luase telefonul din mână.

- Marius, du-te şi te odihneşte. S-a terminat.
- Nu Ada. Ascultă…
- Nu mai e nimic de ascultat Marius…
- Ada, am scris romanul ca o declaraţie de dragoste. Am vrut să îl scriem împreună, să fim împreună şi să îl termin abia când unul dintre noi va muri. Am vrut ca să fie povestea vieţii noastre…

Tăcea… nu se auzea decât respiraţia ei… şi pe Ionuţ bombănind în fundal.

- … nu a iubirii noastre, ci a întregii noastre vieţi. Să le spunem nepoţilor pe genunchi istoria lui… asta am vrut. Nu l-am scris ca să îl public. Am vrut doar să fie o… o declaraţie de dragoste…
- Adio Marius… şi îmi închise telefonul în nas.

Mă simţeam cât de cât bine. Reuşisem să vorbesc cu ea. Dar îmi spuse că s-a terminat. Mă durea tare… dar s-a rezolvat şi asta în câteva zile… am reuşit să învingem şi piedica asta.

Tocmai mi-a sunat telefonul. Am primit un mesaj. Mă duc să văd cine e. De vreo câteva zile nu a mai fost folosit telefonul. Deschid mesajul şi văd că era de la… de la Ada.

Cum se face că de fiecare dată când îmi trimiţi mesaj telefonul e la Ionuţ? Era o întrebare retorică. Nu mai trimite mesaj, că rămân şi fără cartela asta. Pa străine…

Am şters mesajul… poate din obişnuinţă, poate pentru că iar m-a dat peste cap. Începusem să uit că e acolo, cu Ionuţ. Credeam că e pe undeva pe la Timişoara. Iar mă doare inima. Off, ce crudă e realitatea… de ce nu mai pleacă odată? De ce nu poate să plece de lângă el? Ce o ţine acolo? Ce o ţine acolo mai puternic decât ceea ce o ţinea lângă mine? Nu înţeleg, nu pot să înţeleg. Mă doare… mă doare în aşa fel încât sunt nevoit să întrerup firul povestirii mele pentru azi. O noapte magică pe măsura viselor tale, iubire.

Capitolul 16

Amintirile, copii bastarzi ai clipelor moarte. Rătăcesc în gol şi bat noaptea la fereastra noastră. Aşa mor visele, pe rând… şi noi zâmbim şi ne uităm departe. Şi nu ştie nimeni că venim de la îngropăciune.

Ocol.

Strigătul meu astăzi a făcut ocolul pământului... l-ai auzit? ai întins mâna să se aşeze pe degetele tale ce odată erau în părul meu? obosit de atâta drum, caută sufletul celei ce-l aşteaptă? ai deschis portiţa cu cheiţa de aur a iubirii mele? a ajuns strigătul meu la destinaţie? te iubesc... "te iubesc" era toată fiinţa

strigătului... ba nu... mai era ceva... "te iubesc..... Adaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa..." ... numele tău... urechile tale l-au auzit? şi-a pierdut din intensitate pe parcursul a mii de kilometri? l-ai văzut cum se uita pe fereastră să găsească un moment în care să spargă graniţele realului şi să ajungă la urechile tale... la braţele tale... la buzele tale... la sânul tău... la inima ta... atât de tare am strigat... atât de mult aer în piept am luat, încât am dat tot din mine... şi sunt aici, fără suflare, aşteptând ca să se întoarcă la mine... acelaşi strigăt..... dar cu alte cuvinte... cu alt suflet... cu alte vise... ale tale... şi doar ale tale... te iubesc Ada... mi-e dor de tine... îmi pare rău ca nu am putut să vorbim astăzi pe net... te iubesc mult de tot... mult...
sunt puţin botoşit că m-am obişnuit să vorbesc cu tine în fiecare zi... şi de aia... dar o să treacă, nu-ti fă griji... da? te iubesc... uite... acum am zâmbetul pe buze... ... te iubesc mult... să nu cumva să vrei să dormi singură sau să nu strângi perna în braţe în fiecare seară sau să nu îţi împreunezi mâinile pentru o rugăciune în fiecare seară sau să nu îmbrăţişezi absenţa mea în fiecare clipă...
te iubesc mult... pa iubire... mai e puţin şi plec la oră... aş fi vrut să fi apucat să schimb două cuvinte cu tine... să-ţi fi spus că te iubesc... ai grijă de tine... şi de noi... keep me close to your heart... like always... forever and for always together... pa iubire... – 10 mai 2004 –

Şoapte purtate de gând cu dor

Şoapte trecând pe la marginea visului nostru. Vorbe de alint ce par vise uitate într-un colţ fad al inimii noastre. Topiri de cuvinte ce nu-şi mai au rostul între trupurile noastre strâns unite de braţe încolăcite. Permis-nepermis, iubire-ură, dezamăgire-bucurie-tristeţe. Normele nu-şi mai au rostul. Totul dispare atunci când braţele mele îţi cuprind trupul flămând de iubire şi inima însetată de şoapte pierdute între aşternuturi răvăşite. Clipe eterne ce au ţinut mult prea puţin. Farmec peren ce-şi caută eternitatea într-o poveste de demult, cu zâne şi Feţi-frumoşi. Manifest erotic ce-şi pierde originea între mâinile încleştate în zăbrele. Gemete adânci, oftaturi, priviri, sentimente amestecate cu clipe. Tensiune, mister, descoperire, neştiinţă. Azi sunt abstract. Azi sunt departe şi te iau cu mine. Azi îmi duc hoitul departe de mirosuri neplăcute, de lumea artificială şi cărţi insalubre. Azi fug de tot şi te iau cu mine. În lumea mea, în vechiul turn unde se ajunge doar trecând de marea verde plină de mucegai. Te iau cu mine să priveşti de sus tot ce a însemnat până în momentul acela "altul", "alta", "ceilalţi". De acum îşi va pierde sensul. Acum scrii cu mine în manifestul ce ne va pierde pentru totdeauna banalitatea. Azi te iau cu mine şi ne vom despărţi de lume, ne vom hrăni cu stele şi ne vom visa lumină. Vom fi doar noi, în vechiul turn de abanos, ce străluce şi absoarbe crepuscula lumină a universului. Azi te iau cu mine şi ne vom scrie pe frunte cu stropii de sânge ai strângerii de mână "noi" ... împreună... pentru totdeauna. Azi ne vom îmbrăţişa şi vom striga în adâncul sufletului şi vom scrie cu privirea unul în sufletul celuilalt "together, forever and for always". De azi, TU eşti a mea. Eşti doar a mea, şi-o o mică parte datorezi universului. De azi eşti steaua la care mă închin. Şi azi a existat dintotdeauna.

CLIPE CU TINE

clipe furate,
denaturate,
şi răsfirate,
`n eternitate.

clipe boeme,
mii de poeme,
şoapte solemne,
atingeri perene.

clipe virgine,
zile marine,
nopţi mai senine,
lune mai pline.

clipe sărate,
nopţi deşănţate,
vorbe curate,
fapte-păcate.

eu şi cu tine,
tu pentru mine,
eu pentru tine,
oare mai vine?

clipa furată,
cea deşănţată,
clipa curată,
în veci neuitată.

soarele arde,
luna va cade,
lumea se stinge,
IUBIREA ÎNVINGE.

clipe furate,
clipe sărate,
clipe virgine,
eu şi cu tine...

PS: cuvintele mele nu se vor ofili nici măcar când se vor încrucişa întru veşnicie, căci şi atunci îşi vor păstra graţia îmbrăţişării... eu sunt cel care te oboseşte cu scrisul, cel care vrea să-ţi vadă un zâmbet, cel care îţi sărută sufletul cu un cuvânt, cel care ar vrea să te mângâie cu privirea pură, înecată uneori în dezamăgiri, cerând iertare singurătăţii.
aseară în vis mi-ai cerut să te aştept... am întrebat: cât?... tu ai răspuns: cât poţi rezista? eu am zis... până ce inima îmi va sângera de dor... tu m-ai luat în braţe şi mi-ai zis că mă iubeşti... apoi ai spus... mai e puţin... nu-ţi face griji... puţin de tot... te iubesc mult... Ada... şi mi-e dor de tine... sper să poţi veni mâine pe net... să numeri visele... vreau să le ştiu pe toate... Somnic uşor iubire... papa – 15 mai 2004 –

Când orice întrebare necesită un răspuns…
Dar dacă nu e nimeni să ţi le ofere? Ştiu că nu se poate să vii să vorbim... ştiu că nu se poate să fii aici când vreau să îţi aud glasul... încerc să zâmbesc, să zic că va veni o zi în care te voi strânge în braţe şi îţi voi zice: " te iubesc... a trecut totul, vom fi fericiţi de acum înainte..." ştiu că va veni o zi în care mă vei lua în braţe şi îmi vei demonstra că tot ce a fost până acum a fost un vis urât, dar că a meritat să mă trezesc... că a fost o poveste cu zâne şi prinţi, şi personajele chiar trăiesc... şi chiar va fi un happy-end... dar de ce doare aşa de tare Ada? de ce iubirea doare când nu te pot vedea? am venit azi le net voind să te văd... să vorbesc cu tine... să te văd obosită cum eşti şi să te strâng în braţe... dar circumstanţele ne-au fost împotrivă încă o dată... pot să ştiu de ce? pot să ştiu de ce trebuie să trecem prin atâtea? de ce trebuie să doară Ada? te vreau în braţe... te vreau... atât... tot ce simt acum... îmi cer scuze... mi-am încălcat promisiunea... am lăcrimat... şi mă simt bine... mă simt bine să văd cum ecranul are alură de proiecţie hologramică..... mă doare inima în aşa hal încât trebuie să te aud... trebuie să te aud cum îmi spui că mă iubeşti... trebuie să îţi aud glasul... trebuie să îmi spui că va fi bine... iubire... te iubesc mult... sper să îmi ierţi aceste cuvinte... dar am promis că spun tot... sper să poţi suporta... îmi cer scuze că te împovărez şi cu aceste gânduri macabre sau poate că sunt gânduri de iubire.....
te iubesc mult... mult de tot... şi te voi iubi mereu... trebuie doar să mă suporţi... trebuie să îmi ierţi din când în când privirea pierdută... trebuie să-mi ierţi din când în când câteva lacrimi... depind de tine... în modul cel mai deplin şi mai irefutabil... depind de tine... şi mă bucur că am găsit pe cineva cu vise la fel de mari ca ale mele... te iubesc... te iubesc mult... mă suporţi aşa cum sunt? chiar dacă nu sunt mereu un zâmbet? chiar dacă vreau uneori să stau doar în poala ta şi să mă mângâi pe cap... chiar dacă uneori vreau să te strâng în braţe câteva zile... şi să nu îmi mai pese de nimic... decât de braţele tale în jurul meu... te iubesc urâto... dacă vorbesc cu tine o să mă simt mai bine... te iubesc... pa iubire... – 21 mai 2004 –

Pentru mine moartea este doar hotarul unde încetează să mai existe "mâine". Numai acolo poţi să iubeşti, să visezi, să regreţi. Brusc tot ce n-ai făcut va rămâne pentru totdeauna nefăcut. Important e să nu iroseşti posibilul înainte ca misterul hidos al morţii să te închidă şi pe tine. Încep să nu mai fiu sigur că singurătatea e oglinda cea mai limpede în care te poţi privi. Uneori nu mai am energie decât pentru a nu mai vrea nimic.

– Octavian Paler –

Te iubesc... nu ştiu ce e cu tine... îmi trimiţi doar ":P"... încerc să iau legătura cu tine, niciodată nu poţi să vorbeşti... când vorbesc cu tine, nu ştiu... eşti distantă şi rece... s-a întâmplat ceva? s-a schimbat ceva? nu ştiu ce să cred Ada... nu am mai vorbit de peste două săptămâni... îmi spui că o oră nu e de ajuns pentru mine, cu un ton de ăla care mă sfâşie... 10 minute să te văd pe net, să îţi spun că te iubesc... să îmi spui că mă iubeşti... ştii câta nevoie am să îmi spui asta?
mă uit la mailul ăsta... i-ai dat un simplu forward... fără un "te iubesc", fără nimic? ce e cu tine? spune... am nevoie de răspunsuri... dacă te-ai săturat de mine, dacă nu vrei să mai continui, dacă te sun te deranjează, dacă am ajuns târâtoare, spune-mi... înţeleg că nu ai timp... dar aşa cum ai putut să scrii un ":P" puteai să scrii un "te iubesc"... mă alina mai mult...
te sun şi tu eşti fericită... ştiu că termini, că trebuie să fii fericită... dar am nevoie să îmi spui că mă iubeşti... am nevoie să o aud... nu pot să o simt prin nimic... pentru că nu mai dai un semn de viaţă... nu poţi 5 minute să intri pe net să dai un simplu mesaj? 5 minute... e tot ce cer... de fapt cer să îmi spui că mă iubeşti...
dacă s-a schimbat ceva, spune... dacă nu mai simţi nimic pentru mine, te rog frumos să îmi spui... dar nu pe net, sau printr-un mail sau printr-un mesaj... cheamă-mă pe net şi să vorbim... nu ştiu... mi-e dor de tine Ada... şi nu vreau să se schimbe nimic... Ionuţ a zis că după licenţa îţi dă drumul, că el pleacă peste hotare, definitiv mi se pare... nu ştiu dacă el va mai fi o stavilă în calea iubirii noastre... nu trebuia să îţi spun asta, că mi-a zis să nu îţi spun... dar mă doare Ada... ultima oară când am auzit că mă iubeşti era când ţi-ai cumpărat tricoul... a trecut mult de atunci... trebuie să ştiu ce e cu tine... am nevoie să vorbesc cu tine... ai predat lucrarea... a trecut banchetul şi cursul festiv... acum ce te mai împiedică? nu mai vrei să vorbeşti cu mine? sau ce? TREBUIE SĂ ŞTIU! NU MAI POT ÎNTREBA INIMA MEA... te rog frumos... Ada... te iubesc... eu ţi-o spun... şi încerc pe cât posibil să ţi-o demonstrez... ce să fac? să vin la Iaşi ca să pot să am şansa să vorbesc cu tine? pot face asta...
am înţeles că erai ocupată cu proiectele... cu banchetul... acum s-au dus... trebuie să mai înţeleg ceva? ce trebuie să înţeleg? că mă iubeşti? trebuie să aud asta ca să îmi dau seama... trebuie să te privesc în ochi... să mă iau după gesturi... după... nu ştiu... nu pot să simt că mă iubeşti când tu nu dai nici un semn de viaţă... eu cred că ceea ce spun e logic... pune-te în situaţia mea... dacă mai ai treabă, dacă nu poţi veni să vorbim sau dacă te reţine altceva, trebuie să aflu... te rog iubire... vorbeşte cu mine.....
te iubesc mult... îmi cer scuze dacă în ultima vreme am scris mailuri destul de triste, dar trebuie să îţi spun lucrurile astea, ca să le ştii... că aşa am promis... te iubesc... aştept să te vad... pa iubire... – 27 mai 2004 –

Există lucruri pe care le poţi avea doar dacă stai departe de ele. Făcând greşeala să le cauţi, le pierzi. – Octavian Paler –

Bine Ada... să zicem că nu ai putut... după câte vad, se pare că ţi-ai schimbat iar cartela... nu mai înţeleg nimic... nu te mai pot suna... nu mai am bani pentru alte cartele... nu ştiu dacă mai e numărul ăsta al tău... nu ştiu dacă vei citi măcar mailul ăsta...
tot ce ştiu e că am obosit să tot alerg eu... aştept mesajul tău dacă vrei să vorbim... dacă mă mai iubeşti şi dacă vrei să fie ceva între noi... o să te aştept...

încă ceva... dacă până pe 13 iunie, când voiam să fiu cu tine, nu-ţi aud vocea... cândva după data aceea o să vin la Iaşi... să vorbesc cu tine... poate poţi veni pe net odată, să vorbim serios... nu mai pot pune întrebări necunoscutului şi să mă gândesc mereu dacă ceea ce simţi e ceea ce simt eu că simţi..... poate poţi vreodată... până atunci... o să îmi arunc inima într-un colţ.....
la revedere Ada... te iubesc... nu mă crezi? întreabă-te cine te sărută în fiecare seară pe frunte şi fuge! poate o să-ţi dai seama...
one more thing... JUR CĂ INIMA MEA NU VA MAI ZÂMBI PÂNĂ CE NU TE VOI AVEA FAŢĂ IN FAŢĂ... JUR!!!
te iubesc... e singurul lucru la care mai ţin acum şi care mă interesează... te iubesc... şi nimic nu va putea schimba asta... dacă tu mai crezi în iubirea noastră, eu sunt aici... şi te aştept... începând din acest moment, nu te mai deranjez... pasul următor trebuie să-l faci tu... pe mine mă doare de fiecare dată când îmi răspunde mesageria... de fiecare data când o promisiune este încălcată... te aştept... dacă ţii la mine, la ceea ce am avut şi la ceea ce am visat să avem, vei face pasul ăsta... dacă nu... nu ştiu... spune-mi doar că nu m-am înşelat când am spus că m-am bucurat că am întâlnit pe cineva care are vise la fel de mari ca ale mele... o să scriu un mail mai lung weekend-ul ăsta... acum nu sunt în stare... nu o să te mai doară cuvintele mele triste, dacă te-au durut vreodată... o să-ţi spun o poveste... o poveste al cărei sfârşit va depinde doar de tine... somn uşor iubire... şi sunt aici... FOREVER AND FOR ALWAYS... unde e TOGETHER?
îmi este aşa de dor de tine... nu ştiu ce să mai zic... nu ştiu cum să-ţi mai demonstrez cât de dor îmi este de tine, cât vreau să te strâng în braţe pentru toată viaţa... nu ştiu cum să mai demonstrez că te iubesc... parcă să ţi-o spun nu mai este de ajuns... nu ştiu ce să mai zic, Ada... decât că te iubesc... şi că mi-e dor de tine... e tot ceea ce simt în momentul ăsta..... şi tot ceea ce voi simţi până când voi avea şansa să te mai strâng iar în braţe...
te-ai schimbat... mi-ai zis ieri la telefon că ţi s-au prăbuşit toate orizonturile, că nu mai merge nimic bine... că toate sunt pe linie moartă... mă doare să aud asta... mă doare să te văd cum te distrugi... înţeleg că ai ajuns la capătul puterilor... dar mai e puţin Ada... o să încerc să vorbesc azi cu tine despre asta... o să încerc să te fac să te simţi mai bine... o să încerc să-ţi redau încrederea în tine... nu face nimic că nu ai ajuns la interviu... asta e... nu contează să fii în Braşov... adică m-ar ferici foarte mult, dar nu în măsura în care asta să fie o condiţie sine qua non... trebuie doar să pleci de acolo, să pleci din Iaşi... în orice oraş ai fi, nu contează... eu sunt fericit... să ştiu că pot vorbi cu tine oricând, că nu te mai seaca Ionuţ şi alte chestii... să ştiu că atunci când vreau să vin la tine, mă vei primi cu braţele deschise, că nu te vei gândi că nu ai timp să stai cu mine...
or să se rezolve toate Ada... mai crezi? trebuie să găseşti voinţa în tine... sunt aici... şi cred în tine... cred în NOI... că însemnăm mult împreună... însemnăm TOTUL... TE IUBESC... sper să o simţi... te iubesc... şi te aştept iubire... – 28 mai 2004 –

> *Vin dintr-o lume care avea un singur cusur. Era prea bună pentru mine. Acolo domneau trei reguli: să ştii să suferi, să ştii să te abţii şi să ştii să mori. Eu nu eram în stare să îndeplinesc nici una din aceste cerinţe. – Octavian Paler –*

Nu, Marius, nu mi-am schimbat numărul de telefon... fratele lui Ionuţ, Andrei, a avut banchetul la munte şi a luat calculatorul cu el... a plecat câteva zile şi a trebuit să plec la ţară, unde nu am semnal... am fost cu Ionuţ acasă... a fost frumos. Acasă am plecat vineri la 6 şi nu am putut să te anunţ... fireşte, aş fi putut să te sun de acasă, dar nu am vrut... nici nu aş fi putut... se pare că unele relaţii nu au final fericit... nu îmi amintesc să-ţi fi spus că am predat lucrarea de diplomă... mai am de modificat până la forma finală şi aproape perfectă... asta e... caut perfecţiunea! blame me!... mă întrebai dacă s-a schimbat ceva... se pare că aşa e... sau poate nu s-a schimbat ci e aşa cum

trebuie să fie... trebuia să-ţi spun că te iubesc când ţi-am trimis mail... dacă aş fi simţit asta măcar... o să vorbim pe messenger cândva, fireşte când voi avea timp... totdeauna am fost prinsă între şcoală şi cei apropiaţi... acum nu pot să-ţi spun decât că îl iubesc pe Ionuţ... e bine lângă el, suntem fericiţi... nu mă înţelege din nou greşit, chiar îl iubesc... între noi... între mine şi Marius au rămas doar clipele furate realităţii... priveşte-o ca pe o aventură în care ne-am implicat amândoi... poate că ai greşit crezând că am vise la fel de mari ca ale tale... poate le am, dar nu lângă tine..... te rog să nu mai suni sau să dai mesaje... ţi-am spus că vom vorbi pe messenger peste câteva zile, în funcţie de timp... îmi pare rău că te-am ţinut pe loc atâta vreme...
toate cele bune străine. poate-mi va spune cândva ``bună`` cel care eşti acum. – 31 mai 2004 –

Uneori aş vrea ca memoria mea să arate ca o cameră goală. – Octavian Paler –

In loc de "Rămas bun"
Niciodată nu o să o privesc ca pe o aventură... dacă pentru tine asta a fost şi asta a însemnat, asta e. Pentru mine nu a fost asta... pentru mine a fost iubire, iubire pe care o credeam veşnică şi pe care aveam puterea să o fac veşnică... numai că ... numai că nu puteam să o fac singur... asta e... clipe furate realităţii... nu o să trimit mailuri triste... că nu merită... mersi mult de tot ce a fost până acum... chiar dacă acum doare, o să-mi aduc aminte mereu de cele 7 zile petrecute împreună...
dacă voiai doar o aventură, nu trebuia să îmi ceri să mai vii a doua oară la Braşov... durea mai puţin... oricum, mersi pentru tot... a fost frumos... atât cât se poate şi atât de perfect cât puteam face să fie.....
o să trimit zilele astea, cândva, ceea ce am scris acum câteva zile... povestea despre stejar şi stea... asta în cazul în care vei vrea vreodată să o citeşti...
îl iubeşti pe Ionuţ... bine... să fii fericita Ada... asta mi-am dorit întotdeauna... să te fac fericită... chiar dacă îmi pierd eu fericirea mea, ţi-o ofer pe a ta... să fii iubită...
nu o să-ţi mai cer să îmi spui în faţă că nu mă iubeşti... am sesizat asta foarte bine în cuvintele tale şi în ultimele dăţi când am vorbit la telefon... o ultimă nedumerire... de ce mi-ai spus că mă iubeşti atunci când te-am sunat ultima oara? de ce ai minţit?
a fost frumos... păcat că nu mai e... o să răspund mai pe larg la mail poate într-o dată viitoare... acum nu pot... să fii fericită străine... poate că doar tu meriţi... poate o să vorbim la un moment dat pe messenger...
un ultim sărut pe frunte şi o strângere de mână... La revedere... papa – 1 iunie 2004 –

Singurătatea nu o poate umple lumea, ci o singură fiinţă. Una care te poate ridica sau nimici. – Octavian Paler –

A meritat fiecare clipă... la revedere străine... – 1 iunie 2004 –

Dar câţi dintre noi se pot lauda că au sesizat momentul când au pus bazele regretelor de mai târziu? – Octavian Paler –

Dacă merita fiecare clipă, acum nu îmi spuneai că îl iubeşti pe el... mă bucur că am fost eu cel care te-a făcut să-ţi dai seama că totuşi îl iubeşti pe Ionuţ şi că vei fi fericită lângă el... poate pentru că îl poţi ţine sub picioare mai bine... poate că e mai relaxant aşa... oricum... mă bucur că a meritat... poate că mă simt mai bine să aflu asta... sau poate că nu... tot ce ştiu e că ai cedat de fiecare dată... şi de fiecare dată îmi dădeai speranţe că mă mai iubeşti... până acum câteva zile, când iar ai decis pentru noi... şi eu, ca întotdeauna, am aflat printr-un mail... asta e... măcar să fi avut curajul să-mi o spui în faţă şi să îmi dai dreptul la replică, sau măcar să mă suni să îmi spui să nu mai aştept ca prostul ore în faţa calculului, când tu ştiai că nu o să vii.....

mă simt bine ştiind că puteai să mă suni de acasă... dar nu ai vrut să o faci... m-ai lăsat iar să întreb singurătatea... asta e... mersi încă o dată... şi încă ceva... tot nu mi-ai răspuns la întrebare... de ce mi-ai spus că mă iubeşti? sau nici tu nu ştii?
ne mai auzim Ada... nici măcar "străine" nu mai are sens acum... sau nu pot să cred că mai are sensul pe care mi-l spuneai tu că-l are... aşa că să lăsam la o parte jocul de măşti şi să îmi spui ce şi cum... asta ca să nu cred eu că a fost doar o aventură care să te scoată din monotonia unei relaţii de 4 ani... şi doar mi-a spus Ionuţ... dar ca un bou ce sunt, nu am putut să cred... păcat să nu am avut şansa să discutăm toate câte voiam să te întreb... poate că-mi dădeam seama mai devreme...
la revedere străine... cum se face că acum ai timp să-mi răspunzi la mailuri, iar în astea două săptămâni nu ai găsit 5 minute să dai un mesaj sau un mail? întrebări ce încep să limpezească lucrurile... poate că o să vorbim odată într-adevăr despre ce a fost şi ce nu... ca să aflu şi eu... şi poate o să vorbim sincer... fără să te ascunzi în spatele fetei dulci şi romantice care suferă într-o relaţie monotonă şi care caută iubirea vieţii ei... bullshit... acum chiar că nu mai cred asta... prea uşor ai spus "la revedere"... şi asta dă de bănuit... dacă îţi păsa de mine sau de noi, măcar puţin, mă căutai... pa – 2 iunie 2004 –

Rămân aceleaşi toate şi somnul fără zbucium
Îl dorm sub coperişul aceluiaşi trecut.

Do not fuck with me! k? nu am reuşit să citesc mailul în totalitate... remember... sunt parşivă! nu dulcică şi cu faţă romantică... anyway... pentru mine a meritat... în rest nu mă interesează…
Care parte din relaţia noastră nu ţi-a plăcut? faptul că nu am fost supusă?...că ţi-am ştirbit cumva verticalitatea? că te-am făcut să pierzi timpul pe Tâmpa? CE NU ŢI-A PLĂCUT? că te-am sufocat cele câteva nopţi cât am dormit peste tine?...scuze... nu-ţi place că ai suferit? că ai vărsat lacrimi? obişnuieşte-te cu ideea străine... ai o viaţă înainte, timp în care vei avea dezamăgiri peste dezamăgiri... scuze că ţi-o spun direct... repet... ce nu ţi-a plăcut?... să vedem... am timp să plătesc pe lumea ailaltă sau poate în viaţa asta... nu există veşnicie... uită-te în jur şi vezi dacă găseşti ceva ce e etern... let me know!... fericirea e şi ea relativă... poţi fi fericit că ti-ai cumpărat un tricou sau că ai absolvit... e doar o stare generată de circumstanţe... acum nu mai am timp să mai scriu... dar încă o data don`t fuck with me!... nu-mi vorbi despre luptă, iubire şi moarte... nu e cazul... mai comunicăm ... pa – 2 iunie 2004 –

Ştim noi de nu trăim pe-o lume
Ce pe nesimţite cade?
– Mihai Eminescu –

Nu a sosit vremea reproşurilor
Care parte din relaţia noastră nu mi-a plăcut? nu mi-a plăcut că te-ai jucat cu mine... nu trebuia să mă laşi să mă îndrăgostesc de tine dacă ştiai că peste câteva luni vei vrea să te întorci la cel care îţi conferă stabilitate financiară şi confort... ce aveam eu de oferit? un studenţaş care stă în cămin... ai reuşit să evidenţiezi foarte bine lucrul ăsta, când ai zis că nu-ţi vei petrece timpul într-un cămin care nu are baie proprie... asta e... eu nu-ţi ofeream nici o stabilitate financiară... dacă aveam bani şi puteam să mă mut în Iaşi, poate că mă mai bucuram de câteva luni de fericire... poate că era fericire.....
nu e nevoie să-mi aduci aminte de fiecare clipă petrecută cu tine... le am pe toate foarte bine înrădăcinate în minte... şi le văd în fiecare seară pe toate... că, de, eu nu mi-am asigurat un loc în braţele alteia, în caz că ceva nu mergea bine,...
dacă stau şi mă gândesc bine, motivul pentru care nu ai plecat de la Ionuţ nu erau cele pe care mi le-ai înşirat... poate că ţi-am plăcut într-o oarecare măsură... eram diferit...

cum ai spus într-o bună zi... eu ţi-am dat ceva ce Ionuţ nu a putut să-ţi dea... ai găsit la mine ceea ce nu a fost Ionuţ... dar nu ai vrut asta... ai vrut doar să vezi cum e... şi l-ai păstrat pe el lângă tine... dar când el a decis să plece, să te lase, nu ai vrut tu... l-ai ţinut acolo... până când te vei plictisi iar şi vei căuta altceva... dar măcar ştie că te vei întoarce iar la el...
dacă există ceva etern?! :)))))))))) credeam că ţi-am demonstrat asta... nu există aşa ceva... aşa ceva facem noi... şi doar noi avem puterea să-l vedem ca etern... ţi-am promis că te voi iubi veşnic... asta înseamnă la mine etern... ai vrut ceva etern, ai exemplu. iubirea mea... poate că nu te satisface... poate că nu e un exemplu bun, dacă tu nu crezi în el... dar eu cred în ea...
ai vrut să-mi arăţi cum e să suferi? ştiam... dar nu în măsura asta... mersi... acum ştiu cum e..... ai vrut să-mi arăţi că doare realitatea? că se poate termina? ştiam şi asta... şi o simţeam de fiecare dată când spuneai "pa"... mersi iar pentru asta, "mastere!!!"... am fost neofit, visător şi ai vrut să mă schimbi, să-mi demonstrezi..... că nu e aşa de roz... nu-ţi vorbesc despre iubire, luptă şi moarte... nu e cazul... da... pentru că nu ştii ce înseamnă... ai luptat vreodată Ada? de iubit am simţit că m-ai iubit... sau poate că am simţit prost... moarte... hmmm... nu e cazul... pentru tine moartea însemna fericire... să mori în braţele cuiva... da... uitasem de sensul cuvântului parşiv... mersi că mi l-ai amintit..... şi mersi de demonstraţii…
încă ceva... regret că m-ai făcut să cred că sunt pe locul întâi alături de tine... chiar am crezut în asta... chiar am crezut în fiecare cuvinţel spus de tine... chiar am crezut şi am avut încredere în tine... şi te-am iubit, da..... dar, încă o data, era prea frumos să fie adevărat... să iubesc de unul singur şi de la distanţa asta nu se poate...
să fii fericita... aşa relativă cum e ea... să fii fericită când te strânge în braţe şi când te sărută sau te mângâie pe par... să fii fericită când faceţi floricele şi când va uitaţi la filme... să fiţi fericiţi când va plimbaţi mână în mână şi admiraţi un apus de soare... şi mai presus de toate... să fii fericită când dormi peste el... poate că el era de bumbac...
dacă regret ceva? nu... doar pur şi simplul fapt că am crezut în tine... în privirea ta şi în buzele tale... atât... restul era doar o iluzorie fericire... care a ţinut atât de puţin...
o să mai scriu... şi încă aştept răspunsul la întrebare... se pare că o eviţi din ce în ce mai mult...
la revedere Ada... nici măcar un străin nu mai eşti..... eşti undeva adânc îngropată în inima mea... şi peste tine am pus tone de clipe fericite şi le-am cimentat cu vise sfărâmate şi promisiuni pe jumătate ţinute..... şi nu ştiu dacă se va mai ridica de acolo vreodată..... dar ce ştiu e că va trăi acolo veşnic... până ce se va face scrum inima mea... şi se va chinui acolo... şi nu o voi lasă să zboare...
toate cele bune Ada..... să fii fericită... sau să ai clipe de fericire... whatever... un tricou... absolvire, o strângere de mână, un râs nebunesc... o clipă de nebunie... – 3 iunie 2004 –

> *Există unele lucruri frumoase care păstrează mai multă strălucire când rămân imperfecte decât când sunt desăvârşite.*

Oare?
îmi oferă stabilitate financiara şi confort... tu te auzi? măcar conştientizezi ce scrii? sau scrii la nervi?... oricum, dacă asta e părerea ta nu am de gând să o schimb... în fond nici nu trebuie străine... nu vreau să ştiu ce a rămas în tine... ţi-am spus că las în urmă poate durere... cât despre a sta în cămin care nu are baie proprie... dacă-mi amintesc, mi-am cerut scuze pentru remarcă... nu aşa voiam să sune, remember că am budă afara... aşa că scuteşte-mă de faze copilăreşti!... mi-am asigurat pe cineva de bumbac lângă mine... Nice, asta a fost între mine şi tine... nu strica tot... k? sau cel puţin nu mi le spune mie... ţi-am cerut să mă laşi în pace aşa cum sunt... dacă nu a mers, e numai

vina mea... aşa că lăsa-mă în pace. nu-ţi voi da răspunsuri... explicaţii pentru simplul motiv că nu le am... tu eşti cel care credea în destin...
``să mori în braţele cuiva... da... uitasem de sensul cuvântului parşiv... mersi că mi l-ai amintit..... şi mersi de demonstraţii``... vorbeam despre a ucide străine... nu despre acest fel de a muri... se pare că ai înţeles greşit... eu ce trebuie să spun? ``plăcerea a fost de partea mea?????????????????`` asta ar trebui să spun?... nu vreau să ştiu răspunsul, nu că te-ai chinui să-l dai.
nu pot să spun de ce nu mi-am găsit timp să răspund la mail sau să trimit un mesaj... nu pot să ştiu de ce ... nu am răspunsuri la multe întrebări... să-ţi amintesc clipe din relaţia noastră? nu asta am vrut... am vrut doar să spui ce nu ţi-a plăcut... m-ai acuzat de multe ori că vreau să păstrezi imaginea mea cu mesajele pe care le trimit ... să-ţi amintesc că nu ai crezut în mine nici măcar o fracţiune de secundă?... să lăsăm totul aşa cum a fost... nu o să mai trimit nici mail... nimic din ce ar putea să-ţi amintească de mine... poate într-o zi o să te anunţ că lucrez undeva departe de toţi... acolo va fi doar un alt început de drum... poate atunci voi reuşi să-ţi dau explicaţiile pe care le ceri, sau le-ai cerut... încă ceva... thanks for reminding me of what I really am... şi pentru toate urările tale de fericire ironice... pa străine... poate ne mai auzim prin august la un mail ... până atunci, toate cele bune! cum spuneai pe undeva prin site-ul tău...``iubeşte ca şi cum nu ai fi suferit`` - 3 iunie 2004 –

> *Sentimentul trebuie să devină tot mai străin, altfel nu ne putem ridica la înălţimea realităţii.*

Nu ai răspunsuri? nu vrei să le găseşti... poate că ţi-e frică de ceea ce vei găsi... îmi cer scuze de reproşuri... voiam doar să te fac să intri on line şi să vorbeşti cu mine... data trecută a mers... de asta am scris asta... voiam să te fac să-mi explici, dar nu ai răspunsuri... nu o să-ţi mai cer răspunsuri...
nu vrei să ştii ce a rămas din mine? o să-ţi spun totuşi... am rămas doar eu cu mine... fumez... mă ajută... mă face să o iau de la început cu lumea viselor... să fiu acolo undeva sus, în al nouălea cer, că celelalte ceruri nu mă primesc... nu m-am schimbat mult... nu am putut... am încercat câteva săptămâni să fiu exact opusul... sunt acelaşi pe care l-ai cunoscut... poate cu ceva mai multă durere în suflet... poate cu ceva mai puţine vise... şi ceva mai mult cu picioarele pe pământ... dar cu aceeaşi dorinţă de a fi iubit şi de a iubi... şi iubesc... te iubesc încă Ada... poate că ai încercat iar să mă faci să te urăsc... dar nu pot... nu pot, pentru că au însemnat mult mai mult cele câteva zile împreuna decât câteva clipe... au însemnat fericire... au însemnat împlinire... au însemnat iubire... pentru că te-am iubit... pentru că ai fost persoana care m-a ajutat să fiu eu însumi, să nu ţin cont de defecte şi să nu încerc să par altul... să nu ascund chestii pe care alţii le consideră banale... cu tine am fost eu... acel pe care l-ai cunoscut în gara aceea, în seara aia friguroasă... cel cu care ţi-ai petrecut câteva ore în frig, lângă şine de cale ferată... cel în ale cărui braţe ai stat câteva zile şi pe care îl strângeai atât de tare încât credea că nu o să-i mai dai drumul niciodată... sunt acelaşi Ada... aceeaşi privire tristă şi melancolică... aceeaşi privire brună care ascunde sub ea tone de mistere... acelaşi suflet pe care l-ai iubit înainte de a-l fi cunoscut... da... ştiu că ai iubit... şi ştiu că mai iubeşti încă... ştiu că iar ţi-ai călcat pe inimă... numai că acum nu mai vreau să se întâmple ca multe alte dăţi... nu mai vreau să cerşesc de la picioarele tale întoarcerea... acum am ajuns să realizez că dacă vei vrea să mă iubeşti, şi să mă ţii lângă tine, doar tu poţi asta... eu nu pot face nimic... decât să mă uit în fiecare seară la lună sperând ca teoria ta să fie adevărată... sperând ca fiecare şoaptă şi fiecare sărut de "noapte bună" să ajungă pe buzele tale...
nu m-am schimbat... nu am putut... şi Dumnezeu ştie că am încercat... nu am încercat să stric tot între tine şi mine... am încercat doar să te provoc să-mi dai replica, să nu mă uiţi... să mai vorbeşti cu mine, să-mi scrii un mail, să te ştiu acolo... îmi alină puţin

durerea... îmi cer scuze încă o dată de vorbele pe care ţi le-am aruncat ca un reproş... nu ştiu... sper că-ţi dai seama că e o luptă în mine care mă epuizează... e o luptă între cel ce am fost şi ceea ce raţiunea îmi dictează să fiu... e o luptă între iubire şi dezamăgire... între vis şi un ceas care sună, anunţându-mă că timpul mi-a expirat... e o luptă şi mă doare.....

nu am crezut în tine Ada? am crezut fiecare cuvinţel... asta până mi-ai dat papucii a doua oară... atunci încrederea a început să se ştirbească... nu ştiam ce să cred... erau multe pe care nu mi le-ai spus... cum ar fi că erai cu cineva când te-ai combinat cu Ionuţ... şi nu ştiu nici dacă ce mi-ai povestit tu era adevărat... motivul pentru care ai ajuns cu Ionuţ... ţi-am spus că am vorbit cu Ionuţ şi că voiam să vorbesc cu tine... nu l-am crezut, dar o urmă de îndoială mi-a sădit în suflet... nu sunt perfect, şi nici măcar nu tind spre perfecţiune... dacă îmi spuneai că tot ce a zis Ionuţ e minciună, te credeam pe loc... trebuia doar să te vad, să-ţi văd iubirea în ochi şi în glas, şi te credeam Ada... Dumnezeu ştie că aşa e... am crezut mereu în tine... numai că diferă gradul... era de ajuns să te vad, să vorbesc cu tine, şi iar se clădea totul la loc... aveam nevoie să te simt, să te aud, să te văd şi nu mai interesa nimic... şi ştii asta... ţi-am spus-o de multe ori şi ţi-am demonstrat de mii de ori... nu ştiu cum ai putut să crezi că nu am avut încredere în tine... încrederea se destrăma în clipele în care mă alungai de lângă tine, pentru că nu ştiam ce să cred... pe cine să întreb, pe umărul cui să plâng... şi mă întorceam la tine... acelaşi, numai că puţin mai trist de fiecare dată... îmi spuneai să nu mai fiu trist... că-ţi place imaginea mea cu zâmbetul pe buze... mă durea, că nu puteam zâmbi... încercam să te fac fericită... nu puteam să zâmbesc... că nu ştiam ce va aduce ziua de mâine, că nu m-ai asigurat niciodată de asta... poate la început... sper că înţelegi Ada... am atâtea de spus, numai că aşa nu pot... trebuie să te văd în spatele literelor... aşa nu pot...

nu vreau să îmi sistezi legătura cu tine... vreau să aud de tine... vreau să vorbesc cu tine... nu pot să te uit aşa dintr-o dată... dacă asta vrei, să te uit... dar nu pot... nu ştiu dacă voi avea puterea să te uit vreodată... trebuie să vorbesc cu tine, să reuşesc să mă împac cu ideea că nu a putut să meargă, fie distanţa, fie eu, fie tu, fie circumstanţele... dar pentru asta, trebuie să mă ajuţi, să nu mă laşi să pun întrebări necunoscutului...

nu pot să iubesc fără să-mi amintesc că odată m-a durut... nu înţelegi... pe tine te iubesc... nu mă înţelegi Ada... şi încerc să mi te explic... nu am nevoie de nimic... decât de tine... de ceea ce am însemnat noi... de asta am nevoie... o singură dată iubeşti cu adevărat în viaţă... şi God knows că te-am iubit... că te iubesc... că doare să scriu cuvintele astea... că doare să te ştiu acolo, cândva, în spatele calculului, citind mailul ăsta... nu ştiu dacă pe tine te doare... nu ştiu dacă pe tine te încălzeşte perna şi mirosul hainelor mele din amintirea ta... mi-e frică să închid ochii... mi-e frică să îmi proiectez iubirea pe o rază de lună... mi-e teamă că se va întoarce înapoi...

nu am vrut să fie trist mailul... nu ştiu cum a ieşit... nu vreau să-l recitesc... e scris din fluxul conştiinţei... ai şters tot din căsuţă... de ce? vrei să uiţi? de ce vrei să uiţi? Să arunci totul la coş sau să le arzi în mijlocul curţii? nu suport să te las să faci asta...

am văzut "sweet november"... la terminarea lui am stat câteva clipe şi mi-am adus aminte de tine... voia o lună să fie fericită... ştia că va muri, ştia că nu va putea să suporte să plece de lângă el... dar s-a îndrăgostit... şi totuşi a plecat... şi am înţeles... şi-a călcat pe inima... de ce? am încercat să înţeleg... ştia că nu va fi lângă el veşnic, ştia că doare să o vadă aşa... m-a ajutat să te înţeleg Ada... de ce ai plecat, asta am înţeles... dar de ce te-ai întors, asta nu am putut să o înţeleg... nu ştiu dacă o voi înţelege vreodată...

îmi cer scuze că nu o să îmi pot ţine promisiunea de a te felicita în ziua absolvirii... circumstanţele s-au schimbat, şi nu vreau să mă vezi acolo şi să treci pe lângă mine... îmi imaginam altfel ziua aia... şi îmi cer scuze de promisiunile pe care ţi le-am făcut şi nu le voi putea ţine de acum înainte... nu mi le amintesc acum, că nu pot...

îmi cer scuze de toate jignirile pe care ţi le-am adus... ştiu că nu prea contează, dar încerc să mă simt mai bine cerându-mi scuze... vreau doar să vorbesc cu tine... atât... să nu mă ignori şi să încerci să îmi scrii mailuri ... sau să ajungi pe messenger... nu încheia orice contact cu mine... te rog...
la revedere Ada... sper să ne întâlnim odată în ploaie... pe o stradă pustie... – 5 iunie 2004 –

Vine o vreme când îţi dai seama că nu mai merită să continui un vis… vine o vreme când te uiţi înapoi şi îţi dai seama că toate acţiunile tale nu mai au nici o finalitate şi te întrebi unde ai greşit… vine o vreme când te întrebi dacă cel care a greşit eşti tu sau poate doar obiectul visului tău… sau poate a fost doar "ghinion de neşansă"…

Capitolul 17

Înainte de orice, dragostea este ascultare în tăcere. A iubi înseamnă a contempla… va veni ora când nu vei mai cere nimic. Nici buzele, nici zâmbetul, nici braţul drăgăstos, nici răsuflarea prezenţei sale. Îţi va fi de ajuns doar ca ea să existe. – A. de S. Exupery –

Văzând că nu dă nici un mesaj în câteva zile, am decis să îi trimit eu un sms. Mă săturasem să tot plămădesc întrebări în necunoscut. Mă simţeam ca aşteptând un tren care nu avea să mai vină niciodată. Şi eu îl tot aşteptam.

Ultima oară auzisem de ea când îmi trimisese mesaj că a luat prima pe facultate licenţa. Eram fericit… Eram mândru… ştiam că poate să o facă. Apoi a fost linişte. Mă duceam în fiecare zi la net să văd dacă mi-a trimis sau nu mail. Îi trimiteam mereu mesaje, dar nimic. Parcă ale mele cuvinte se loveau de zidul dimprejurul inimii ei şi căzeau jos.

Mai erau câteva zile şi plecam din Braşov pentru 3 luni. Voiam să mă duc la Tg Mureş să vorbesc cu ea. Nu suportam să plec acasă fără să o fi strâns în braţe, măcar pentru o ultimă oară. Voiam să vorbesc cu ea să aflu viitorul nostru, să aflu dacă va vrea să mai fim împreună. Şi pentru asta trebuia să o vad…

Obosit şi cu moralul la pământ îi trimit un mesaj: *Se pare că nu mai ai timp de mine. Când vei vrea să fii cu mine, o să te aştept. Nu mai vreau să fiu ţinut pe post de rezervă. Te vreau doar pentru mine. La revedere… sper.* În câteva ore primesc nişte mesaje de la ea. Dormeam, iar sora mea m-a trezit că îmi sunase telefonul. Îmi spunea că a fost la interviuri şi că a fost ocupată, că a luat unul şi că la altul aşteaptă răspuns. Şi îmi mai spunea că îi pare rău că am fost rezervă şi că îmi urează o viaţă plăcută. Mă îmbrac repede şi mă duc la net. După lungi insistenţe, nevoind să răspundă la telefon, vine pe net.

- Neaţa Ada. Mă bucur că ai venit.
- Bună Marius.
- Îmi spui şi mie ce a fost cu perioada asta de tăcere? Îmi spui şi mie ce a fost cu toată amăgeala asta?
- Am fost ocupată străine. Nu am răspunsuri. Şi nu ţi le pot da.
- Bine, nu ai răspunsuri. Atunci spune de ce te-ai întors de fiecare dată la mine, după ce spuneai că nu vrei să mai fii cu mine?
- Pentru că mă chemai străine. De asta. Pentru că tu continuai să mă chemi. Şi eu veneam…

In mintea mea atunci începu o luptă. Ardeam să îi spun: *Dacă te chem acum, te vei întoarce?* Doream atât de mult să îmi spună că mă iubeşte. Nu am întrebat-o. Nu suportam un răspuns evaziv, sau unul negativ. Nu suportam, cred, nici să îmi spună că mă iubeşte. Ar fi durut mai tare. Doream să o chem şi acum, să cad tot eu în genunchi să se întoarcă la mine. Dar nu am făcut-o. Învăţasem să am puţin respect faţă de persoana mea şi să nu mă mai umilesc. Învăţasem că dacă mă iubeşte, mă va căuta ea. Aşa cum a

făcut în noaptea când am ţinut petrecerea de ziua mea, când m-a sunat să îmi spună "la mulţi ani" şi că mă iubeşte. Aşa cum a făcut-o atunci. Şi eu eram fericit. Dar acum am tăcut. Am tăcut pentru că obosisem. Obosisem să tot cad eu în genunchi. Şi am tăcut… pur şi simplu am tăcut…

- Să înţeleg că tu veneai doar pentru că te chemam eu, ca o obligaţie, din milă, şi nu pentru că tu simţeai asta? Şi nu pentru că mă iubeai?
- Şi una şi alta…
- Ahamz, am înţeles. Bine Ada.

Am vorbit cam vreo oră. Nu am salvat discuţia aceea. Eram atât de nervos şi de supărat, încât nu mi-a mai păsat ce se va întâmpla cu discuţia. Nu mai conta atunci nimic. Voisem să las totul baltă, şi roman şi tot. Să mă duc să beau de banii strânşi pentru Tg. Mureş. Am vorbit vreo oră şi apoi mi-a zis că trebuie să plece. A fost singura dată din relaţia noastră când am lăsat-o să plece, fără să mai cerşesc măcar două minute din timpul ei. A fost singura dată când a plecat fără să încerc să o mai ţin lângă mine. Mai avea rost? Mai conta ceva? Renunţase la tot: la vise, la mine, la iubire. Şi-a călcat pe inimă. Îmi aminteam de fraza ce mi-a spus-o la începutul relaţiei noastre: *Trăim ca să cuprindem totul şi să ne pierdem într-o zi.* Ziua aceea a venit pentru mine atunci. Acel moment a rupt din mine tot ce însemna iubire. În secundele acelea am urât-o. Ajunsesem să o urăsc. A plecat, iar ultimele ei cuvinte au fost:

- Să nu mă uiţi de tot străine…

Şi a plecat. În momentul acela, toata ura care se acumulase în mine a pierit ca prin minune.

- Mă iubeşteeeeeeeeeee! am strigat în gândul meu. Mă iubeşte!

Am simţit atunci că încă mai ţine la mine, că mai însemn totuşi ceva pentru ea. Eram pe acelaşi scaun de pe care am citit primul mail în care îmi spunea că nu mai poate să vină la Braşov. Acelaşi scaun pe care am stat în prima noapte ce am petrecut-o împreună în lumea virtuală. Acelaşi scaun care a asistat la atâtea drame în relaţia noastră. Şi acum asista la ultima. Acum privea cu botul pe labe cum mă ridicam de pe el, la 10 minute după ce a plecat Ada, şi mergeam încet spre cămin. Aveam un zâmbet tâmp pe faţă, dar inima se afunda din ce în ce mai mult în negura din mine.

- Haideţi să bem o bere, am zis imediat ce am ajuns în cameră. Fac eu cinste. Nu mai plec la Tg Mureş… nu mai plec, am zis cu vocea din ce în ce mai scăzută.
- De ce? întreabă Redu.
- S-a terminat. S-a terminat totul. Vreau să beau şi să fumez. Vreau să nu mai simt.
- Hai să mergem, au zis toţi.

Erau acolo Hekel, Azeru, Redu, Sor`mea, Bădicu, Rockeru şi Boule. Erau acolo cei care au fost lângă mine anul ce tocmai îl terminasem. Şi mă bucur că erau în preajmă, pentru că dacă eram singur, ajungeam să mă îmbăt şi apoi să regret. Am stat cu ei la bere şi apoi am jucat fotbal. M-au ajutat să trec peste ziua aceea neagră. Au fost lângă mine şi le mulţumesc.

> *Omul se naşte pentru a-şi trăda destinul. Dumnezeu ne picură în suflet doar visuri imposibile.*

Peste câteva zile eram în gară în Braşov, luându-mi rămas bun de la doi dintre cei mai buni prieteni ai mei. Ziua precedentă, Ada îmi trimise un mesaj: *Vacanţă plăcută sau poate călătorie plăcută. Să ai grijă de tine străine. Pa.* Am luat telefonul, am citit mesajul, şi mi-am continuat lectura. Avem examen în ziua aia. Nu voiam să mă mai gândesc. Nu suportam gândul că o ştiam în braţele lui şi că ea acceptă asta. Pentru asta o uram. Mă legam de asta pentru a ucide iubirea din sufletul meu. Mă legam de asta pentru a o face ieftină şi lipsită de personalitate. Dar nu mergea… nu puteam. O iubeam atât de mult… o iubesc atât de mult. Şi o iubire ca asta nu se uită… şi o femeie ca Ada nu se uită… chiar dacă uitarea este o lege a naturii. Unele lucruri trec peste bariera asta

şi fac o cută pe creierul nostru. Tind să cred că cerebelul meu nu era despărţit în două loburi înainte să apară Ada… prea tare a durut… am şters mesajul imediat.

Capitolul 18

Lângă tine-am aflat ce e setea de vis
Şi tristeţea unui învins.
Şi mai plânşi ca două lacrimi
Mai cuminţi ca două stele
Ne-am întoarce de pe drumuri
Doar în visurile mele.
Azi rătăcim
Ca două umbre fără nume
Toţi căutăm
Şi nu mai ştim ce vrem anume.
Ca într-un vis
Ce prinde viaţă-n prag de seară.

Acum câteva seri mi-a cerut fratele meu să îi spun o poveste. Am rămas cu el câteva ore până venea mama de la serviciu, şi nu putea să adoarmă. A scos din bibliotecă două cărţi de povestioare şi mi-a dat să i le citesc.

- Dar parcă le ştii pe astea. Dacă ţi le mai citesc de multe ori, o să le înveţi pe de rost.
- Pai dacă altele nu-mi plac... Zi-mi tu o poveste…
- Ce poveste să zic?
- Nu ştiu. O poveste din capul tău.
- Cum să spun poveşti din capul meu? Tu crezi că eu sunt de-ăla care face poveşti? De ce nu faci şi tu o poveste?
- Eu sunt mic. Dar tu eşti mare şi trebuie să ştii să faci poveşti. Când voi fi şi eu mare, o să spun şi eu poveşti la fratele meu mai mic.
- Care frate mai mic? Crezi că mai aduce barza vreun frăţior de acuma?
- Nu ştiu…
- Te asigur eu că nu.
- Atunci o să spun la copilul meu… hai, te rog, zi o poveste.
- Bine… A fost odată o prinţesă care trăia într-o pădure. Şi a găsit-o un prinţ şi apoi s-a căsătorit cu ea. Şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi. Gata, acum du-te şi te culcă.
- Asta nu e poveste… zi una mai lungă.
- Acum vrei două poveşti? Ai zis să zic numai una…
- Dar asta nu a fost poveste. Nu era deloc poveste.
- Bine, bine… O să zic o poveste. Pune capul pe pernă şi adormi, da?
- Da… zi povestea.

El puse capul pe pernă şi eu încep povestioara…

Un stejar s-a îndrăgostit de o stea. S-au cunoscut printr-o raza de lumină ce a venit la stejar într-o noapte senină, trimisă de steaua firavă ce îşi consuma eternitatea ei banală. Era singură printre mii de alte stele. Rece şi nemuritoare, ca un suflet de gheaţă. În noaptea aceea îşi luă toată lumina să şi o arunce aiurea. Lumina căzu printre frunzele stejarului. Trezindu-se, stejarul îşi duse crengile la ochi. Era mult prea puternică lumina. Aşa că stejarul se încordă şi aruncă lumina la loc. Steaua prinse putere şi o aruncă iar, în aceeaşi direcţie, la acelaşi stejar, în altă noapte suavă. Cine era el să refuze lumina?! Stejarul o luă şi o puse în vârful crengilor sale. De atunci, în fiecare seară, steaua trimitea câte o mică rază de lumină să-i spună "noapte bună" stejarului. Până într-o seară, când sătulă de distanţa dintre ei şi diferenţa dintre lumile lor, steaua se hotărî să vină în lumea stejarului. Au petrecut trei zile superbe steaua cu stejarul. Au alergat unul lângă altul, s-au ţinut în braţe. Steaua se pierdea printre

crengile stejarului. Păreau atât de fericiţi împreună. Şi erau fericiţi. Înainte ca steaua să se suie pe raza de lumină trimisă de emisarii cerului, îi ceru stejarului să-i spună "la mulţi ani!". Stejarul o luă în braţe şi o sărută. Află că steaua îşi sărbătorea ziua de naştere, cu milioane de ani în urmă născându-se din visul de iubire al unei găuri negre şi al unui soare. Şi aşa, în îmbrăţişarea strânsă dintre cei doi, steaua se pierdu printre crengile stejarului, purtată de raza de lumină.
In fiecare seară steaua trimitea un sărut şi o şoaptă de iubire odată cu toată lumina ei. Stejarul trimitea şi el câte o frunză verde în fiecare dimineaţă când steaua se ducea la culcare. Steaua luă frunza de stejar, o aşeză sub capul ei, şi îşi visă iubirea. Aşa era fiecare seară: o poveste de iubire dintre un stejar şi o stea.
Dar exista un meteorit care îşi făcea veacul prin preajma stelei, gravita în jurul ei şi îi mai fura câte o sărutare. Şi meteoritul se lăsa cam greu dat la o parte, aşa că cei doi iubăreţi au trebuit să treacă prin multe până să se îmbrăţişeze pentru eternitate. Acum stejarul îşi întinde crengile în fiecare seară către cerul înstelat, spre steaua lui. O aşteaptă să apară iar în braţele lui, să fugă iar împreună, să se piardă iar printre crengile lui.

Mă opresc din povestit.
- Atât? spuse el jumătate adormit.
- Da. Ar mai trebui să fie ceva?
- Pai nu ai terminat povestea. A venit steaua la stejar? S-au mai strâns în braţe? Au mai alergat prin lume? Ce s-a întâmplat după?
- Asta nu mai ştiu. Numai steaua poate decide ce se întâmplă mai departe. Stejarul nu mai are nici o putere. Are rădăcinile înfipte adânc în pământ şi nu poate pleca din lumea lui. Steaua s-a coborât în lumea lui şi ştia ce o aşteaptă. Ştia că stejarul nu are puterea să se urce la ea. Ştia că va trebui să treacă prin multe pentru a câştiga dragostea eternă a stejarului.
- Dar steaua îl iubea pe stejar?
- Cândva, steaua i-a spus stejarului că l-a iubit mai mult decât va înţelege şi simţi el vreodată. Cred că l-a iubit. Cred că a fost sinceră.
- De unde ştii? Poate că iubea pe altcineva.
- Am văzut în ochii ei…
- Te-ai întâlnit cu steaua?
- Da… cum să nu mă întâlnesc!? Ea mi-a spus povestea!
- Da? Nu te cred! Mă minţi.
- E adevărat! Pe cuvântul meu. Stăteam odată în Braşov în parc şi era noapte. Şi am văzut o stea cum pica încet – încet. Şi am fost să o prind. Voiam să vorbesc cu ea. Şi ea mi-a spus povestea. Era supărată în seara aia. Am aşteptat până s-a făcut dimineaţă şi apoi am convins-o să se duca la culcare.
- Şi te-a ascultat?
- Da. Pentru că a văzut că sunt un tip de treabă şi pentru că am ascultat-o atât de bine.
- Şi mai vine? Te-ai mai întâlnit cu ea?
- Nu am mai văzut-o de atunci de când a decis să se întoarcă în lumea ei. Hai că am vorbit destul. Acum e timpul să te culci.
- Ba nu…
- Ba da… te culci.
- Bine. Dar îmi promiţi că îmi spui cum se termină povestea când te mai întâlneşti cu steaua?
- Promit! Acum du-te şi te culcă.

Nu ştiu... e posibil să-ţi fi spus că totdeauna te vei întoarce acasă... acolo parcă totul e mai simplu... acolo te aşteaptă cineva mereu... cuiva îi este teamă pentru tine...

acolo e parcă lumea pe care nimeni nu ţi-o poate fura... iubirea nu e condiţionată... aproape nimeni nu te judecă...
da... mi-ai spus că nu ai timp... a sunat ironic... ştii că eu niciodată nu am avut timp...
hârtii... da, le-am trimis acasă pe toate aşa cum le-am nimerit... pur şi simplu le-am pus în bagaj fără să vreau să ştiu ce e acolo... acasă sunt în siguranţă... am rămas doar cu bucata de roman... de fapt nu e la mine, i l-am dat Simonei să-l păstreze... o să-l iau de la ea cândva... mai am doar pe cd-uri bucăţi de mail-uri şi log-uri...
bineînţeles că mergem mai departe... ţi-am mai spus... nu ne defineşte ceea ce suntem ci... ştii prea bine... e ceva ce face parte din natura noastră, numai în poveşti se moare din iubire, remember? în realitate ne retragem într-un colţ cu perna în braţe şi ne consolăm întrebându-ne de ce nu aparţinem cuiva. Acum nu ştiu dacă vreau să citesc romanul... la fel cum tu nu ştii dacă vei avea voinţa necesara de a-l scrie... acum sunt cumplit de dezamăgită... nimic nu mă încântă, nimic nu mă mai poate răni... m-am schimbat, poate aşa e mai bine ... sau poate nu.
nu te-ai schimbat radical... eu, în schimb, exact asta am făcut... spuneai că rezist la efort susţinut... se pare că ai avut dreptate... am devenit imuna la tot ce e în jurul meu... aşa am ales să fiu... e foarte simplu... nu asculţi inima, doar raţiunea... poate că plâng uneori noaptea când nimeni nu mă poate răni, nimeni nu mă întreabă ce gust are singurătatea mea... atunci, numai atunci încerc să mai trag de mine... încerc să-mi imaginez cum ar fi fost dacă... se pare că totuşi am rămas la vise, că mi-am pierdut speranţa e o altă latură... ştii cum e: când nu mai ai speranţă, inventează! asta e deocamdată... aştept cuminte într-un colţ să vină clipa când o să-mi doresc ceva... până atunci e doar rutină.....
Timişoara, Tg. Mureş... astăzi aici, mâine sub un alt cer... atunci aş fi vrut să fii lângă mine şi să mă ţii în braţe, după licenţă... God it`s like such a long time ago... a trecut... am învăţat să nu mai vreau nimic, să nu cer nimic... crede-mă că nu e nimic la capăt... e doar în mintea noastră acea satisfacţie... prostii! până şi zâmbetele protocolare şi urările mi-au provocat silă... totul m-a dezamăgit...
succes străine! ... avem puterea de a alege... spor la învăţat, sper să nu fie necesar să spun călătorie plăcută!
niciodată nu am avut puterea să te chem... aş fi vrut să stau ore cu tine... eu nu puteam veni când tu mă chemai sau mă anunţai că eşti pe net... nu puteam atunci să-ţi spun `vino, vorbeşte cu mine! spune-mi că o să fie bine!" nu puteam... înţelegi? Mă simţeam de parcă te chemam numai când aveam nevoie... era selfish (ştiu că nu am scris bine)... poate o să vorbim pe messenger... sau o să ne limităm la mail-uri semestriale... sau la nimic... nu ştiu străine...
"veşnica ta plantă, Marius"(a căzut o lacrimă.....)
keep în touch..... nu mai sunt nici măcar străine, străine... aşa ai spus cândva... aşa a rămas în mine... sunt doar o proiecţie virtuala… poate o să ne vedem în Tg Mureş să-ţi arăt oraşul care e superb... seamănă puţin cu Braşov... poate mai frumos…pa

Am trecut prin multe în viaţă, dar niciodată nu mi-am dat jos mânuşile albe.

Am aşteptat mailul ăsta poate mai mult ca niciodată... poate că speram să găsesc în el nu vise pierdute... nu informaţii banale... nu iluzii... nu "cum ar fi fost dacă ar fi fost"... am sperat să găsesc în el... să te găsesc pe tine Ada... doar pe tine...
am primit postul de barman... asta mă mai ajuta să uit de toate. am ajuns cu romanul în prezent. am continuat să lucrez. aveam nevoie de asta, te simţeam lângă mine. când nu îmi mai aduceam aminte, parcă erai lângă mine şi îmi spuneai... parcă...
erau nopţi ploioase... stăteam cu fereastra deschisă şi scriam... cu tastatura în mână şi cu ochii pierduţi undeva departe... aşa a fost să fie...

am vrut totul... m-am ales cu nimic... nu am putut să fac totul singur... ţi-am zis... nu ai vrut tu să speri. când te vei hotărî, o să fiu aici. dar pentru asta ar trebui să fii undeva singură, câteva zile. nu cu Ionuţ, nu cu prietenii lângă tine... poate că la Tg Mureş vei reuşi să vrei din nou... acum plec... nu ştiu ce să scriu... nu era ironică chestia cu "nu am timp"... ţi-am scris în ultimele două minute. ştiam că dacă mă apuc să scriu nu aş mai fi terminat... ţi-aş fi scris iar. şi iar... şi iar... ca şi acum... mai sunt 2 minute şi se termină ora... aşa că trebuie să scriu... nu vreau să te stresez cu mail-urile mele lungi şi plictisitoare... în fond, toate spun acelaşi lucru...
nu ştiu ce am făcut cu restanţele... nu am rezultatele la juma de examene... şi nu sunt trecute în catalog încă... disper... îmi bag poola în tot... cred...
eşti în Tg Mureş acum? parcă spuneai că pleci azi... nu ştiu... încearcă te rog să scrii mai des. mailuri banale... nu mă interesează... doar să scrii... cum făceai la un moment dat cu sms-urile...
nu-ţi spun că te iubesc... cu toate că aş fi vrut... nu ţi spun că mi-e dor de tine... că nu pot să o mai spun... când o vei simţi din nou, poate atunci voi avea puterea să nu-mi mai las lacrimile să curgă şi să spun din nou: sunt fericit... zâmbesc... sunt iubit... te iubesc... până atunci... ai rămas Ada... Ada cea din fiecare zi petrecută cu tine... nu străine... nu proiecţie virtuală... doar Ada... aşa cum bine îţi plăcea să spui...
toate cele bune... în curând ne-am fi sărbătorit ziua... 6 luni... poate reuşesc ca până atunci să termin tot romanul... mai am încheierea... care nu ştiu cum să o fac... o să văd... telenovelă sau dramă... aşa cum spunea sor`mea...
cu bine Ada... poate ne vom vedea la un moment dat în Tg Mureş, în audienţă la biroul tău... sper să pot face asta vreodată... papa

Mă uit cum se topesc cele două cuburi de gheaţă din paharul de pe birou. Paharul e aburit şi picături de apă se scurg pe birou. Îmi pasă? Picăturile se zdrobesc de birou şi îşi încep drumul spre nemurire, spre ciclul natural: se vor evapora, se vor transforma iar în picături şi vor ajunge altundeva poate. Ca o încercare de metempsihoza. Cred că aş vrea să fiu o picătură de apă…

Ţin în mână scrisoarea pe care mi-a trimis-o în martie. Singurul lucru scris de mâna ei, în care îmi spune că mă iubeşte… şi o spune atât de frumos!…

Neaţa iubire! Astăzi vorbim, în sfârşit. Mi-e dor de tine!
Ca de obicei, prefer să mai lenevesc câteva minute în pat, poate mă lasă Ionuţ în pace. Oricum la 11 plec, până atunci o să fac cafea, numărând secundele. Pentru o fracţiune de secundă îmi îndrept privirea spre el întrebându-mă: "Totuşi, cine eşti tu?"... cât de străin îmi pare. Parcă e prima dată când îl văd. Mă concentrez la cafea… avea dreptate tata când spunea că oamenii care nu se iubesc sunt singuri şi trişti, în schimb pe el şi pe mama îi leagă copiii şi o mare dragoste, asta mă duce cu gândul altundeva… anul trecut au împlinit 25 de ani de la căsătorie. Ce frumoşi sunt! Aha… sigur tata i-a adus astăzi frezii… ca în fiecare an… mă pierd în gânduri şi cafeaua, care dă în foc, mă trezeşte la realitate. Ionuţ mormăie ceva, cred că vrea să vin lângă el. Lasă-mă să mai visez frumos! Lasă-mă să păstrez în minte mereu oamenii care se iubesc! Lasă-mă în pace! Timpul pierde din intensitate, cum să fac să treacă mai repede? Ce privire plictisită trebuie să afişez să plec mai repede din casă? Îi zâmbesc fals şi pleacă jos, probabil să cumpere flori… mi-ar plăcea să le arunc la coş sau preferabil ar fi să-mi fac bagajul şi să plec la Braşov. Dream on Ep! Mi-e dor de tine iubire!
Fac un duş rapid cu o apă îngheţată aproape – mă mir cum mai trăiesc… mă aşteptam să fiu deja conservată – nu am chef să intre peste mine în baie… Wow… e deja 10.45… mai sunt câteva minute şi plec. Mi-a adus flori… ar trebui să fie frumoase, dar nu sunt. Vrea să mă sărute. Lol! Lasă că îţi trece cheful, o să te ţin în braţe ca să pot pleca fără să întrebi tu ceva. Mă prefac impresionată de flori şi o chestie de pluş dar mintea mea

parşivă procesează imaginea mea aruncându-i chestiile alea în cap. De ce nu? I-ar sta bine cu frunze în cap! Zâmbesc şi crede că lui i-am dedicat zâmbetul. Ai vrea tu! L-am lăsat câteva minute să se bucure şi-l anunţ că trebuie să plec la şcoală… pa! şi vede-te-aş cu altcineva! Scârbă ce eşti! Doar gândeam asta. Poate într-o zi o să îţi şi spun… bine că nu reuşeşti să îmi citeşti privirea… am scăpat!

Plec la net… sunt fericită!… o să vorbim iubire. Sunt conştientă că cele două – trei ore vor trece fulgerător. Cel puţin ştiu că eşti mai aproape de mine… te iubesc Marius!

… Pentru câteva ore am fost doi; mă întorc acasă… pe profă nu am găsit-o, şi aş mai fi putut sta cu tine. Te iubesc! Simţi? Mă urăsc că nu am puterea de a mă urca în tren să ajung la tine.

In drum spre casă sunt fericită. Ştiu că voi ajunge acolo şi îmi piere cheful de orice. Ionuţ era la calc şi voia să mergem la o plimbare, apoi m-a întrebat de profă suspicios. "Kiss my ass sucker!" spune mintea mea, eu sunt supărată că am pierdut minutele în care am căutat-o. Puteam sta cu tine! La naiba!… vreau la tine!

Ionuţ încă vorbeşte, fuck off! Să nu te văd în faţa mea! Nu ai altă treabă? Nu vezi că mă plictiseşti? Nu vezi că prefer să mă atingă o colonie de scorpioni decât mâinile tale?… anyway… mă răzbun pentru tot. În fond, e vina lui că nu pot sta pe net ore în şir… e vina lui… sunt obosită şi vreau să dorm sau măcar să ţin ochii închişi şi să cred că sunt la Braşov, şi nu aici…

Am terminat de mâncat. Nici nu ştiu ce a fost. Eu voiam doar să mă lase toţi în pace să pot asculta muzică. Ajung la calc şi ascult Cargo în căşti, altfel vine Ionuţ şi închide. A venit oricum! Ce mai vrea acum? Vrei să merg la bucătărie? Să beau cafea? Mai bine bea tu acid! Iubire, nu mai rezist, vreau la tine!

Câştig câteva clipe de singurătate în care, întinsă pe pat, visez la noi. Sunt singurele momente când simt că timpul capătă eternitate. Mă gândesc la noi; te am în braţele mele, o să adorm… te iubesc mami! Să nu mă uiţi până data viitoare când ne vom auzi, k?

Neaţa iubi! M-am trezit cu o durere îngrozitoare de cap! Fuck! Îmi simt fiecare circumvoluţiune. Asta dacă or mai fi… poate s-au aplatizat. Astăzi e baba mea, sper că ştii despre ce vorbesc. Plouă… plouă… afară e întuneric. Doamne, cât pot să iubesc vremea asta! Ar trebui să îmi treacă durerea asta sâcâitoare.

Ti-am spus Neaţa şi te-am pupăcit, aşa cum fac în fiecare dimineaţă. Când mă trezesc te pup pe nas, îţi spun că te iubesc şi uneori te întreb dacă ţi-am lipsit noaptea…

Îmi mişc cadavrul spre bucătărie. Me needs a really strong coffee – dacă nu am scris bine, corectează! De aia eşti profesor! Poţi să mă şi înveţi cum e corect! –

Beau cafea admirând cerul. Dacă aş pleca la Braşov astăzi? Dacă plouă şi acolo? Dacă ne-am întâlni în ploaie? Dacă… cafeaua mă trezeşte de-a binelea. Shit şi o dată fuck! Trebuie să ajung astăzi la Bubu. Dar chiar nu am chef de explicaţii, nu am chef de nimic! Te iubesc Marius! Simţi?

Am terminat cu Bubu… afară plouă infernal… plouă… simt ploaia până în suflet, o fac să se unească cu cea din mine... te iubesc!

Sunt frântă de oboseală şi nu mai vreau decât să găsesc o camera cu un pat liber… vreau să dorm… măcar atât!

Dorinţa mea a devenit realitate. Acasă era linişte şi am adormit. M-am trezit la 18.30… telefonul meu… asta voiam să vad… mesaje… sunt fericită. Le citesc, le recitesc. Aş fi vrut să cobor să vorbim pe net, dar nu mai eşti, cred că ai plecat… "porţia de 10 minute pe net", aşa suna un mesaj… m-am botoşit…

Închid ochii şi vreau să dorm până mâine. Te iubesc Marius! Te iubesc atât de mult încât uneori chiar doare. Fizic vorbind, doare inima… nu ştiu... e ciudat… Somnic uşor iubire… să nu mă uiţi, bine? Te iubesc!

Neaţa urâtule! Să recapitulez: te-am pupăcit? Da… ţi-am spus că te iubesc? Da, şi asta… aha… în plus, te-am ciupit de fund în dimineaţă asta! Ai simţit? Acum trebuie să mă trezesc. Te iubesc Marius!
Am primit mesaj de la tine. Eşti pe net? Fericirea mea… îl anunţ pe Ionuţ că trebuie să ajung la Bubu şi plec… sper să te prind. Te iubesc. Eşti on line! Vorbim puţin de tot dar sunt fericită şi aşa. Furăm clipe eternităţii… am să te iubesc şi după moarte…
Am ajuns acasă şi sunt supărată. Simt nevoia de a te ţine în braţe pentru totdeauna fără să te las să pleci… Ep, ştii prea bine că tu eşti cea care pleacă; tu şi nimeni altcineva. Te iubesc… încerc să visez… de fapt, încerc să te visez.
Nu mai am răbdare… nervii mei sunt la pământ… nu ştiu cât o să mai suport rahatul în care m-am băgat. Nici măcar nu ştiu în ce mod să îţi mai spun că vreau la tine.
A venit Bubu. She`s a life saver. Ionuţ voia ţinut în braţe. Acum vrei? Du-te dracului! Nu am putut să mă abţin. Simt că mă sufocă. Am momente când mă trezesc noaptea fără să pot respira, găsesc mâna lui peste mine. E o senzaţie ciudată. O să dorm în balcon sau în canale. Niciodată nu m-am simţit atât de privată de libertate. Sunt rebelă. Nu pot trăi în cuşca asta!
O să îmi testez limitele. Oare cât poate duce Ep? Te iubesc şi asta mă ţine în picioare… visele şi faptul că vreau să cred în iubire veşnică. Nu ştiu dacă sunt suficient de puternică.
Trebuie să ajung la tine iubire. Aşa cum în ianuarie am plecat la Braşov să mă conving că exişti, la fel acum trebuie să ajung, să cred în iubire veşnică… o să adorm… te iubesc Marius! Sweet dreams iubi…
… te iubesc Marius! Vreau să mă ţii în braţe. Vreau să adorm lângă tine. În noaptea asta nu am cum să dorm, trebuie să stau la calc, pentru că au apărut nişte modificări… bla bla bla ... scurt, trebuie să lucrez… o să îmi imaginez că eşti lângă mine iubire. O să te sărut atunci când tu vei visa. Somn uşor iubire. Să nu mă uiţi până mâine. K? Am nevoie de tine iubire. Sweet dreams.
Sunt tristă şi aş vrea să mă sting. Sunt supărată, sau poate e doar oboseala… o să fie bine… Ionuţ mă termină psihic. Mi-e teamă că într-o zi o să arunc cu ceva în el, serios vorbind!
Mă uit în scârbă la el de fiecare dată când îşi începe discursul cu aceleaşi fraze… îi rânjesc sadic şi atât. Vorbeşte de unul singur… seara, când ajung acasă, îmi doresc doar să închid ochii şi să te visez… vreau să ajung la tine… să mă ţii în braţe; acolo, în afară de noi, nu contează nimic altceva. Acolo e bine!
De fiecare data când închid ochii sper să te găsesc lângă mine când mă trezesc. Dacă nu eşti, îmi spun un simplu şi fără viaţă "poate mâine"…
Te iubesc Marius! O să ajung acasă şi să îmi revin. Totdeauna mă simt bine când ajung lângă ai mei…Să nu mă uiţi iubire…
Nu ştiu când trimit scrisoarea... dar o să ajungă… o să îţi mai scriu, cu toate că mie prea îmi seamănă a jurnal… :P – trebuia să fie o bulină galbenă – să ţi-o imaginezi, bine?
Te iubesc! Pupici peste tot! Dacă vrei să insist într-o zonă anume să-mi scrii, k? Pa iubire!

> *Nu putem mobila necunoscutul decât prin sentimente, uneori prin presentimente, de cele mai multe ori prin dorinţe şi mai ales prin speranţe.*

"Mă urăsc că nu am puterea de a mă urca în tren să ajung la tine… când mă trezesc te pup pe nas, îţi spun că te iubesc şi uneori te întreb dacă ţi-am lipsit noaptea… Te iubesc atât de mult încât uneori chiar doare… am să te iubesc şi după moarte… Simt nevoia de a te ţine în braţe pentru totdeauna fără să te las să pleci… Aşa cum în ianuarie am plecat la Braşov să mă conving că exişti, la fel acum trebuie să ajung, să cred în iubire veşnică… De fiecare dată când închid ochii sper să te găsesc lângă mine

când mă trezesc. Dacă nu eşti, îmi spun un simplu şi fără viaţă <<poate mâine>>…"

Poate mâine, da… poate când tot ceea ce înseamnă compromis în lumea asta va fi doar istorie şi oamenii şi-ar da seama că sunt alte lucruri care merită să fie mai presus decât interese meschine şi voinţe particulare. Pentru un MÂINE când acest AZI va deveni eternul IERI îndepărtat… aşa citeam undeva. O amintire din liceu mi se pare. Pentru un mâine… poate că mâine va însemna într-o altă zi un nou început.

Cred că am vrut să recitesc scrisoarea asta pentru o ultimă oară. Nu cred că o voi mai deschide vreodată în viaţa mea. Aşa cum nu voi mai reciti poeziile scrise pentru ea, aşa cum nu voi mai citi mail-urile care odată au însemnat viaţa. Poate că am vrut ca prin citirea fiecărui cuvânt să rememorez, pentru o ultimă oară, ceea ce a fost… Ada… Braşovul atât de frumos şi de romantic… cei patru pereţi ai camerei de cămin care mi-au fost aproape. Citind scrisoarea îmi dau seama că frazele nu mai şlefuiesc sentimente în inima mea. Acum au rămas doar cuvinte odată spuse de cineva. Au rămas amintiri şi file peste vreme. Poate că voi arăta odată nepoţilor mei cum iubea bunicul lor la 20 de ani…

Epilog, ca o scrisoare

Stăteau amândoi şi priveau aceeaşi stea. Dar nu se cunoşteau. Nici măcar nu erau aproape. Erau aşa departe, dar ei priveau aceeaşi stea. O considerau steaua iubirii lor. Şi ei nu se cunoşteau, dar s-au întâlnit acolo sus. Ochii lor s-au întâlnit.... şi parcă se cunoşteau de-o viaţa... şi s-au iubit... acolo, steaua le-a fost martor... martor al iubirii lor... si-n fiecare seară se uită la aceeaşi stea... şi se iubesc... până ce dispare... şi odată cu ea dispare şi iubirea lor... e luată de alţii... aceeaşi stea, alţi ochi, alte iubiri. Mereu acelaşi lucru. O iubire fără stea, care apune şi renaşte de fiecare dată... e iubirea mea... a ta... a noastră... sau a nimănui... e steaua mea... şi o privesc cu tine, iubita mea...

"Nu te-am văzut de mult. Încerc să mai percep mirosul tău printre aşternuturi. Încerc să strâng perna în braţe şi să te simt aşa mică cum eşti şi să încerc să te sărut. Închid ochii, şi imaginea ta, goală, în braţele mele, cu o mână pe pieptul meu, lângă capul tău, cu cealaltă mână pe pat, cu un picior pe abdomenul meu şi cu celălalt pe undeva prin aşternuturi. Te văd ca în prima seară, peste mine, un căpşor blond pe pieptul meu. Te mângâi pe cap şi pe spate şi tu te încolăceşti mai tare şi mă strângi mai tare în braţe. Te iubesc mult. Am învăţat să aştept Ada. Am învăţat să aştept…"

Aşa scriam câteodată, când plictisit de cursuri şi de dicteu automat, luam un pix şi o hârtie şi îmi puneam sufletul în câteva rânduri. Au fost nenumărate dăţi când, într-un colţ de bancă, doar eu cu pagina albă în faţă, cu imaginea ei întipărită în faţa ochilor mei, încercam să o aduc mai aproape. Zile în care nu ştiam cui să pun întrebările mele, zile în care nevoia de a fi aproape de ea mă făcea să străbat în rândurile mele kilometri întregi şi să mă bag lângă ea în pat şi să o sărut de "bună dimineaţa". Ore în care foaia îmi era cel mai bun prieten şi pixul îmi ţinea loc de "te iubesc".

Cu fiecare sărutare a mea mori spre a învia şi a muri din nou sub o alta.

Acum, când îmi văd aproape terminată povestea, mă gândesc cum să închei. O telenovelă sau o dramă? Avea dreptate sora mea să se întrebe. În interiorul cercului din care făceam parte, nu am avut niciodată îndoiala că va fi un happy-end. Se pare că din afară lucrurile arată cu totul altfel. Am crezut întotdeauna că dacă vrei cu adevărat, poţi. Am crezut că dacă speri cu adevărat, nu se poate să nu fie posibil să ai ce îţi doreşti. Dar am făcut o greşeala enormă: am crezut că e de ajuns să fac eu totul, că e de ajuns să cred şi să sper şi să lupt eu pentru a fi totul bine. M-am înşelat amarnic, şi realitatea nu a pregetat să mă pedepsească. Îmi vin în minte atâtea finaluri… eu în Braşov, întorcându-

mă de la cursuri, şi o văd pe bancă, în faţa căminului, cu gulerul acoperindu-şi obrajii, aşa cum făcea când vorbeam pe net şi încerca să mă simtă aproape, să îmi simtă mângâierea pe pielea ei. Şi afară începea să plouă şi eu stăteam şi o priveam. Se ridica în picioare şi făcea un pas spre mine. Eu rămâneam pe loc, iar ea venea şi mă lua în braţe, spunându-mi că a ales şi că i-a fost dor de mine. Şi că îi pare rău. Eu să stau nemişcat iar ea să pună capul pe pieptul meu şi să ofteze. Să stăm aşa câteva minute, până ce îmi pun mâinile în jurul ei şi îi spun: "Te-am aşteptat străine şi te-am iubit întotdeauna…".

Momente în care mă văd la Tg. Mureş, în faţa firmei, aşteptând să iasă. De câteva ore ploua şi stau pe trotuarul celălalt. Intr-un târziu iese împreună cu Cip şi o porneşte în dreapta. Traversez pe partea ei şi mă pun în faţă. Se opreşte la un moment dat pe loc, se uită la mine şi văd cum picurii de ploaie îi răvăşesc părul. E neschimbată. Închid ochii şi văd imaginea ei, cu lacrimi în ochi, sau poate cu picături de ploaie ce se preling pe faţă. O sărut pe frunte şi îi zic că am vrut să o văd pentru o ultimă oara. Şi apoi să întorc spatele. Să aştept să mă strige, şi ea să nu o facă. Să mă duc în câteva ore pe peron şi să sper că va fi acolo, aşteptându-mă. Să mă urc în tren cu speranţa că e în taxi şi se grăbeşte. Să o găsesc în compartiment sau poate să o văd pe peron după ce a plecat trenul, făcându-mi cu mâna şi citind pe buzele ei: "te iubesc!". Sau poate să meargă mai departe ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Era o bucurie care a trecut pe lângă mine, cât să întind mâna, dar fără s-o pot opri din loc.

Îmi aduc aminte de fiecare gest care cândva a însemnat mai mult decât o declaraţie de iubire. Cum stătea cu capul pe pieptul meu şi se juca cu mana în părul meu, cum mâncam floricele şi ascultam muzica, cum îmi povestea de viaţa ei şi cum stăteam ore întregi la o ţigară, făcând din clipă o eternitate. Cum făceam dragoste după perdea şi cum mă întreba dimineaţă dacă i-am lipsit. Cum nu se putea ridica de pe scaun când trebuia să plece atunci când vorbeam pe messenger şi cum îşi ridica genunchii şi îşi îngropa obrajii în pulover ca să îmi simtă mângâierea. Cum îmi spunea că vrea să doarmă peste mine şi să fiu gol, cum voia să facem dragoste pe zăpadă. Îmi aduc aminte de ea, de Ada cea pe care am cunoscut-o în urmă cu exact 6 luni. Ada pe care am jurat să o iubesc veşnic, indiferent de drumul pe care îl vom alege. De Ada care îmi cerea să mă iubească pe ascuns, fără să ceară nimic în schimb. De Ada care şi-a călcat întotdeauna pe suflet şi de Ada care spunea în nopţile în care se simţea singură: "Te iubesc străine!". De Ada aceea m-am îndrăgostit. Şi am învăţat să iubesc fiecare Ada care s-a succedat de-a lungul timpului: Ada care mi-a zis "adio", Ada care a putut să zică ca nu mă iubeşte, Ada care tăcea la telefon când spuneam că o iubesc. Ada care stătea şi trimitea iubirea ei în fiecare seară pe o rază de lună, cu coatele pe calorifer şi cu nasul lipit de geam. Ada care spunea: "pupici" şi eu întrebam "pe unde?", Ada care încă mai visează dar nu mai are puterea de a spera. Şi, în sfârşit, Ada care încă se mai întreabă: "cum ar fi fost dacă…?".

Văd, dar ochilor mei le este oprit plânsul. – Artemis către Hipolit –

Mi-aduc aminte de o poezie pe care am scris-o pe la sfârşitul lui mai, încercând să îmi imaginez că i-o recitam la telefon, aşa cum am făcut odată, şi ea să îmi spună că vrea să fiu acolo, cu ea.

Sunt iar îndrăgostit…

Sunt iar îndrăgostit de ploaie
Şi simt cum lacrima îmi curge
Văzând că inima îmi plânge
Că sunt îndrăgostit de ploaie.

Sunt iar îndrăgostit de-o lacrimă
Ce se prelinge-ncet pe trup,
Se contopeşte c-un sărut
Că sunt îndrăgostit de-o lacrimă.

Sunt tot îndrăgostit de o privire;
Cu trupul tău, cu trupul meu;
Sunt iarăşi eu, un semizeu,
Că sunt îndrăgostit de o privire.

Sunt iar îndrăgostit de tine
Şi nopţile-s aşa de lungi,
Şi tu mi-ai zis: "Să nu mai plângi!"
Că sunt îndrăgostit de tine.

Eu sunt îndrăgostit de ploaie,
Şi sunt îndrăgostit de tine.
Privirea-ţi gri iar mă înmoaie…
Că sunt îndrăgostit de ploaie.

Nu merită să plângi pentru nimeni, iar cei pentru care merită nu te vor face să plângi niciodată.

Să nu mai plâng… I-am promis odată că nu o să mai vărs lacrimi, că mă asigurase că totul o să fie bine. Dar la un moment dat a încetat să îmi mai spună "te iubesc", a încetat să mai creadă şi să mai spere. Poate că în momentul acela tot ce a simţit pentru mine a îngropat adânc în inima ei. S-a schimbat. A recunoscut asta, iar eu am simţit-o. Regret că m-am îmbolnăvit atunci de varicelă, cu toate că nu a depins de mine, că s-ar fi putut ca relaţia noastră să mai fi avut o şansă. Voia să vină să se convingă că iubirea e veşnică. Aşa spunea în scrisoare. Dar şansa a trecut pe lângă noi. Dacă venea, poate că reuşeam să stagnez schimbarea din sufletul ei. I-am spus odată că va deveni sălbatecă, că va uita tot ce a fost şi va putea călca peste tot ce ţine de suflet. Nu am fost acolo să îi arat că cel mai mult contează să ai puterea să visezi, nu să îţi împlineşti visul neapărat. Nu am fost acolo să îi arat că, indiferent ce, puteam să o ţin în braţe şi să doarmă cu capul pe pieptul meu. Nu eram acolo să o sufoc cu iubirea mea de la "Neaţa" la "noapte bună". Eram mult prea departe. Altcineva era acolo şi a ţinut-o în braţe când a căzut. Poate de aceea a putut să renunţe aşa uşor la ceea ce a fost la Braşov. Poate de aceea a renunţat atât de uşor la ceea ce îi dicta inima: Ionuţ era acolo mereu. Mai rămâne întrebarea care a fost pe post de rezervă şi cine juca meciul, sau dacă rolurile s-au schimbat măcar pentru o clipa.

Nu am ales eu. Şi nici ea. Altcineva, mult peste puterile noastre ne-a dat o şansa. Dar ştiu că am făcut totul pentru a compensa distanţa. Ştiu că am făcut totul pentru a o face sigură de dragostea mea. Şi ştia asta, şi mi-o repeta de multe ori. Dar pur şi simplu nu a găsit puterea de a continua. Şi doare… doare mai tare ca "nu te-am iubit niciodată…". Doare mult mai tare…

Cântecul lebedei

Şi am văzut din ape tulburi
Şi încercate de atâtea ploi
Cum s-a născut ieşind din volburi
Un înger alb doar pentru noi.

Şi l-am văzut cum prinde viaţă
Şi cum, rănit, el încerca să zboare
In două suflete de gheaţă
Să le ofere o scurtă alinare.

Şi am văzut cum îngerul meu moare
Şi cum din mine rupe mii de visuri…
C-un strigat mut o lebădă dispare
Şi se re-ntoarce-n cele ape tulburi.

La ţipătul său marea strigă
Şi ne desparte-n două lumea noastră –
Am fost străini – acum suntem şi mai departe…
Am fost iubiţi şi vom fi pan` la moarte…

A fost întocmai ca o lebăda iubirea noastră. Iar atunci când a murit, a rămas cântecul ei. A rămas să vestească lumii întregi, sau poate doar lor doi, că ea încă

trăieşte, undeva ascunsă de dureri şi depravare, de vise şi realitate, de obscur şi celest. Poate că a rămas cântecul ei ca să arate lor că ceea ce au e într-adevăr un veşnic legământ, care va înmuia sufletele celor ce îl asculta. Nimic nu e mai tragic ca un cântec de lebădă. Nimic nu e mai tragic să vezi o lebădă murind, şi mai ales să o laşi să moară. Ai de ales: să o faci să trăiască şi să ai grijă de ea mai departe sau să o laşi să moară ca să poţi asculta edenicul cântec de sfârşit al ei? Am încercat să o fac să trăiască. Luni de zile, cât încă era fragedă, o ţineam în palme şi îi spuneam poveşti. Dar se pare că altcineva a fost acel care a vrut să îi audă cântecul de moarte.

Simt că am trecut un prag dincolo de care mai există doar amintiri. – Octavian Paler –

Sunt ultimele cuvinte pe care le voi rosti despre ceea ce a însemnat în viaţa mea povestea asta. Sunt ultimele cuvinte scrise cu lacrimi în ochi şi cu stele licărind la fereastra mea. O scrisoare citită şi recitită de mii de ori, poze puse într-un album şi uitat într-un sertar, mailuri şi sms-uri adunate de-a lungul lunilor şi mii de pagini de discuţii în care ne împărtăşeam iluzii, vise, dorinţe şi iubirea. E tot ce mi-a rămas. Atât. Aveam într-un timp o brăţară de piele şi o poză tip buletin, de la Ada, pe care le purtam mereu cu mine. Acum nu mai sunt. Au pierit odată cu speranţele mele. În ultima zi înainte să plec din Braşov, am fost pe Tâmpa şi am aruncat de acolo brăţara şi cenuşa pozei. Am privit-o cum arde şi apoi cum se duce uşor în jos, cum se desprinde în mii de părticele şi o spulbera vântul. Aşa cum a fost inima mea de atâtea ori. Dar mereu am găsit puterea de a lua parte cu parte şi de a o aşeza ca într-un chinuitor joc de puzzle, piesă cu piesă, la locul potrivit. Acum nu am mai găsit puterea.

M-am resemnat. Sunt îndeajuns de matur şi de inteligent să ştiu că viaţa e o curvă. Şi că nu voi putea înţelege niciodată femeile. Credeam că ajunsesem la un grad de cunoaştere superior celor din jurul meu. Dar mă înşelasem. Mai aveam multe de învăţat. Important e să mă ridic de jos şi să merg mai departe. Sunt în picioare. Acum e suficient să găsesc puterea de a continua.

Mă întreb dacă nu cumva amintirile ajung să fie o capcană. Mai devreme sau mai târziu am sfârşi prin a obosi să descoperim mereu că nu mai suntem ce am fost. Un pustiu nu e niciodată fals. El minte doar pentru a te încuraja să mergi mai departe, ceea ce face din amăgire ceva vital. – Octavian Paler –

"Ridic paharul privindu-ti chipul, copilă!", aşa spunea Humphrey Boggart în Casablanca. Aşa fac şi eu: un ultim toast pentru ceea ce a fost o iubire împlinită, care s-a transformat în veşnicie. Un ultim toast pentru lebăda ale cărei aripi încă le aud fâlfâind în jurul meu. Gheaţa s-a topit de mult în pahar. Vărs câteva picături în amintirea noastră. Ah, e încă rece. Mi-a mai alungat puţin din somn şi mi-a mai clarificat vederea. O să ţin puţin ochii închişi, ca o ultimă trecere în revistă a ceea ce a fost, ca un omagiu… Ultimele ei cuvinte ca şi iubită a mea au fost: "Să nu mă uiţi de tot…!" Nu o să fac asta. De fiecare dată când voi pleca privirea în pământ, îmi voi aduce aminte de ceea ce a însemnat fericire timp de câteva luni. Şi întotdeauna se va cutremura ceva în sufletul meu: copilul ce încerc să-l reclădesc din oseminte dispersate.

"Nouă ne-a rămas Parisul", se spune tot în Casablanca. A venit înapoi pentru a da un sens zilelor de iubire de la Paris. Poate aşa a fost şi pentru noi. A venit înapoi pentru a putea să dea aceeaşi magie şi intensitate ca în primele trei zile superbe de la Braşov. Dar nu le-a mai simţit, cu toate că pentru mine toate au fost minunate şi perfecte. Da, perfecte. Poate pentru că nu am stat îndeajuns împreună să ne descoperim defecte şi neajunsuri. Nouă ne-a rămas Braşovul, cu plimbări nocturne şi nopţi de dragoste şi vise împlinite. Nouă ne-a rămas cântecul lebedei, pentru că nu am ascultat îndeajuns de devreme strigătul de disperare al ei. Ne-au rămas doar amintiri plăcute, o

faţă mai tristă şi un zâmbet mai acru. Poate de aceea sună atât de singuratici pe stradă paşii mei. It`s a love story cu naşpa end, aşa cum spune o amică de-a mea.

Epitaf

Să vrei să fii iubit. Să vrei să visezi şi să nu mai ţii cont de realitate. Să vrei să vezi într-o privire aruncată pe furiş semnul unei iubiri care se zbate să iasă la suprafaţă. Să vrei să crezi că nu toţi oamenii sunt răi şi insensibili. Să vrei să crezi că mai poţi încă spera la o iubire care să te ţină departe de lumea viselor şi să te transporte în realitate. O biată umbră ce se plimbă solitară printre nişte figuri. Totul e plin de umbre, de formaţiuni obscure, de contururi indescifrabile, iar printre ele, câte-o pereche, două, ţinându-se de mână. Şi eu vreau să iubesc. M-am saturat să fiu umbră, să nu-mi găsesc nicăieri locul, să fiu alungat de orice străfulgerare de lumină. M-am săturat să tot alerg, să planez aşa, obscur, fără ţintă şi solitar. Vreau să prind contur, vreau să nu mai fiu umbră…

Şi dacă mâine va veni
Şi eu voi fi-ncetat să sper
E că am fost vis efemer
Şi cum am fost nu voi mai fi.

Iar dacă noaptea va veni
Nu voi privi cu drag la lună
Şi nu-i voi împleti cunună
Iubitei mele. Voi dormi.

Şi dacă razele vor trece
Pe chipul meu ca în trecut
Mă voi gândi că n-am ştiut
Că am fost cald. Şi voi fi rece.

Şi de iubita va veni
Cercând să-mi mângâie obrazul
Îşi va da seama, că-n tot cazul,
Am fost un vis şi n-oi mai fi.

Şi de-or veni ca să mă plângă
Atâtea vise ce-am visat
Spuneţi-le că e păcat
Ca lângă mine să se stingă.

Şi le mai spuneţi să-şi găsească
In lumea asta de păcat
Un suflet dornic să primească
Aceleaşi vise ce-am visat.

Dar lui să-i spuneţi că odată
A fost în lume-un om ca el
Ce-a vrut să facă dintr-o viaţă
Un cântec pur de menestrel.

Să ştie că visarea-i bună
Atunci când n-ai cui spune un cuvânt
Să-şi facă viaţa lui nebună
Şi nu ca mine, un mormânt.

Să ştie toţi ce cred în vise
Că n-are rost să mai dormim,
Să ne visăm pe scena, vii,
Când stăm cu toţii în culise.

Să fim doar simţuri şi putere
Să luam toate cum ne vin
Să fim o lume de maimuţe
Şi poate nu mai suferim.

Iar eu vă spun acum “Cu bine!”
Aud cum Moartea îmi şopteşte:
“Tu, visătorule, trezeşte!
E timpul ca să vii cu mine…”

In seara asta am primit un mesaj de la o veche prietenă. Am cunoscut-o cam în aceeaşi perioada ca pe Ada. Dar am ales să îmi canalizez energia spre Ada, şi am lăsat totul în urmă: prieteni, amici, trecut, obişnuinţă, vis. Am tras aer în piept şi am înfruntat realitatea. Nu am acceptat compromisul. Era banal şi degradant… cel puţin aşa credeam atunci.

Fiecare decizie influienţează universul în care intrăm. Evoluăm sau involuăm în funcţie de deciziile noastre. Stau câteodată şi mă gândesc prin câte universuri am trecut. Fiecare decizie m-a făcut să cunosc alţi oameni, alte caractere. Oare câte am pierdut? Dacă în momentul acela alegeam altceva, cum ar fi fost acum? Aş fi avut în momentul de faţă aceeaşi faţă tristă şi plictis existenţial? Sau aş fi rămas purul visător ce am fost odată, întemniţat în interiorul propriei libertăţi pe care mi-o confereau visele

mele? Nu voi şti niciodată, şi nu cred că voi vrea vreodată să o ştiu. Nu mă pot întoarce în momentul acela, nu mă pot întoarce în noaptea aceea unică pe care am petrecut-o cu Ada în noiembrie. Şi chiar dacă aş putea, oare aş face-o? Mă gândesc dacă aş schimba ceva în trecutul meu, dacă aş avea puterea. Nu… fiecare întâmplare şi-a pus amprenta pe caracterul meu şi m-a format aşa cum sunt acum. Şi mi-ar fi frică să mă gândesc cum aş fi fost dacă… Nu voi putea schimba nimic. Sunt fericit aşa cum sunt; suntem pe pământ pentru a experimenta mereu noi şi noi senzaţii, toate pregătindu-ne şi învăţându-ne, puţin câte puţin, să murim. În fond, fiecare pasiune smulge vieţii o suflare.

Uneori un gest aparent minor poate salva o lume plină de orori şi dezastre. Din păcate sunt atât de rare. – Octavian Paler –

In mesaj, Lavinia îmi spunea: *Cel mai mare mister nu-i faptul că suntem aruncaţi între profunzimea materiei şi cea a aştrilor, ci că în această temniţă mai putem năzui, mai putem ţese visuri, mai putem construi imagini pentru a uni neantul sufletelor noastre.* Indiferent de cât de adâncă e suferinţa noastră, suntem înzestraţi cu cel mai puternic ajutor al fericirii: uitarea. Dacă omul nu ar fi avut uitarea, povara anilor de suferinţă s-ar răsfrânge mult mai mult pe feţele arse de soare şi de nedreptăţi. Suntem rasă superioară, înzestrată cu puterea de a visa, de a ne ridica şi de a o lua de la capăt, indiferent de greutatea ce ne apasă umerii. Când un burete este îmbibat cu apă, poate să treacă şi apa mării peste el, şi tot nu va mă intra nici măcar o picătură de apă în el. Inima omului este înzestrată să suporte o anumită cantitate de suferinţă. Când atingem limita, toate se sparg în noi şi nu ne mai afectează. Sper doar să nu îmi fi atins limita… nu vreau să devin animal!!!

Primele raze ale dimineţii se răsfrâng pe fereastră… a trecut şi ziua în care am fi împlinit 6 luni de zile. Am reuşit să termin povestirea. Paharul gol încă mai păstrează puţin din răceala cuburilor de gheaţă. L-am mai umplut de vreo 3-4 ori. Prin casă începe să se mişte lumea: bunicii se trezesc, părinţii pleacă la serviciu, eu îmi fac ordine în gânduri. Până la urmă ce a fost totul? Un joc de nenoroc, aşa cum spunea poetul? O tristă nebunie? Un vis iscodit de cele mai parşive simţăminte? A fost un mod de gândire… a fost un ultim omagiu adus unor zile de fericire… un ultim tribut jertfit pe masa conştiinţei mele, încercând să închid într-un sertar informaţia ultimele 6 luni. Dar nu voiam să îi dau o formă la întâmplare, nu o combinaţie de acizi şi formule chimice păstrate la nivelul creierului. Am scris-o pe hârtie, i-am dat un titlu şi am pus-o între nişte coperţi.

*Trăim ca să cuprindem totul şi să ne pierdem într-o zi…*odată cu zorii dimineţii, edificiul meu îşi punea ultima cărămidă pe paginile acestea. Mă uit şi văd că într-adevăr s-a pierdut. A mai rămas doar urma, care va creşte împreună cu mine. Să *iubeşti ca şi cum nu ai fi suferit niciodată…* cum spunea şi Lavinia, trebuie să găsesc puterea să năzuiesc la alte zile de fericire, să mai pot ţese alte visuri care să mă apropie de stele, să construiesc o altă imagine la care să mă închin şi pe care să o chem în fiecare clipă la pieptul meu, altă strălucire căreia să îi spun "Bună dimineaţă" sau "Noapte bună". O altă enigmă care să îmi umple neantul sufletului meu. Şi paşii mei nu vor mai suna atât de singuri pe stradă.

Nu voi citi romanul. Ada pe care ai cunoscut-o a murit. Poate că unii au ca scop în viaţă fericirea. Adio… să fii fericit, Marius. E ultima noapte cu lună plină… e ultima noapte magică străine…Adio…

Dar înainte ca aceste ultime cărămizi să îşi ia locul binemeritat şi înainte ca aceasta carte să fie aruncată în nu ştiu ce sertar sau bibliotecă, înainte ca ceea ce am povestit să mai reprezinte poate doar un vis pe care să cred că l-am trăit cândva şi care

aş fi vrut, poate, odată, într-un alt timp, şi într-o altă viaţă, să fie realitate, trebuie să mai fac ceva. Trebuie să mulţumesc stelelor care mi-au ţinut companie în fiecare seară ce am scris aceste rânduri, lunii ce mi-a susţinut aducerea aminte a acelor zile, greierilor ce mi-au acompaniat câteodată lacrimile, altădată suspinul, altădată surâsul nostalgic, dar întotdeauna zgomotul sfâşietor al fiecărei cărămizi ce se desprindea de pe edificiu. Şi nu în ultimul rând, soarelui care răsare atât de superb în această dimineaţă, dând acelaşi farmec de început al poveştii, amintind o nouă zi şi impunându-mi o nouă doză de optimism. Şi după cum îmi spunea Lavinia odată – ciudat câtă importanţă capătă numele ăsta în ultimele pagini ale romanului – vorba poetului: *La mine-n suflet este vifor / şi alţii vin să facă ski…*O seara bună străine cititor… a fost un vis… şi nu mai este…

> *Omul e ca o navă: mereu desprinzându-se, mereu chemat de alte tărâmuri. Amintirea suferinţelor lui trebuie păstrată bine. E comoara cea mai scump plătită.*

Iubirea are lacrimi dar viaţa nu te lasă să plângi. Într-o zi când lumina va sfâşia întunericul tăcerii din suflete prea pustiite de real; într-o zi când gândurile vor putea trece de bariera trecutului, făcându-şi loc pentru a putea fi exprimate; într-o zi când măştile se vor topi sub flăcările pasiunii din vise, când adevărul încătuşat în inimi va putea fi rostit, în acea zi iubirea nu va mai avea lacrimi şi viaţa ne va învăţa să zâmbim şi ne va lăsa să plângem de fericire.

Poate niciodată nu va veni aceea zi, nici pentru mine, nici pentru tine. Poate că acel cineva care a zis că speranţa moare ultima, a greşit, şi, poate că, noi, oamenii, ne încredem prea mult în aceste cuvinte, pe care uneori le transformăm într-un ideal pentru că avem nevoie să luptam pentru ceva... dar... iarăşi... poate că, aceea zi este atât de aproape de noi, încât ne temem să o vedem ascunzându-ne sub pledul gros al neputinţei şi sub ironica întrebare "de ce?".

De ce să fac eu, când celălalt nu face? De ce să fac mai mult, când îmi este bine aşa? De ce să schimb o realitate tangibilă cu una care nu ştiu dacă va deveni realitatea pe care o vreau?

We all want to fall in love. Why? Because that experience makes us feel completely alive. Where every sense is heightened, every emotion is magnified, our everyday reality is shattered, and we are flying into the heavens. It may only last a moment, an hour, an afternoon. But that does not diminish its value. Because we are left with memories that we treasure for the rest of our lives.

Dar… într-o zi, din cine ştie care anotimp, vom descoperi că răspunsurile la aceste întrebări erau atât de simple şi atât de uşor de rostit, încât trebuia doar să privim adânc în sufletele prea pustiite de real pentru a le găsi şi a face ca fericirea altora să nu ne mai dea prilej să plângem şi să ne simţim goi.

Şi totuşi, ce absurditate, că iubirea are lacrimi, ce absurditate că noi, oamenii, ne îngropăm în munţi de fapte inutile şi de gesturi groteşti pentru a ne minţi că iubirea nu are lacrimi şi că viaţa ne permite să plângem de fericire.

Şi totuşi există iubire... Există de când s-a născut lumea. Poate că suntem doar prea grăbiţi să o recunoaştem, să o găsim... Dar ea se află în noi, în fiecare... Ei şi ce? Ai suferit, ai plâns până ai crezut că nu mai ai lacrimi. Acum te simţi gol? Mai ţii minte trandafirul roşu pe care l-ai mirosit în grabă la florăria din colţ? Şi cum ţi-a zâmbit… şi atunci, pentru o clipă, te-ai simţit fericit? Ei bine, vezi? Există iubire! Nu contează ce iubim: o floare, cerul, o stea din miile de stele, dar care e numai a noastră, important este să ne deschidem sufletul. Ia gândeşte-te! Nu simţi cum, undeva, inima cuiva vibrează odată cu inima ta? Gândeste-te bine. Poate că e băiatul care ţi-a zâmbit azi, fără motiv, când treceai pe lângă el sau fata care îţi făcea semne disperată pentru că îţi

uitasei umbrela. Te las să reflectezi, în speranţa că mâine, atunci când, din întâmplare, El sau Ea îţi va ieşi în cale, o să opreşti timpul pentru o clipă şi o să mizezi totul pe o ceaşcă de cafea. Nu-i aşa că e frumoasa iubirea?

- SFÂRŞIT –